

Quỳnh Dao

Thương người xa xứ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 1

Phi cơ đã cất cánh lên một lúc khá lâu.

Phía ngoài cửa sổ, là từng lớp lớp sóng mây, mây cuộn lấy mây, mây bao lấy mây, mây ôm lấy mây. Chí Tường ngồi tựa bên song cửa, ngẩn ngơ nhìn từng lớp mây trùng điệp phía bên ngoài. Lần đầu tiên ngồi phi cơ, lần đầu tiên xuất dương đi xa, lần đầu tiên thực sự rời khỏi gia đình... xa rời Đài Loan. Những cảm giác tràn ngập trong lòng chàng, cũng giống như những lớp mây xô đẩy, cuốn hút lẫn nhau phía ngoài kia; trong lớp mây mờ mù mịt vẫn lóe ra tia sáng xinh đẹp của ánh thái dương chiếu rọi trên vạn vật. Nỗi sầu ly biệt và sự đợi chờ, nhớ nhung và náo nức, hoang mang và hăng hái... đều là những cảm giác mâu thuẫn, phức tạp đang chất chứa đầy trong tâm hồn chàng ngay bây giờ. Chàng không biết anh mình - Chí Viễn - khi đi ra nước ngoài lần đầu tiên, có phải giống như chàng hiện nay, cũng mang đầy trong lòng những cảm xúc không nói được nên lời? Chắc chắn, Chí

Viễn lúc đó còn hoang mang nhiều hơn chàng bây giờ nữa, vì lúc đó Chí Viễn đã đơn thân độc mã đi đến một xứ sở hoàn toàn xa lạ. Còn chàng - Chí Tường - ít nhất cũng có người anh ở đó cho chàng tìm đến!

Anh chàng! Anh chàng đang ở La Mã, kinh đô âm nhạc và nghệ thuật thần kỳ! Anh chàng đang chờ chàng đến, đang chờ chàng chia sẻ sự thành công của anh. La Mã - đối với Chí Tường, La Mã là những chất chứa của thật nhiều tấm postcard do Chí Viễn liên tục gửi về trong mấy năm qua, trong những tạp chí du lịch chàng đã đọc, và cả trên màn ảnh ciné mà chàng đã xem: đấu trường thời cổ, phế thành La Mã, Michelangelo... dĩ nhiên còn có cả hí viện ca nhạc kịch huy hoàng sang trọng! La Mã, vùng đất mà chàng mơ tưởng đã lâu trong giấc mộng. Bây giờ, phi cơ đang bay về hướng đó, cứ mỗi lần gần thêm một phút, là chàng rời xa gia đình thêm một phút!

Gia đình! Chí Tường lắc lắc đầu, định cố gắng dùng hai chữ "La Mã" để làm giảm bớt đi nỗi sầu ly biệt của mình! Thế nhưng, trong ánh mặt trời lóng lánh phía đằng sau lớp mây trôi trùng trùng điệp điệp kia, vẫn lấp lánh những giọt lệ ngắn dài của cha mẹ già. Ba mươi hai năm, những ngày tháng dài đằng đẳng, nuôi lớn hai đứa con trai, tám năm trước tiễn Chí Viễn ra đi, bây giờ lại tiễn Chí Tường ra đi. Chí Viễn đã có thể một đi tám năm dài, thì Chí Tường sẽ đi bao lâu?

Tựa đầu vào thành ghế, Chí Tường nhắm mắt lại, mái tóc điểm sương của cha già, và đôi mắt già nua lấp lánh sau đôi kính lão, hiển hiện ngay lên trong óc chàng:

- Chí Tường, đừng có lo nhớ gì cho ba và mẹ cả, sức lực của ba mẹ vẫn còn mạnh lắm! Có dạy học thêm hai mươi năm nữa cũng chẳng hề gì. Con đi rồi, phải giỏi như anh con vậy nhé! Con biết đó, ba mẹ không phải là người cổ hủ, không phải ba mẹ muốn con có bằng cấp gì, mà chỉ hy vọng là con thật sự học được một cái gì đó về đây!

Ba dạy học suốt một đời, nên không khỏi có chút méo mó nghề nghiệp! Cho dù đưa con trai lên phi cơ, nói chuyện vẫn không khác nào lên lớp học trò - không quên chuyện khích lệ và dạy dỗ. Nhưng mẹ thì lại không giống như thế, dù sao mẹ cũng là đàn bà, nói chuyện "tình cảm" hơn nhiều:

- Khi gặp anh con, nhớ nói với nó rằng, tám năm rồi. Coi như nó cũng đã công thành danh toại rồi, đừng nên có nhiều tham vọng quá, nếu có thể về được, thì hãy trở về xem xem vậy! Năm nay nó đã ba mươi hai tuổi rồi, cũng cần phải lập gia đình rồi đấy!

Ba ngắt lời mẹ:

- Úi chà, đúng là bụng dạ đàn bà! Âm nhạc và nghệ thuật đều giống như nhau, sự học coi như bất tận, Chí Viễn không trở về, là vì tự cảm thấy mình học chưa đủ, huống chi bây giờ Chí Tường sang bên ấy, nó cũng phải ở lại bên đó để trông nom Chí

Tường ít nhất là hai năm đầu chứ, bà thúc nó trở về làm gì? Thời gian chín mùi, con tự nó sẽ biết trở về ngay thôi chứ gì!

Mẹ cười một cách thật miễn cưỡng:

- Thật không? Chỉ e chim én con khi lớn lên, bay được ra ngoài rồi lại không còn nhìn ra được tổ cũ của mình nữa chứ!

- Bà nói cái gì vậy? Con của mình mà lại như thế à?

Ba ôm lấy mẹ nói bằng một giọng trách móc. Vợ chồng già với nhau rồi, nhưng cha mẹ vẫn còn "tình" lắm. Tuy nhiên, không biết vì sao, sự "tình tứ" đó của hai ông bà, lại cho Chí Tường cái cảm giác thê lương thế nào đó. Gia tài chỉ có hai đứa con trai, thế mà bọn chúng nó đều đi hết, chỉ còn lại đôi vợ chồng già, cái cảnh "nuơng tựa" vào nhau đó, trông sao mà buồn thảm! Ba trừng mắt nhìn mẹ:

- Bà đừng nên quên, hai đứa con trai của chúng ta, đều hơn hẳn người thường đấy!

Mẹ cố gắng gượng cười:

- Dĩ nhiên rồi! Đàn ông nào cũng thế, con trai thì con của mình

là nhất, vợ thì vợ của người là hơn!

Ba nói:

- Chẳng lẽ bà lại ghen với con mình như thế à!

Mẹ bật cười, ba cũng cười, Chí Tường không nhịn được, cũng cười theo. Tuy nhiên, xen lẫn trong những tiếng cười đó, vẫn có một nét ngậm ngùi và thê lương như thế nào đó, không nói được bằng lời. Trong khoảnh khắc đó, Chí Tường đột nhiên cảm thấy tròng mắt mình nóng lên, cổ họng như bị chặn cứng lại, chàng chạy đến phía trước, ôm choàng lấy cổ cha mẹ, nói nho nhỏ:

- Ba mẹ yên tâm đi, con và anh Hai, suốt đời bao giờ cũng nhìn ra nhà của mình! Chỉ cần học hành xong xuôi, chúng con nhất định sẽ trở về!

- Cái gì mà "học hành xong xuôi"? Ngành thanh nhạc của anh con, đã học được tốt như vậy rồi, thế mà nó lại mê ca nhạc kịch...

- Mẹ, đó là do sự di truyền của mẹ đó mà! Và đó cũng là sự vinh quang của mẹ! Anh Hai có thể cùng với bao nhiêu những nhà nghệ sĩ nổi tiếng trên thế giới diễn xuất chung trên một sân khấu, mẹ không vui sao?

Mẹ lại cười, trong nụ cười có mang nét an ủi, nhưng lại cũng có chút ngậm ngùi.

- Con trai mình có sự thành tựu thì bao giờ cũng tốt, tuy nhiên...

Ba lại ngắt lời mẹ:

- Tuy nhiên chỉ tại vì bà nhớ nó mà thôi! Bao nhiêu năm nay, Chí

Viễn gửi tiền về, phải trả nợ cũ, phải lo cho Chí Tường xuất ngoại, do đó không có dư. Ráng chịu đựng thêm một vài năm, chúng ta trả xong luôn hết phần nợ mới của Chí Tường, chúng ta sẽ đi Âu Châu thăm chúng nó! Bà cũng sẽ được hoàn thành mong ước được đi du lịch Âu Châu từ bao nhiêu năm nay!

- Bây giờ, "mong ước" đó cũng đã bị biến chất rất nhiều rồi...

- Thôi đừng nói nữa, nói tới nói lui, thì cũng chỉ là vì bà thương nhớ hai thằng con trai mà thôi!...

Đột nhiên ba thở dài thật nhẹ:

- ... Nếu như cả hai đứa chúng nó, đều chỉ bình thường như những đứa trẻ khác, thì cũng xong đi. Thế nhưng, chúng nó lại đều ưu tú như thế!

Ưu tú? Ánh mắt của Chí Tường lại đưa ra nhìn ngoài song cửa.

Ưu tú? Trong cơn mơ màng phảng phất, chàng lại trở về thuở ấu thơ, sáu tuổi, lần đầu tiên chàng đem về chiếc cúp vàng giải quán quân của cuộc thi hội họa thiếu niên toàn tỉnh, trong ánh mắt của ba toát ra những tia sáng kiêu hãnh biết mấy!

- Nhà chúng ta không những chỉ có một thiên tài âm nhạc, mà lại xuất hiện thêm một nghệ thuật gia tí hon nữa đây!

Lúc đó, anh của chàng - Chí Viễn, từ nhỏ vốn đã có mỹ danh là "thần đồng" - đã mười bốn tuổi, khi bốn tuổi, Chí Viễn đã tham dự ban hợp ca nhi đồng, từ nhỏ, bao nhiêu loại phần thưởng, cúp vàng, cúp bạc, cờ gấm v.v... đều đã được Chí Viễn đem về chất

đầy nhà. Mẹ thường hay chọc quê ba:

- Ông dạy mỹ thuật, tôi dạy về âm nhạc, ngó bộ sự di truyền của tôi mạnh hơn của ông đấy nhé!

Nhưng từ khi chàng đem chiếc cúp đầu tiên về trở đi, mẹ chàng không còn chọc ba như thế nữa. Chí Tường cũng không còn để cho Chí Viễn dành hết tất cả những lời khen tặng. Mỗi lần Chí Viễn đoạt được chiếc cúp nào, là gần như Chí Tường cũng ôm về một cái. Thế nhưng, hội họa và ca nhạc không giống nhau, Chí Viễn có được một giọng ca trầm ấm đầy thiên phú, cộng thêm với sự huấn luyện về âm nhạc sau này, giúp cho chàng ngoài việc ôm về nhà những chiếc cúp bạc, còn đem đến rất nhiều những tràng vỗ tay tán thưởng nồng nhiệt. Từ nhỏ, Chí Tường đã quen được cha mẹ dẫn đi nhiều chỗ khác nhau để nghe Chí Viễn trình diễn, mỗi lần như thế, những tiếng vỗ tay tán thưởng như sấm sét đều như một thứ ma thuật, làm sáng rực đôi mắt của cha mẹ chàng, chiếu bùng lên cả khuôn mặt của Chí Viễn. Thế là, Chí Tường cũng cảm thấy cả người như bị cảm nhiễm cái không

khí phấn khởi, vui mừng đó mà toàn thân nóng bừng lên, chàng hãnh diện vì có người anh trai như Chí Viễn. Chàng tôn sùng Chí Viễn! Chàng thật lòng thật dạ tôn sùng Chí Viễn! Người anh lớn hơn chàng tám tuổi đó, đối với chàng vô cùng thần thánh. Còn Chí Viễn thì sao? Chàng hoàn toàn hiểu rõ tâm tình sùng bái gần như mù quáng của đứa em trai đối với mình, chàng đáp trả lại em mình bằng một tình yêu thương đậm thắm. Chàng vẫn thường vò mái tóc mềm mại nhưng rối bời của Chí Tường và nói:

- Chí Tường! Anh của em là một đại thiên tài, còn em? Em là một tiểu thiên tài!

Khi chàng nói những lời đó, giọng nói của chàng sao mà thân thương, tự tin, và kiêu hãnh. Chí Tường hình như không hề cảm thấy chữ "tiểu thiên tài" có ý gì hạ thấp chàng, trước mặt Chí Viễn, chàng tự nhận mình vĩnh viễn thấp hơn anh một bậc, và cũng cam tâm tự nguyện thấp hơn một bậc. Chí Viễn vốn vô cùng vĩ đại mà! Vĩ đại, đúng vậy, ai có được một người anh như Chí Viễn mà không cảm thấy kiêu hãnh cho được? Muôn đời chàng nhớ mãi lúc mình còn bé bị người khác bắt nạt, hoặc đánh nhau với những đứa trẻ hàng xóm, Chí Viễn bao giờ cũng đứng ra hét lên:

- Đứa nào dám hiếp đáp em tao?

Giọng của Chí Viễn vang rền như tiếng chuông đồng vọng, bọn trẻ con hoảng sợ ủa bỏ chạy tán loạn. Chí Viễn dùng hai vòng

tay, ôm choàng lấy chàng, giống như một "vị thần hộ mạng", chói lọi, sáng ngời.

Những ngày tháng thơ ấu đã qua đi như thế, tuy rằng chàng cũng thường lãnh được nhiều giải thưởng, tuy rằng chàng cũng được trường mình cho rằng chàng là một "kỳ tài hiếm hoi", thế nhưng chàng không bao giờ vượt qua được vùng hào quang sáng chói của Chí Viễn, cũng không muốn vượt qua khỏi Chí Viễn. Chàng giống như một cái bóng của Chí Viễn, chỉ cần đứng bên cạnh Chí Viễn, để Chí Viễn đưa tay vò mái tóc vốn sinh ra đã có hơi chút quăn tự nhiên của mình, nghe chàng dùng giọng nói thân thiết nói rằng:

- Chí Tường, thế nào cũng có một ngày, anh của em sẽ nuôi cho em ăn học thành tài! Cho dù em chỉ có một chút xiu thiên tài!

Bảy, tám tuổi, chàng đã biết ngẩng đầu lên, nói với Chí Viễn rằng:

- Anh, sau này anh là nhà đại âm nhạc, em chỉ cần làm tiểu họa sĩ là đủ rồi!

- Không có chí khí gì hết!

Chí Viễn vừa cười vừa mắng, vò mái tóc chàng cho rối nhiều hơn nữa.

Chí Viễn xuất ngoại vào năm hai mươi bốn tuổi, cha mẹ cảm cố hết tất cả tài sản mà ông bà có được, mượn thêm một số nợ lớn cho chàng đi La Mã. Vì cùng một lúc, có cả ba vị giáo sư giới

thiếu chàng đi ghi danh ở học viện Âm Nhạc bên ấy. Khi Chí Viễn xuất ngoại, Chí Tường mới mười sáu tuổi, đứng ở phi trường, chàng có một nỗi sầu ly biệt không sao nói được nên lời, bắt chàng rời xa người anh khả kính của mình, làm cho chàng cảm thấy còn buồn bã hơn là xa lìa cha mẹ.

Hiển nhiên, Chí Viễn đã nhìn thấy rõ được tâm tình của chàng, đứng trước mặt chàng, Chí Viễn dùng đôi mắt hùng hực sáng ngời, nhìn trừng trừng vào chàng, nói bằng một giọng khẳng định, cương quyết và chắc như đinh đóng cột:

- Hãy đợi đi! Tiểu họa sĩ, thế nào anh cũng sẽ đón em đi theo! Nói xong, chàng lại đưa tay ra vò vò đầu tóc của thằng em, rồi quay người lại, bước vào phòng xuất cảnh. Đôi mắt Chí Tường dâng đầy lệ, chàng xông nhanh vào phòng đợi, đứng ở dàn cửa kính to lớn nhìn ra sân bay, dõi mắt theo người anh thân thiết của chàng đang đi lên phi cơ. Chí Viễn từ trên cửa phi cơ quay người lại, vẫy vẫy tay với chàng, cho đến nay, chàng vẫn còn nhớ rõ như in hình dáng của anh mình ngày hôm đó: hào sảng, đẹp trai,

xuất sắc hơn người.

Lần ly biệt đó, vậy mà đã tám năm.

Bắt đầu từ lúc đó, là thư từ duy trì mối quan hệ của hai phương trời cách biệt, Chí Viễn lười viết thư, chàng thường hay dùng những tấm postcard viết gửi về nhà báo cáo mọi sinh hoạt của mình; ra trường rồi, vào viện nghiên cứu rồi, lại ra trường rồi, vào ca kịch viện. Từ một diễn viên thường đến vai phụ nhỏ, từ vai phụ nhỏ lên đến vai phụ lớn, từ vai phụ lớn đến diễn viên quan trọng... chàng bắt đầu gửi tiền về nhà, không ngừng gửi tiền về nhà để cho đại họa sĩ của chúng ta chuẩn bị xuất ngoại với chứ! Từ bao giờ, tiểu họa sĩ trở thành đại họa sĩ! Chàng không hề biết!

Chí Viễn không hề nuốt lời, Chí Tường đã biết từ lâu, chàng sẽ không bao giờ nuốt lời. Chí Viễn là loại người như thế, nói được là làm được!

Phi cơ hơi có một thoáng chao đảo, có tiếng của cô nữ tiếp viên khả ái vang lên từ chiếc loa phóng thanh, kêu gọi mọi người thắt chặt dây an toàn, Chí Tường đưa tay ra thắt chặt sợi dây an toàn của mình. Chàng bất giác đưa tay thò vào trong túi áo, kéo ra một tấm postcard nhàu nát, đọc đi đọc lại nhiều lần đến độ thuộc lòng của chàng, phía đằng trước tấm postcard, là khu đấu trường La Mã đồ nát chỉ còn lại nửa vòng cung, mặt sau, là nét chữ bay bướm như rồng bay phượng múa của Chí Viễn:

"Đại họa sĩ: mọi việc đều đã chuẩn bị xong xuôi. Học viện nghệ thuật XX tỏ ra rất tán thưởng những bức họa em gửi sang, họ cho rằng đây là một thiên tài hiếm có, em đừng nên lo lắng về vấn đề học phí, đã có anh ở đây, em còn lo những chuyện đó làm gì?

Anh đã nhận được thư em, sẽ ra phi trường đón em đúng như giờ đã định. Anh em xa cách nhau đã tám năm, nay sắp gặp lại, thật khó kềm lòng nao nức! Em hãy nhắn lại với Ba Mẹ, đừng nên lo lắng, tất cả sinh hoạt ăn ở của em, mọi thứ mọi thứ, đều sẽ có anh thay hai người lo lắng, săn sóc tận tình.

"Anh,

"Chí Viễn"

Chí Tường trình trọng gấp tấm postcard lại, cho vào túi áo, như thế đó, thư của Chí Viễn bao giờ cũng ngắn gọn, rõ ràng và đơn giản. Ánh mắt chàng lại đưa ra phía ngoài cửa sổ, từng lớp mây, từng lớp mây vẫn còn chồng chất lên nhau, mây ôm lấy mây, mây vòng vào mây, mây chất lên mây. Chàng đưa mắt nhìn vào lớp mây xa thẳm, nhìn vào thật sâu, thật sâu, ở đâu một bên mây, là cha mẹ già đôi mắt mờ mờ lệ, cùng mái tóc bạc trắng phau phau. Ở một đầu mây kia, là tương lai chói lọi huy hoàng, cùng người anh vĩ đại của chàng!

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 2

Sau khi đổi sang phi cơ Boeing 747 ở HongKong, bay thêm gần hai mươi tiếng đồng hồ, cuối cùng, phi cơ cũng đã đến phi trường La Mã, lúc đó là tám giờ rưỡi sáng ở La Mã, cách giờ ở Đài Bắc, vừa đúng bảy tiếng đồng hồ.

Chí Tường đưa mắt nhìn vào chiếc đồng hồ lớn ở phi trường, chuyện trước tiên, chàng đưa tay chỉnh lại đồng hồ mình cho đúng theo giờ La Mã.

Đưa mắt nhìn đi, phi trường đầy nghẹt người là người, đều là những khuôn mặt mắt xanh mũi lõ, bên tai chàng vang lên những tiếng ồn ào, toàn là những âm thanh ngoại quốc khác lạ không quen. Trong nhất thời, Chí Tường có một cảm giác không thật, như đang nằm mộng. Sau khi làm xong thủ tục nhập cảnh, lấy xong hành lý - mẹ đúng là mẹ, sắp cho chàng một rương quần áo đủ bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, lại còn có cả của Chí Viễn nữa. Xách chiếc va li to tướng, cùng những gói lớn gói nhỏ của mẹ cụ

bị cho chàng, bước ra khỏi hải quan, chàng đưa mắt đảo dác nhìn chung quanh. Chí Viễn đâu? Một người có chiều cao một thước tám, lại đẹp trai xuất chúng như Chí Viễn, hẳn là không khó kiếm lắm đâu, chàng đưa mắt nhìn ra từng lớp người, từng lớp người chung quanh, lỡ mà Chí Viễn không ra đón chàng, thì không biết phải làm sao đây, lần đầu tiên đặt chân lên xứ lạ quê người, chàng thật sự không tưởng tượng được mình sẽ phải làm thế nào, nếu quả thật có chuyện như thế xảy ra!

- Chí Tường!

Một tiếng kêu quen thuộc, đã lâu lắm không được nghe, đột nhiên vang lên thật thân thiết, nồng nàn bên tai chàng. Chàng quay người lại, chưa kịp nhìn kỹ người trước mặt, đã bị hai cánh tay mạnh mẽ ôm choàng lấy chàng thật chặt. Chàng mừng rỡ kêu lên thật to:

- Anh Hai! Em cứ ngỡ là anh không tới chứ!

Chí Viễn thở ra một hơi dài:

- Không tới?... Làm sao mà anh có thể không tới được chứ? Anh đến đây đã ba tiếng đồng hồ rồi, ngồi đợi ở băng ghế đằng kia đấy, một mặt hút thuốc, một mặt hồi tưởng lại chuyện ngày xưa...

Chàng đưa tay vỗ vào vai Chí Tường một cái thật mạnh, đôi mắt chàng như có vẻ ươn ướt:

- ...Ồ, Chí Tường, em cao lớn hơn ngày trước nhiều, cao đến độ

anh không còn cách gì vò tóc em được nữa rồi. Và đồng thời, em cũng đẹp trai hơn xưa nhiều, gần như đẹp trai giống như anh ngày xưa vậy đó!

Chí Tường nhìn Chí Viễn, lúc này, chàng mới định thần lại được để quan sát người anh xa cách đã tám năm dài của mình.Ồ, từ hai mươi mấy tuổi cho đến ngoài ba mươi là một khoảng cách thật xa hay sao? Chí Viễn vẫn là một người đàn ông đẹp trai, chỉ có điều là, chàng gầy đi, đầu mày đuôi mắt, đã nhìn thấy những nếp nhăn mờ mờ, chàng cũng đen nhiều hơn xưa, hẳn là mặt trời ở La Mã nóng bức hơn mặt trời ở Đài Loan nhiều. Trông chàng hơi có nét tiêu tụy, hơi có chút mệt mỏi, cái sinh hoạt ở ca kịch viện đó nhất định là lấy ngày làm đêm, lấy đêm làm ngày!

Những ngày bình thường, vào giờ khắc như thế này, có thể còn đang là giờ ngủ của chàng! Trên người chàng còn có trộn lẫn mùi thuốc lá và mùi rượu nồng thật mạnh, những người bạn diễn viên của chàng có thể là có một đời sống rất lãng mạn, phóng túng... chàng đưa mắt chăm chú nhìn Chí Viễn, cùng một lúc, Chí Viễn cũng đang đưa mắt nhìn chàng trùng trùng, thế là, đột nhiên, đôi bàn tay của hai anh em, cùng đưa ra nắm lấy nhau thật chặt.

Chí Viễn cất tiếng nói, cổ họng như có chút gì khàn đặc:

- Nói cho anh biết, Ba Mẹ đều khỏe cả chứ!
- Tóc Ba bạc hết rồi, Mẹ thì ngày ngày trách anh...

- Trách anh?

- Trách anh không viết thư về nhà, trách anh viết thư gì mà ngắn như là đánh điện tín, trách anh cho đến bây giờ vẫn chưa chịu cưới vợ... à! Anh Hai, có phải tại vì anh có một cô vợ người Ý, cho nên không dám viết thư về nhà báo tin chứ gì?

- Em nói hoàn toàn đúng rồi đấy!

Chí Viễn cười rộ lên, nụ cười thật thoải mái, cởi mở, trông chàng như có vẻ trẻ hẳn lại như ngày xưa.

Chí Tường mở đôi mắt thật to lên, quay đầu tìm kiếm:

- Thật à? Chị ấy có cùng đi với anh không?

Chí Viễn một tay tiếp lấy chiếc va li từ trên tay chàng, một tay kia lại đưa ra vỗ mạnh lên vai chàng:

- Đừng có ngổ như thế chú ạ!... Anh vĩnh viễn không thể lấy vợ ngoại quốc đâu, bọn họ có cái mùi đầm không chịu được!...

Chàng nhướn nhướn đầu, nói:

- ... Thôi chúng ta đi! Đi về nhà nghỉ một chốc đã, rồi anh sẽ chở em đi tham quan một vòng thành phố La Mã.

Đi ra khỏi phi trường, đập thẳng vào mặt, là cái nóng oi bức của một ngày vừa bắt đầu, không ngờ mùa Hè của Âu Châu, cũng nóng bức như thế này! Chí Viễn để hành lý trên đất, và nói:

- Em đứng đợi ở đây nhé, anh đi lấy xe đến đây! Xe của anh nằm ở bãi đậu xe.

- Anh có xe à?

Chí Tường hỏi một cách ngạc nhiên, ở Đài Loan, cha mẹ chàng suốt một đời đi dạy học ở trường trung học, không hề bao giờ nghĩ đến chuyện có được một chiếc xe hơi của riêng mình. Thế nhưng, Chí Viễn,... ồ, Chí Viễn là diễn viên ca nhạc kịch, sinh hoạt dĩ nhiên phải hào nhoáng hơn bình thường chứ!

Chí Viễn hơi do dự một lúc, sau đó nói như giải thích một điều gì:

- Chỉ là... một chiếc xe cũ nát mà thôi, ở ngoại quốc, không có xe cũng như không có chân. Sao, trong thư anh không có nói chuyện đó à?

- Thư của anh ngắn vô cùng, có nói gì đâu!

Chí Viễn cười cười, nhưng không hiểu tại sao, Chí Tường cảm thấy nụ cười đó hình như hơi có chút miễn cưỡng, chàng chưa kịp nói gì, Chí Viễn đã bỏ đi lấy xe. Chí Tường nhìn theo dáng anh, chàng trực tiếp cảm nhận được rằng, mình đã nói sai một điều gì đó, thật sự, điều này cũng không thể nào trách được anh chàng đâu! Nhất định là anh ấy rất bận, bận đến độ không có thì

giờ để viết thư! Có thể, với đời sống một diễn viên sân khấu như anh ấy, không nhiều thì ít phải có một chút "phóng túng", do đó, khi viết thư, anh đã không đề cập đến, cha mẹ lại là người bảo thủ, hẳn là khó thể chấp nhận. Nghĩ như thế, chàng tự gật gù với mình, cho dù sinh hoạt của anh chàng có như thế nào, anh vẫn luôn luôn là thần tượng trong lòng chàng, chàng sẽ đứng cùng một bên với anh. Nhất định!

Một loạt tiếng kèn xe vang lên, chàng ngẩng đầu nhìn, Chí Viễn đang từ một chiếc "xe" đi xuống. Chàng dương to đôi mắt, nhìn chiếc "xe" đó trên trời. Trời ạ! Thế này cũng gọi là xe sao?

Những lời anh Hai nói lại là sự thật! Đó quả thật là một chiếc xe cũ nát như Chí Viễn đã diễn tả! Màu sắc nguyên thủy của nó có thể là màu đỏ, thế nhưng, bây giờ không thể nào phân biệt được nó là đỏ hay là nâu, vì thân xe đã bị sét rĩ, loang lỗ đầy khắp mọi nơi, đèn ở đầu xe bị bể, đuôi xe bị móp vào một mảng khá to, thân xe thì lồi lõm không đều... xe cũ nát! Ở Đài Bắc mà muốn tìm ra một chiếc xe như thế cũng không phải là dễ đâu!

Chí Viễn đi đến bên Chí Tường, cúi người xuống khuân hành lý đề lên xe, nói:

- Người Ý lái xe không có một chút quan niệm đạo đức nào cả, họ thường hay thích cọ quẹt lung tung! Có xe tốt cũng chẳng ích lợi gì! Nếu như không phải vì chỗ anh ở quá xa ca kịch viện, anh không thêm lái xe làm chi đâu!

Chàng vịn tay vào cánh cửa, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Chí Tường, như muốn nói điều gì, nhưng lại nuốt trở vào:

- Lên xe đi! Lên xe rồi hẵng nói!

Chí Tường hơi chau đôi chân mày lại, cảm thấy hình như Chí Viễn đang dấu mình điều gì.

Hai người yên lặng lên xe, Chí Viễn rồ máy xe, thoát tiên, chiếc xe đó kêu lên âm âm như đang phản nộ, như đang muốn gây gổ với ai về chuyện gì, sau đó, một loạt tiếng run lập cập, lại một loạt tiếng than vãn, lại thêm một loạt tiếng kêu la... cuối cùng, xe lại bị tắt máy.

Trong miệng của Chí Viễn phát ra những tiếng lầm bầm thật kỳ quái, có thể đó là tiếng Ý, vì Chí Tường nghe mà không hiểu một tiếng nào. Chí Viễn lại rồ máy xe thêm một lần nữa, lại rồ thêm một lần nữa... cuối cùng, chiếc xe đó kêu "vù" một cái, xông thẳng lên phía trước một cách thật anh dũng, suýt chút đã đụng vào đít của chiếc xe đang trước.

Chiếc xe đã lên đường, Chí Viễn lấy ra một điếu thuốc, đốt lửa lên, một mặt hút thuốc, một mặt lái xe, trên gương mặt chàng có nét do dự, bất quyết, mà cũng vô cùng trầm tư nghĩ ngợi. Chí Tường ngửi mùi thuốc lá tỏa lan trong xe, bất giác mở miệng hỏi:

- Anh Hai, anh hút thuốc dữ lắm không?
- Ồ... cũng không đến nỗi nào.
- Thuốc lá không làm hại thanh quản sao?
- Ồ...

Chiếc xe queo cua một cái thật gấp, lại suýt chút đâm sầm vào chiếc xe khác đang chạy ngược chiều, Chí Viễn một mặt bóp kèn inh ỏi, một mặt lại thấp giọng lầm bầm những lời nguyên rủa, Chí Tường cảm thấy sợ đến toát mồ hôi lạnh.

- Anh Hai, lái xe ở Ý, hẳn là phải có kỹ thuật rất cao mới được!
- Nếu như em có thể lái xe ở Ý, em sẽ có thể lái xe ở bất cứ nơi nào trên thế giới!

Chí Viễn trả lời, nhìn vào con đường trước mặt, chiếc xe chạy vun vút giữa những chiếc khác cũng đang phóng như bay trên đường lộ. Chàng hít vào một hơi thuốc thật sâu, hàm răng cắn lấy điếu thuốc, đôi mắt chàng nhìn thật thẳng về phía trước, một lúc thật lâu, chàng lấy điếu thuốc ra, nói bằng một giọng khàn khàn:

- Chí Tường, anh cần nói cho em nghe...

Ánh mắt của Chí Tường đang thả theo cảnh vật phía ngoài cửa xe, những kiến trúc cổ kính của Âu Châu, những ngôi giáo đường với những đường nét chạm trổ thật nổi bật, những hồ phun nước ở góc đường... đột nhiên, chàng thở ra một hơi dài, kêu lên thảng thốt:

- Ô, Khải Hoàn Môn! Từ trước đến nay, em cứ nghĩ là chỉ có Paris mới có Khải Hoàn Môn chứ! Ô, đó là gì vậy? Đấu trường phải không? Đó có phải là đấu trường của La Mã thời xưa không? Ô! Xe ngựa! Thời đại này mà vẫn còn xe ngựa sao? Ô! Anh Hai, em sắp điên lên rồi, tất cả những thứ này làm cho em sắp điên lên rồi! Anh có thể dừng xe lại không? Em muốn lấy giấy bút ra vẽ những cảnh này...

Chí Viễn nhìn Chí Tường, đôi môi chàng hiện lên một nụ cười yêu mến, chàng nói một cách trầm tư:

- Chí Tường! Thì giờ của em còn nhiều lắm! Bây giờ về nhà nghỉ mệt trước đã, chiều hãy trở ra nữa, đây chỉ mới là ngày thứ nhất ở La Mã của em mà!

Chí Tường cố gắng kềm chế tình cảm phấn khởi đang bộc phát trong người, cảm thấy hơi ngượng ngùng vì sự háng hái quá sức của mình. Chàng bất giác hỏi băng quơ một câu:

- Ban nãy hình như anh có chuyện gì muốn nói với em, phải không?

Chí Viễn lại đốt lên một điều thuốc khác, chàng ậm ừ:

- Ô... để về nhà rồi nói luôn cũng được.

Đột nhiên, Chí Tường quay đầu lại nhìn Chí Viễn, nói một cách nồng nhiệt:

- Anh Hai, bây giờ anh dẫn em đi xem chỗ này được không?

- Chỗ nào?

- Tòa ca kịch viện mà anh đang biểu diễn hiện giờ! Em muốn được xem những tấm giấy quảng cáo về anh, sân khấu anh hát, chỗ anh ngồi hóa trang...

Những bắp thịt bên mép của Chí Viễn hình như hơi co giật một chút:

- Ô! Hôm khác đi! Vì hôm nay em đến, đêm qua anh náo nức quá, đến độ cả đêm không ngủ được, bây giờ mệt mỏi quá sức! Vả lại, đã tới giờ ăn trưa rồi!

Ồ! Thì ra là vậy, Chí Tường nhìn anh, thảo nào mà gương mặt anh ấy trông có nét mệt mỏi, thảo nào mà anh ấy hút thuốc lá lia lịa! So với anh Hai, hình như sự vui mừng của chàng có hơi "ích kỷ" một chút.

Vừa đến xứ lạ, cái gì cũng thấy mới mẻ, đối với cái gì cũng cảm thấy hăng hái, còn Chí Viễn thì sao? Hiển nhiên, điều làm cho chàng hăng hái nhất là việc em trai chàng đến nơi. Chí Tường cảm thấy hơi xấu hổ.

Chàng nói lí nhí trong miệng:

- Xin lỗi anh, anh Hai!

Chí Viễn không nói một tiếng nào, mà chỉ đưa tay qua, nắm lấy tay chàng, bóp chặt một cái, an ủi và yêu thương.

Chiếc xe xuyên qua khu phố chợ náo nhiệt, những kiến trúc xinh đẹp dần dần ít đi, xe chạy càng lúc càng xa, Chí Tường nhìn ra ngoài cửa kính xe, nghi hoặc. Trong lòng thầm nghĩ, chỗ ở của Chí Viễn ngó bộ cũng xa quá sức, chắc hẳn, những người có tiền mới ở khu ngoại ô chứ gì! Thế nhưng, chỗ này cũng không thể kể là khu ngoại ô, chiếc xe lướt vào một khu hẻm nhỏ chật hẹp, hai bên con hẻm nhỏ, là những căn nhà thấp lè tè, mọc lộn xộn, có một số giống như những căn nhà cất bất hợp pháp ở Đài Bắc. Phía trước những căn nhà thấp, có những người đàn bà Ý xăn váy đầm, để lộ những bắp chân trần to tướng, đứng ở trước cửa giặt giũ, phơi quần áo, bọn trẻ con chạy tán loạn trên đường, chơi trò rượt đuổi, kêu la ầm ĩ. Chiếc xe lại quanh thêm một cua quẹo, con hẻm lại càng thêm chật, phía trước mặt xuất hiện một căn lầu xiêu xiêu vẹo vẹo, như thể sắp đổ bất cứ lúc nào, có thể, căn lầu này đã được cất từ mấy trăm năm về trước, có thể sắp bị phá vỡ đi... chiếc xe dừng lại, đúng ngay phía trước tòa nhà xiêu vẹo đó. Chí Viễn nói thật đơn giản và rõ ràng:

- Đến rồi! Lên lầu một, căn phòng phía bên trái, đừng nên đi qua phía bên phải, phía bên phải là một thằng say rượu quanh năm suốt tháng, dây vào hẳn không được!

Chí Tường xách lấy hành lý, leo lên lầu một theo như sự chỉ dẫn

của anh chàng, không có thang điện, cầu thang làm bằng gỗ, mỗi lần đạp chân bước lên trên, đều phát ra những tiếng kêu kéo kẹt, làm như mỗi một bước chân đạp lên, đều có thể làm sập cầu thang này bất cứ lúc nào. Lên đến lầu một, Chí Viễn lấy chìa khóa ra mở cửa, Chí Tường yên lặng bước vào. Bên trong phòng, có một mùi ẩm mốc xông thẳng vào mũi. Dưới ánh sáng mờ mờ, Chí Tường đưa mắt quan sát căn "phòng khách" đơn giản đó, một chiếc ghế salon cũ rách, trên đó chất đầy sách báo, tạp chí, một chiếc bàn học, trên đó chỉ có trần trụi một chiếc đèn bàn không có cái chụp phía trên. Một chiếc ghế ngồi, một cái bàn ăn. Trên tường, vôi đã loang lổ nhiều nơi, chỗ nào cũng có vết tích nước đọng vàng vọt. Màn cửa trông thật cũ kỹ, cũ đến độ gần giống như những bối cảnh xa xưa trong phim điện ảnh. Chàng đưa mắt nhìn vào "phòng ngủ", ngay cửa phòng ngủ, đập mạnh vào mắt chàng, là một vật gì đó giống như hai câu đối, dán trên tường. Trên đó là nét chữ từ nhỏ vốn đã được viết thật đẹp của Chí Viễn, viết rằng:

- Xuân đi Thu đến, tuổi trẻ đã dần già,
Góc biển ven trời, chí hùng thành tro bụi!

Chàng ngạc nhiên quay hẳn đầu lại, nhìn trừng trừng vào Chí Viễn, Chí Viễn cũng đang yên lặng nhìn chàng. Hai anh em cứ đứng nhìn nhau như thế, một lúc thật lâu, không ai mở miệng nói một lời, trong phòng yên lặng đến độ có thể nghe được tiếng thở

của hai anh em. Sau đó, cuối cùng Chí Tường cũng mở miệng, giọng chàng thật nhẹ, thật cẩn thận, hỏi rằng:

- Anh không hề đóng vai quan trọng trên sân khấu ca nhạc kịch, phải không?

Chí Viễn trả lời bằng một giọng khàn đục:

- Công việc không phải dễ kiếm, nhất là đối với người Á Đông.

- Anh có thật sự làm việc ở ca kịch viện không?

- Đúng vậy.

- Đóng vai phụ phải không?

Chí Viễn im lặng.

Chí Tường tiến đến bên chàng, đưa tay chụp lấy cánh tay của anh mình, gương mặt chàng đỏ bừng, chàng nói bằng một giọng thật kích động, thật lớn tiếng:

- Cho dù anh chỉ đóng vai phụ, hoặc là vai phụ của vai phụ! Anh vẫn là một nhà thanh nhạc vĩ đại! Đối với em, anh vẫn là người anh mà em kính phục nhất! Em đã đến đây rồi, anh em chúng ta sẽ cùng nhau đi về phía lý tưởng mà chúng ta đã có từ bao lâu

nay, cho dù có phải leo thật chậm, cũng phải cố gắng leo cho tới cùng! Em sẽ dấu Ba Mẹ chuyện này, thế nhưng...

Chàng chạy đến bên cánh cửa phòng ngủ, đưa tay rút ngay tờ giấy đó, xé nát đi:

- ... Anh vẫn còn hùng tâm tráng chí chứ? Phải không? Anh Hai?
Ánh mắt của Chí Viễn long lanh sáng, nhìn chàng một cách nồng nhiệt:

- Đúng vậy, đều đặt cả vào em đây, Chí Tường!

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 3

C hí Tường và Chí Viễn rút cuộc cũng đã ngồi xuống đối diện nhau, Chí Viễn lại đốt một điếu thuốc, chiếc gạt tàn thuốc nhỏ nằm trên chiếc bàn bên cạnh chỗ chàng ngồi đã chất đầy tàn thuốc, trong phòng bị khói thuốc làm cho trở nên mờ mờ ảo ảo. Xuyên qua màn khói thuốc dày đặc đó, Chí Viễn lặng lẽ quan sát Chí Tường; hai mươi bốn! Thằng em trai chàng không còn là một thiếu niên mười sáu tuổi nữa rồi! Cũng bằng một tuổi với chàng khi vừa đến La Mã năm xưa, cũng giống như chàng năm xưa mang đầy lòng phấn khởi, hùng tâm, tráng chí, hào phóng và hiếu kỳ! Chí Tường, thằng em trai chàng, với mái tóc đen mềm mại, hơi có chút quăn tự nhiên, với gương mặt trẻ trung, hồng hào, mang đầy sức sống, đôi mắt sáng ngời và vàng trán rộng minh minh... ồ, trông Chí Tường đẹp trai biết mấy, giống y hệt chàng của tám năm về trước! Đúng vậy! Chí Tường vốn là hình ảnh của chàng mà!

Chí Tường ngẩng đầu lên, nói một cách cả quyết:

- Anh Hai, bây giờ em đã biết, bao nhiêu năm nay, anh không hề sống một cách đặc ý như ở nhà đã nghĩ, thế mà anh cứ không ngừng gửi tiền về nhà, không ngừng giúp đỡ gia đình, lại phụ trách cả phí tổn đi du học của em... bây giờ, em đã đến đây, đã hiểu ra hoàn cảnh của anh, em muốn nói với anh rằng, em muốn đi làm một thời gian trước...

Chí Viễn hút một hơi thuốc vào thật mạnh, ngắt ngang lời chàng, nói một cách đơn giản và rõ ràng:

- Tuần sau, trường em bắt đầu khai giảng rồi, học phí anh đã đóng rồi, ngày mai em đem cái passport, đi theo anh đến trường để làm thủ tục nhập học, em đến La Mã, là để đi học, chứ không phải để đi làm công cho thiên hạ! Em sẽ phải ở chật một chút, ăn uống kham khổ một chút, thế nhưng, anh bảo đảm, học phí và sinh hoạt của em, anh vẫn có thể gánh vác nổi!

Chàng trừng mắt nhìn em trai, trong giọng nói chàng mang đầy mệnh lệnh, bắt người nghe phải phục tùng.

Chí Tường nhìn thẳng vào đôi mắt của anh:

- Anh Hai, anh nghe em nói...

Chí Viễn đứng phắt dậy, bắt đầu đi vòng vòng quanh căn phòng, một mặt cố gắng sắp xếp lại những tư tưởng của mình:

- Em đừng nói nữa! Tất cả những chuyện của em, trước khi em đến đây, đều đã được sắp xếp xong xuôi hết rồi! Đến đất La Mã

này, em phải nghe theo anh, không phải anh nghe theo em đâu!...

Đột nhiên, chàng dừng lại trước mặt Chí Tường, nét nghiêm trọng trên khuôn mặt lúc này đã biến mất không còn một chút dấu vết, nhướn cao đôi chân mày, chàng cười:

- Tiểu họa sĩ, đừng nên nghĩ rằng thằng anh đầy thiên tài này của em quá nghèo nàn như thế, được không? Đúng vậy, anh không hề được thủ những vai quan trọng, anh chỉ là một diễn viên phụ trong những diễn viên phụ, đúng vậy, lương của anh không nhiều... thế nhưng, đường đi là do con người làm thành, phải không? Chí Tường, em có tin anh không?

Chí Tường nhìn Chí Viễn, cái ánh sáng rực rỡ đột nhiên hiện lên trên gương mặt của Chí Viễn, và cái không khí vui nhộn do chàng mới vừa tạo nên, làm cho Chí Tường bất giác dựng thẳng người lên:

- Dĩ nhiên là em tin chứ, anh Hai!

Chí Viễn cố gắng làm cho giọng nói của mình mang đầy nét thoải mái, nhẹ nhàng, chàng vừa cười, vừa nói:

- Như vậy, thì hãy vui vẻ lên đi, đừng có nhăn mặt nhú mày như thế! Hôm nay là ngày đầu tiên em đến La Mã, do đó, anh có chút sắp xếp cho em...

Nói chưa dứt lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ, tinh thần Chí Viễn phấn chấn hẳn lên, nửa vui vẻ, nửa thần bí, chàng nói rằng:

- Nàng đến rồi!

Chí Tường hỏi bằng một giọng thắc mắc:

- Ai?

Chí Viễn không trả lời, mà chỉ nhìn chàng cười cười, nụ cười trông đầy vẻ bí mật, và chứa đầy nét mong đợi không giải thích được. Đi đến bên cửa, chàng mở toang cửa phòng. Chí Tường nhìn ra, chàng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy một cô gái Đông Phương, gương mặt mang đầy nét tươi cười, đang đứng ngay trước cửa phòng nhìn vào. Mái tóc đen dài, óng ánh như tơ của nàng, rẽ ngôi ở giữa, từ hai bên mặt đổ dài tự nhiên xuống hai bờ vai nhỏ. Ánh mắt dịu dàng, trầm lặng và hàm chứa muôn nét cười đầy đặn của nàng đang lặn lẽ ngưng đọng trên gương mặt của Chí Viễn, chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt đó đã dời ra khỏi gương mặt của Chí Viễn, rơi trên gương mặt của Chí Tường. Chí Viễn nhích sang một bên, nhường chỗ cho nàng vào, ánh mắt chàng phát ra những tia sáng long lanh, chàng nói với cô gái rằng:

- Úc Hoa, em xem, anh không có nói ngoa đấy nhé! Có phải là thằng em của anh đẹp trai hết xẩy không?

Thì ra đây là một cô gái người Trung Hoa! Chí Tường đứng dậy, chàng bị cách giới thiệu đó của anh mình làm cho vô cùng ngượng ngập. Sao lại có người "khen" em mình một cách trắng trợn đến như thế! Người con gái mang tên Úc Hoa đó đi vào

phòng, rất tự nhiên, rất phóng khoáng, nàng đưa mắt tươi cười nhìn Chí Tường một cái, lại đưa ánh mắt nhìn trở sang gương mặt của Chí Viễn, trông mắt nàng thật đen, thật sâu, thật dịu dàng.

Nàng cất tiếng nói, giọng nói thật nhẹ nhàng, trong trẻo như nước chảy, bằng tiếng Quan Thoại thật lưu loát:

- Phen này thì anh vui rồi nhé! Đêm trông ngày ngóng, rút cuộc thì em trai anh cũng đến rồi đây!

Chí Viễn đưa tay vẫy Chí Tường:

- Chí Tường! Đến đây, đến đây gặp Úc Hoa, cô ấy tên là Cao Úc Hoa, Úc là nhớ, Hoa là Trung Hoa, cha cô ấy nói, từ lúc sinh cô ấy ra đến giờ, lúc nào ông cũng muốn đem cô ấy trở về thăm quê hương, do đó mới đặt tên là Úc Hoa, từ nhỏ, ông đã dạy cô ấy nói tiếng Quan Thoại, thế nhưng, cho đến nay, cô ấy vẫn chưa trở về bao giờ, cô ấy là dân Hoa kiều, sinh ra và lớn lên ở Ý này đây! Em đừng nên xem thường chuyện này, những Hoa Kiều sinh ra và trưởng thành ở ngoại quốc, mười người có hết chín người không nói được tiếng Quan Thoại đây! Phải không? Úc Hoa?

Úc Hoa vẫn mỉm cười, ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn tập trung trên khuôn mặt của Chí Viễn. Chí Tường rất nhạy cảm mà nghĩ rằng, quan hệ giữa anh mình và nàng, nhất định là không đơn giản chút nào, và vì nghĩ như thế, bất giác chàng đưa mắt chăm chú

nhìn vào cô nàng Cao Úc Hoa hơn nữa! Nàng thật trẻ! Chỉ khoảng chừng trên dưới hai mươi tuổi! Một chiếc áo sơ mi bằng vải thô đơn giản, bên dưới là chiếc váy đầm hoa nhỏ màu xanh nhạt, trong nét đơn sơ vẫn mang đầy sự tự nhiên, trong sự đoan trang vẫn không mất nét yêu kiều, điều đặc biệt nhất là, cả người nàng như toát ra một vẻ đầm thắm và dịu dàng, rất nữ tính! Hay nhỉ! Chàng mơ hồ nghĩ ngợi, bất giác cảm thấy vui mừng, phấn khởi, như vậy, anh chàng ở ngoại quốc, cũng không đến đời bỏ qua những ngày tháng vàng son của tuổi thanh xuân!

Dưới cái nhìn soi mói của Chí Tường, hình như Úc Hoa cảm thấy hơi bất an, nàng quét mắt nhìn sang Chí Tường một cái thật nhanh, trong khoảnh khắc của ánh mắt hai người chạm vào nhau, không hiểu vì sao Úc Hoa lại đỏ ửng mặt lên, nàng nói thật nhanh:

- Thôi được rồi! Chí Viễn! Thuốc ăn thức uống ở nhà đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, các anh cũng nên sang nhà đi, đừng để cho Ba em cứ ngồi đợi mãi!

Chí Viễn không hề sơ suất về việc Úc Hoa đỏ mặt. Chàng đưa tay ra, một tay kéo Chí Tường, tay kia dìu lấy Úc Hoa, nói:

- Chí Tường, anh là đàn ông con trai, không có cách gì nấu được thức ăn ngon miệng, do đó, anh đã làm phiền Úc Hoa nấu hộ dùm mấy món ăn, coi như đãi em ngày đầu đến Ý. Những món ăn do Úc Hoa nấu là số một, bảo đảm em không thể nào tìm

được ở những quán ăn bên ngoài đâu! Đó cũng là lý do tại sao anh không cho em dừng lại ở dọc đường đây! Không thể nào để cho Úc Hoa làm xong thức ăn, rồi đợi mãi vẫn không thấy người đến, phải không? Sau khi ăn trưa xong, chiều nay, nếu như em vẫn còn khỏe khoắn, ba đưa chúng ta, có thể leo lên chiếc xe cũ nát của anh, đi một vòng tham quan thành phố La Mã.

Chí Tường không biết phải nói như thế nào, chàng lại đưa mắt nhìn Úc Hoa:

- Anh! Anh thật là... sao lại làm phiền chị Hoa như thế...

Chí Viễn la lên thật to:

- Thôi được rồi! Mới không gặp em có tám năm, sao em lại trở thành khách sáo đến như thế? Úc Hoa là Úc Hoa, sao lại gọi là chị này, chị nọ như thế, cô ấy còn có một cái tên tiếng Ý là Florence, kêu lên nghe mệt lắm, em cứ gọi cô ấy là Úc Hoa được rồi, chúng ta không phải là người Ý! Thôi đi! Chúng ta đến nhà của Úc Hoa, Chí Tường, em đứng ngại gì cả, nhà của Úc Hoa cũng giống như là nhà của anh thôi, em đến đây, phải xem nhà cô ấy như là trong gia đình vậy, không cần phải khách sáo, và cũng không cần phải giữ kẽ, biết không?

Anh ấy đã biểu lộ quá rõ ràng rồi còn gì nữa, Chí Tường hơi mĩm miệng cười một mình. Từ lúc gặp Chí Viễn ở ngoài phi trường đến giờ, chàng chưa hề thấy anh mình tỏ ra sốt sắng, hăng hái như bây giờ.

Đi ra khỏi phòng, xuống khỏi lầu, bọn họ đều đã đứng dưới vùng sáng chan hòa của ánh mặt trời, mặt trời của La Mã, ánh sáng của La Mã! Chí Tường quan sát cảnh tượng chung quanh, trong lòng mơ hồ nghĩ ngợi, có phải tất cả những thành phố nổi tiếng trên thế giới, đều có những góc phố lộn xộn ồn ào như thế này chẳng? Thế nhưng, lộn xộn thì lộn xộn, ồn ào thì ồn ào, cái không khí đặc biệt của xứ người vẫn vô cùng đậm đà, nồng hậu. Lề đường được lát bằng đá, phía cuối con hẻm là một ngôi giáo đường nhỏ, cây thánh giá dựng thẳng đứng bên trời, lẽ loi, cô độc. Hai bên đường có đủ loại quán nhỏ nhỏ, quán bánh mì, quán rượu, quán café, tiệm bán Pizza, một người đàn bà Ý to lớn, mập mạp, đang đứng trước quán ăn Pizza, Chí Tường kinh ngạc nhìn bà ta kéo những sợi cheese ra thật dài, lại quấn vòng vào cái bánh, đưa trở vô miệng ăn tiếp.

Chí Viễn vừa cười, vừa giải thích:

- Người Ý thích ăn cheese nhất hạng! Cheese và rượu bia! Do đó, trong mười người Ý, có hết tám người là người mập!

Bọn họ dừng lại trước một cửa tiệm đóng giày nhỏ nhỏ, cửa tiệm rất nhỏ, phía trước treo lủng lẳng những miếng da bò, da trâu thật to, vài đôi giày nằm vắt vẻo, trên cửa có một tấm biển, viết bằng tiếng Ý và tiếng Anh, có nghĩa là, "Tiệm giày Joseph, chuyên sửa giày, làm giày đặt, giao hàng đúng hẹn".

Úc Hoa mỉm cười nói:

- Tới rồi!

Chí Tường kinh ngạc nhìn tiệm giày, không hiểu vì sao họ lại đến tiệm giày làm gì!

Úc Hoa nói thật trầm tĩnh và dịu dàng:

- Cha tôi làm nghề này từ khi còn bé, bắt đầu từ lúc mới học nghề, ông đã làm thợ đóng giày suốt cả cuộc đời ông, Joseph là tên tiếng Ý của ông!

Chí Viễn nhìn Chí Tường, nói tiếp:

- Em cũng biết đó, giày da của Ý, nổi tiếng trên thế giới đấy nhé! Giày da nổi tiếng trên thế giới của Ý, thợ đóng giày người Trung Hoa! Chí Tường cảm thấy hơi mơ mơ hồ hồ, không biết trong đầu mình đang nghĩ gì, trong lúc còn đang do dự, Úc Hoa đã đưa tay đẩy cánh cửa kính phía bên ngoài, trên cửa có một chùm chuông treo lủng lẳng, lập tức phát ra một loạt tiếng kêu "ting tong" thật thanh tao, trong trẻo. Đồng thời, Úc Hoa cũng cất tiếng kêu to lên:

- Ba ơi! Khách đến rồi!

Chí Viễn làm bầm trong miệng:

- Đáng phạt!

Úc Hoa quay đầu lại nhìn Chí Viễn:

- Gì vậy?

- Mới vừa nói là người trong nhà cả, vậy mà bây giờ em lại nói là khách đến! Khách! Khách! Ai là khách của em thế?

Chàng mỉm cười, hỏi tận mặt nàng.

Gương mặt của Úc Hoa lại đỏ bừng lên, đôi tròng mắt nàng phát ra ánh sáng long lanh. Chí Tường chú ý thấy nàng rất dễ đỏ mặt. Nhìn thần sắc giữa nàng và Chí Viễn, chàng bất giác thấy ngẩn ngơ trong lòng. Còn đang xuất thần nghĩ ngợi, trong nhà đã vang lên một loạt tiếng nói thật rộn rã, vui vẻ, thâm trầm và mang nét già nua, kêu lên:

- Chí Viễn, có phải là Chí Tường đến rồi không?

Xuất hiện ngay sau tiếng nói đó, là một ông già có thân hình trung bình, vai rộng, đầu tóc bạc phơ. Gương mặt ông mang đầy nếp nhăn, đầu mày cuối mắt, đều in hằn dấu thời gian và nét phong sương lặn đạn. Thế nhưng, đôi mắt của ông lại hùng hực có thần, đôi gò má cũng rất hồng hào, khỏe mạnh. Trông ông tuy đã già, nhưng vẫn còn nét tráng kiện, và nhất là, cả người ông như toát ra một sức sống vững chãi khôn cùng. Ngang eo ông vẫn còn mang chiếc khăn quần bằng da, vừa đi tới, đã nghe mùi da thuộc bùng nồng cả mũi.

Chí Viễn trịnh trọng đẩy Chí Tường về phía trước, như một thứ báu vật hiếm hoi, giọng chàng vui như ngày hội Tết:

- Bác Cao, đây là Chí Tường! Một đại nghệ thuật gia tương lai!

Bác trông kỹ nó xem, có phải là đẹp trai "hết xẩy" không?

Chí Tường lại có cái cảm giác ngượng ngập, chàng nghiêng người xuống, chào ông già, kêu lên thật cung kính:

- Chào bác ạ!

Ông già gật gù, cười lên thật sảng khoái:

- Cứ gọi bác là bác Cao, mọi người đều gọi bác như thế, tụi Ý thì gọi bác là Joseph. Tên thật của bác là Cao Tổ Âm, nhưng lâu rồi chẳng còn ai gọi tên thật của bác nữa. Ngày trước, chỉ có mẹ của Úc Hoa gọi bác là Tổ Âm thôi, từ lúc mẹ nó mất đi, không còn ai gọi bác với cái tên đó nữa!

Úc Hoa đi tới cạnh cha, đưa tay tháo chiếc khăn quàng ngang eo ông, nàng nói thật dịu dàng, nửa như trách móc, nửa như nũng nịu, giọng nói nàng biểu lộ nét thân mật và quan tâm thật tự nhiên:

- Ba, đừng nhắc chuyện cũ nữa! Mà sao giờ này ba vẫn còn đeo cái này vậy?

- Ờ, ờ, không nhắc chuyện cũ nữa! Hôm nay là ngày vui, Chí Viễn, chúng ta phải làm một ly mới được! Con bé Úc Hoa này, nấu nhiều món ăn lắm đó, nó làm như Chí Tường nhà cậu là cái thùng cơm vậy...

- Ba!

Úc Hoa lại đỏ mặt lên, nàng liếc Chí Tường một cái thật nhanh. Ông Cao nói:

- Sao vậy? Sao vậy? Hôm nay tôi nói cái gì cũng sai hết cả! Được rồi! Vào đây! Vào đây! Chúng ta vào đây ăn cơm!...

Ông đưa tay kéo Chí Tường một cách thân mật, lại đứng dừng

lại. Nhìn sững chàng một cái, ông quay đầu sang nói với Chí Viễn rằng:

- Cậu ấy trông giống cậu lắm đấy nhé! Chí Viễn!

Ánh mắt ông chứa đầy một thứ tình cảm xúc động nào đó, không nói nên lời.

- Giống cháu hồi tám năm về trước, phải không?

Chí Viễn hỏi, trong giọng nói đột nhiên như có một nét gì chua chát.

- Chí Viễn!

Úc Hoa kêu lên một tiếng, thanh âm nhẹ nhàng uyển chuyển, uyển chuyển đến độ làm rung động lòng người. Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Chí Viễn, hàm răng nàng cắn cắn lấy vành môi, hình như muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng, nàng cũng nói:

- Anh muốn để cho thức ăn nguội lạnh hết rồi mới vào ăn, phải không?

Ông Cao kêu lên thật nhanh:

- Vào đây! Vào đây! Vào phòng ăn để bắt đầu ăn đi đã! Chí Tường, nhà của bác tuy vừa cũ, vừa nhỏ, nhưng sự đón tiếp thì vừa thật, vừa nhiều! Thấy chưa, con bé nhà này làm biết bao nhiêu thức ăn đây!

Băng qua căn phòng phía ngoài vừa là mặt tiệm, vừa là phòng làm việc, bọn họ vào đến một phòng ăn nho nhỏ, vì cả bốn bên đều không có cửa sổ, nên tuy là ban ngày, trong phòng ăn vẫn

phải thấp đèn. Ở giữa phòng ăn, là một chiếc bàn ăn hình chữ nhật, bên trên có trải chiếc khăn bàn kẻ ô vuông màu hồng phấn, phía trước bốn phần chén đĩa, có bốn chiếc khăn ăn cùng màu. Đúng vậy, nguyên một bàn thức ăn, gà vịt thịt cá, gần như đều có đủ cả, đang bốc khói lên nghi ngút. Ở giữa những món ăn bày la liệt trên bàn đó, còn có một chai rượu nho màu đỏ chưa mở nút. Ông già kêu lên inh ỏi:

- Ê! Con bé này! Sao vậy? Sao con càng lúc càng hà tiện vậy? Không dám lấy rượu ngon ra đây hả? Chai Napoleon của mình đâu rồi?

Úc Hoa nhìn cha, lắc nhẹ đầu:

- Ba! Cả ba và Chí Viễn, đều không nên uống rượu mạnh!

Chí Tường nãy giờ không mở miệng, cũng phụ họa theo nàng:

- Đúng vậy! Cháu không hề biết uống rượu, anh Hai cũng không nên uống rượu, rượu sẽ ảnh hưởng đến thanh quản của anh ấy!

Chí Viễn ho nhẹ một tiếng, bất giác lùi lại phía sau một bước, hơi rút cổ lại, làm như trong phòng có khí lạnh thổi ngay vào chàng. Ông già và Úc Hoa đều ngẩng đầu lên thật nhanh, nhìn ngay chàng một cái. Chí Viễn dùng lưỡi liếm liếm môi, đột nhiên, cảm thấy cổ họng mình vừa khô, vừa đắng, chàng khàn giọng nói:

- Mới vừa đến ngày đầu tiên, đã lo kèm anh rồi!

Úc Hoa nói thật nhẹ:

- Anh cũng cần phải có một người kèm anh lại rồi đấy chứ!

Ông già vỗ tay đập đập mấy cái thật mạnh, dương cao chân mày, ông kêu to lên:

- Ăn cơm, ăn cơm! Bác đã đói gần chết rồi đây! Bé con cùng mọi người ngồi vào bàn đi!

Tất cả mọi người ngồi xuống, Chí Tường ngẩng đầu lên, vừa lúc gặp ngay Chí Viễn đang đưa mắt ra hiệu cho Úc Hoa, Úc Hoa ngồi gần ngơ ở đó, đôi mắt nhìn trừng trừng vào Chí Viễn, trong ánh mắt nàng hình như có nghìn lời vạ tiếng. Giữa họ có chuyện gì không nhỉ? Chí Tường cũng ngẩn ngơ suy nghĩ. Còn ông già thì sao? Như thể không biết gì, ông cầm chai rượu lên, cười hề hề, "bốc" một tiếng, nút chai rượu bật ra, không biết đó là loại rượu gì? Một luồng bọt từ trong chai sùi lên nhanh chóng, ông già vội vàng dùng ly đón ngay lấy.

Rượu được rót vào ly, màu đỏ thắm, như máu.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 4

B uổi chiều hôm ấy, Chí Viễn lấy chiếc xe cũ nát của chàng, chở Chí Tường và Úc Hoa đi một vòng, ngang qua những danh lam thắng cảnh của La Mã. Đi qua từng di tích lịch sử của khu thành phố nổi tiếng thế giới, Chí Tường gần như mê đắm, điên cuồng với những gì mình thấy. La Mã, ai bảo nó chỉ là một thành phố? Bản thân nó đã là một tác phẩm nghệ thuật thần kỳ! Chí Viễn lái xe, ở mỗi một nơi, đều dừng lại một chút, chiếc xe đó, mỗi một lần bắt đầu nổ máy, đều phải làm reo một tí, run lên, thờ dốc, than thở một thôi một hồi, mới bắt đầu dùng dăng, vù vù xông thẳng về phía trước.

Chí Viễn nói với Chí Tường rằng:

- Hôm nay, em chỉ có thể như người cưỡi ngựa xem hoa, đi xem sơ qua thôi, về sau, em có rất nhiều thời gian, đối với những

người học nghệ thuật như em, mỗi một bức tượng bên đường, hẳn là cũng đủ để em nghiên cứu hết ba ngày ba đêm!

Ức Hoa yên lặng nói:

- Đừng nên quên đi bảo tàng viện Vatican, ở đó có những bức họa nổi tiếng của Michelangelo, thế giới ai cũng biết tiếng đấy!

Chí Tường kinh ngạc nhìn Ức Hoa một cái, chàng hỏi:

- Cô cũng học nghệ thuật chẳng?

Gương mặt của Ức Hoa đỏ như rượu:

- Anh cười tôi đấy hả? Tôi không có học gì hết! Tôi quá bình thường, không có tư cách để học gì cả!

Chí Viễn tiếp lời, nói:

- Cô ấy mới học tới trung học đã nghỉ rồi, nhưng em đừng nên nghe lời cô ấy nói là có tư cách hay không có tư cách gì cả, cô ấy là người con gái tốt nhất trên cõi đời này, tuy nhiên,...

Chí Viễn thở ra một hơi dài: - Bác Cao cần cô ấy, vả lại, bất luận là học thứ gì, học phí cũng rất cao...

Ức Hoa cười hì hì, nói thật thẳng thắn:

- Đừng có cố gắng nói tốt cho em, chỉ tại vì em không phải là một người có chí lớn... em không phải là một người có thiên tài, em chỉ là một cô gái bình thường, cho nên không cần phải bắt cha mình làm trâu làm ngựa để nuôi mình ăn học. Nếu như em quả thật có tài, thì ba có làm cực đến mấy cũng không chịu để cho em nghỉ học đâu! Ba và em đều có cùng một sở trường, đó là

tự biết khả năng của mình. Đừng có nói tốt cho em quá vậy, Chí Viễn, anh biết là em bình thường đến mấy!

Nàng nhìn Chí Viễn, trong ánh mắt nàng long lanh tia sáng cảm kích.

Chí Viễn nói bằng một giọng nặng nề, như thể chàng đang giận ai đó:

- Chịu thừa nhận mình là một người bình thường là không bình thường chút nào!... Dù sao, trong lòng anh, em vĩnh viễn là một cô gái hoàn toàn nhất!

Gương mặt đang đỏ như rượu của Úc Hoa đột nhiên trở nên trắng bệch như giấy, nàng hơi chấn động một chút, như thể bị kim châm phải, ánh mắt nhìn vào Chí Viễn trân trối. Hình như Chí Viễn cũng đang giật mình, làm như chàng bị giọng nói của chính mình làm cho mình sợ hãi. Bất giác, chàng nhấn mạnh thêm ga, chiếc xe phóng thật nhanh về phía trước, chàng ngẩng đầu lên, nhìn ra phía ngoài cửa xe, nói:

- Chí Tường, mau nhìn xem! Phía bên trái là công viên Borghese, trong đó có một bảo tàng viện nho nhỏ, biết bức tượng lửa thể của em gái Napoleon không? Bức tượng ấy được trưng bày trong đó đây. Hôm nay trễ quá rồi, không thể dẫn em vào đó xem được, hôm khác, em có thể cùng Úc Hoa đi xem, mượn một chiếc xe ngựa, đánh một vòng chậm chậm trong khu công viên đó, cũng là một cái thú lớn nhất của cuộc đời đấy! Phải không?

Úc Hoa?

Úc Hoa đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt nàng mơ mơ màng màng, thấm ướt long lanh. Nàng nói một cách lặng lẽ:

- Đúng vậy, em vẫn còn nhớ khi em còn nhỏ, anh vẫn thường dẫn em tới đó hóng gió!

Chí Viễn nhìn Úc Hoa, nói bằng một giọng chế diễu:

- Lúc đó, em cứ hay đi theo anh hoài nhớ không, bây giờ đâu có thèm theo nữa!

Úc Hoa miễn cưỡng cười cười, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không nói thêm một tiếng nào.

Chí Tường nhìn họ, trong lòng cảm thấy hồ nghi, trong nhất thời, chàng cảm thấy rằng quan hệ giữa hai người rất kỳ diệu, hình như không đơn thuần như chàng đã nghĩ khi trước. Thế nhưng, dù sao đó cũng là chuyện của anh chàng, chàng không có quyền hỏi đến. Vả lại, trái tim của chàng đang trôi nổi đến một nơi chốn khác.

- Anh, chỗ anh diễn kịch gọi là ca kịch viện Quốc Gia phải không? Hôm nay chúng ta có đi ngang qua đó không?

- Ừm... có đi ngang qua rồi. Ca kịch viện Quốc Gia nằm ngay bên cạnh trạm xe lửa.

- Tại sao không dừng lại cho em xem xem?

Đôi chân mày của Chí Viễn chau lại vào một chỗ, chàng nói bằng một giọng khàn đục:

- Đừng nói về cái ca kịch viện đó nữa được không? La Mã có hàng ngàn hàng vạn chỗ khác, đáng xem hơn cái ca kịch viện đó nhiều!

Ánh mắt của Úc Hoa từ phía bên ngoài cửa sổ quay trở vào, lặng lẽ nhìn Chí Viễn, nàng nói:

- Chí Viễn, trời sắp tối rồi, chúng ta về nhà đi thôi!

- Anh, hôm nay anh không biểu diễn sao?

- Vì em đến hôm nay, nên anh xin nghỉ hết một hôm, ngày mai mới phải đi làm trở lại. Sáng ngày mai anh sẽ dẫn em đi ghi danh, buổi chiều anh còn phải đi làm thêm, còn giờ làm việc buổi tối là từ tám giờ đến một giờ khuya.

Chí Tường giật nảy mình:

- Ban ngày còn có việc làm thêm! Làm thêm cái gì vậy? Anh biểu diễn buổi tối, ban ngày đi làm, chịu nổi không?

Chí Viễn nói một cách ậm ừ:

- Việc làm buổi chiều rất nhẹ nhàng, chỉ... chỉ... dạy âm nhạc trong một trường trung học.

Chí Tường hơi cảm thấy nghi hoặc, dạy âm nhạc? Dạy âm nhạc cần phải nguyên cả buổi chiều chẳng?

- Anh, công việc biểu diễn ở ca kịch như thế nào? Mỗi một màn anh đều có diễn xuất hết không?

- Ha!...

Giọng cười của Chí Viễn hơi có vẻ kỳ quái, giọng nói chàng

mang đầy nét châm biếm:

- ... Anh của em là một thiên tài, mỗi một màn diễn xuất đều không thể nào thiếu anh hết!

Một loạt kèn inh ỏi vang lên, Chí Viễn vượt qua mặt một chiếc xe hàng cỡ lớn, chiếc xe mui trần thật đẹp đang chạy ngược chiều bị chiếc xe cũ nát của chàng ép, bắt buộc phải leo lên gần sát lề đường. Một người thanh niên nam nữ ngồi trên chiếc xe đó, quơ tay quơ chân lên mắng thật lớn tiếng, Chí Viễn không thèm nhìn, chiếc xe "vù" một tiếng, vút qua khỏi họ, xông thẳng về phía trước. Úc Hoa thở ra một hơi dài lạnh lẽo:

- Chí Viễn, anh giỡn mặt tử thần đấy à!

Chí Viễn nhướn nhướn đôi chân mày:

- Giỡn mặt tử thần? Đâu phải chỉ mới bắt đầu hôm nay! Anh thích chạy xe thật nhanh, em không biết sao?

Úc Hoa nói thật thấp giọng:

- Anh giỡn mặt tử thần không hề gì, nhưng trên xe còn em trai của anh nữa kia!

Những sợ thịt bên khóe miệng của Chí Viễn hơi co giật một chút, tốc độ của chiếc xe giảm chậm lại.

Buổi tối, về đến "nhà", hai anh em đều đã rất mệt mỏi. Bọn họ ăn tối với Úc Hoa, ở một quán café nhỏ bên đường, lần đầu tiên Chí Tường lĩnh giáo được mùi vị của loại pasta của Ý. Sau bữa ăn, bọn họ đưa Úc Hoa về nhà trước, sau đó mới về nhà. Chí Viễn

đẩy cánh cửa phòng ngủ, nói với Chí Tường bằng một giọng đầy hối tiếc:

- Loại chung cư như thế này chỉ có một phòng ngủ, do đó, em không thể nào có được một phòng riêng, hai anh em mình, đành phải ở chung một phòng vậy!

- Anh, em thích ở chung một phòng với anh!

Chí Tường nói, chàng đi vào phía trong. Phòng ngủ rất nhỏ, hai cái giường chiếc nằm hai bên, trên đó trải khăn trắng tinh và thật ngay ngắn, mềm, gối thật sạch sẽ. Giữa hai cái giường là một cái bàn học nhỏ, trên bàn có đèn bàn, sách và một khung hình, trong khung hình là một bức ảnh. Chí Tường hiếu kỳ bước tới, cầm khung hình lên xem, chàng cứ ngỡ, bên trong có thể là bức ảnh của Úc Hoa, thế nhưng, ngoài sự dự đoán của chàng, đó lại là một bức ảnh chụp chung chàng và Chí Viễn! Bức hình chụp trong khu vườn nhà ở Đài Bắc, đứng trước cây Đỗ Quyên trong vườn, Chí Viễn khoảng chừng mười tám, mười chín tuổi, còn chàng?

Chàng mới có mười một, mười hai tuổi, trông thật lông bông, lác xắc, đứng tựa nửa người lên mình Chí Viễn, dáng điệu của Chí Viễn trông thật hùng dũng, nụ cười thật dí dỏm, bàn tay Chí Viễn đặt lên vai chàng. Chàng buông bức ảnh xuống, nghe mũi mình cay cay thế nào đó! Chàng nói:

- Em không còn nhớ bức ảnh này chụp lúc nào?

Chí Viễn lại đốt thêm một điếu thuốc, nói:

- Anh cũng không nhớ nữa, khi rời khỏi gia đình, quên đem thêm vài tấm ảnh, tìm được tấm này kẹp trong một quyển sách cũ, cảm thấy như tìm được kho tàng quý báu lắm vậy...

Chàng miến cưỡng mỉm miệng cười cười, ngồi xuống bên giường, nói tiếp:

- Nhà là một chỗ như thế, khi mình ở trong đó, không thấy rằng nó thân yêu biết mấy, rời xa rồi mới tưởng nhớ nó mãi.

Chí Tường để khung hình trở lại chỗ cũ, ngồi xuống trước bàn học. Rời xa gia đình không được bao lâu, trước mắt chàng hiện lên hình ảnh của cha mẹ.

Chí Viễn đột nhiên kêu chàng bằng một giọng thật trù mền:

- Chí Tường!

Chàng ngược mắt lên nhìn Chí Viễn:

- Hử?...

Chí Viễn nói bằng một giọng rất hăng hái:

- Nói cho anh biết, ở Đài Loan, em đã có bạn gái chưa?

Chí Tường lắc lắc đầu, cười một cách thật thẳng thắn:

- Bạn gái? Em biết rõ rằng mình sẽ xuất ngoại, đâu dại gì tạo thêm một hệ lụy cho mình?

- Như vậy có nghĩa là em không có bạn gái?

- Không.

- Thật à?

Chàng nhìn Chí Viễn bằng đôi mắt kinh ngạc:

- Dĩ nhiên là thật! Chi vậy?

Chí Viễn nhìn chàng một cách nồng nhiệt, nói một cách gấp rút:

- Như vậy, em cảm thấy Ưc Hoa như thế nào?

Chàng giật nảy mình hoảng hốt, nói bằng một giọng ngạc nhiên:

- Ưc Hoa? Anh, anh nói thế nghĩa là gì?

Chí Viễn rít vào một hơi thuốc lá thật sâu, nói bằng một giọng thiết tha, nồng nhiệt:

- Anh nói cho em nghe, Chí Tường! Anh là người đã nhìn thấy Ưc Hoa lớn lên, không phải anh thiên vị đâu, mà cô ấy quả thật là một cô gái hoàn hảo một cách hiếm hoi. Những cô gái Hoa kiều, nếu không phải là không Đông không Tây, thì cũng Âu hóa đến độ làm cho người ta cảm thấy chán ghét. Thế nhưng riêng Ưc Hoa, cô ấy Trung quốc hóa và đàng hoàng còn hơn những cô gái lớn lên ở Đài Loan...

Chí Tường ngắt lời chàng, nói một cách khó hiểu:

- Anh Hai! Em biết rằng cô ấy rất tốt, thế nhưng...

Chí Viễn chặn những lời nói sau đó của chàng:

- Đừng có thế nhưng! Chỉ cần em nhận thấy cô ấy rất tốt, là được rồi! Tình cảm là thứ cần phải tạo nên dần dần, em và cô ấy mới gặp mặt nhau, anh cũng không thể nào hỏi thúc được trong chuyện này, anh chỉ muốn nhắc nhở em một điều, nếu như em để lọt mắt một cô gái tốt đẹp như Ưc Hoa, thì ở xứ Âu Châu này,

em sẽ không tìm được một người con gái Trung Hoa nào khác, có được những đức tính tốt đẹp như của nàng!

Chí Tường cảm thấy lỗ khóc lỗ cười:

- Anh Hai! Như vậy là thế nào? Em lại ngỡ cô ấy là bạn gái của anh chứ!

Chí Viễn rúng động toàn thân, nguyên cả một đoạn tàn thuốc dài rớt xuống trên mặt bàn. Gương mặt chàng bậu lại, nói một cách nghiêm trang rằng:

- Đừng nói bậy! Chí Tường! Em đừng nên phỉ báng cô ấy như thế! Anh lớn hơn cô ấy những mười tuổi! Anh là người đã ở bên cạnh nhìn cô ấy lớn lên...

Chí Tường mỉm cười nói:

- Như vậy thì sao chứ? Ba mươi hai tuổi sánh với hai mươi hai tuổi là đẹp đôi lắm đó! Và lại, với cái tuổi của anh, cũng nên lập gia đình rồi đây!

Chí Viễn nói bằng một giọng thật giận dữ, thật lớn tiếng:

- Nói bậy! Chí Tường! Em không được dùng Úc Hoa để nói giỡn

nếu thế, em hiểu không? Người ta là một người con gái đáng
hoàng đứng đắn, em hiểu không? Em đừng nên nghĩ rằng nàng là
con gái của một người thợ đóng giày, mà xem thường nàng...

Chí Tường chau đôi chân mày lại, kinh ngạc mà rằng:

- Anh Hai! Em đâu có xem thường cô ấy! Anh đừng nên hiểu
lầm như thế được không?

- Như vậy là đủ rồi!...

Chí Viễn dụi tắt điếu thuốc còn đang cháy dở dang, đứng dậy.

Nhìn em trai, chàng lại mỉm miệng cười, đưa tay ra nắm lấy vai

Chí Tường, chàng nói:

- Tất cả cũng tại anh, anh quá gấp rút. Mọi việc phải từ từ mà
đến! Hôm nay chúng ta không nói chuyện này. Anh đi pha một
chút café, em uống không?

- Tối như thế này mà còn uống café ư? Anh không sợ ngủ không
được sao?

Chí Viễn vừa nói, vừa đi ra khỏi phòng:

- Quen rồi! Sau này sẽ có ngày, em cũng quen uống như thế cho
xem!

Chí Tường nằm xuống giường, dùng tay làm gối, trải qua một
ngày dài, chàng đã thật sự cảm thấy mệt mỏi. Nhắm con mắt lại,
chàng chỉ muốn nghỉ mệt một chút, thế nhưng, chỉ một lát sau,
chàng đã cảm thấy thần trí mông lung, mơ hồ. Trong cơn mơ
màng, chàng cảm thấy Chí Viễn đứng bên giường, nhìn mình

chăm chú, sau đó, đôi giày chàng được cởi ra, sau đó, Chí Viễn kéo chiếc mền, đắp nhẹ nhẹ lên người chàng... những cử động như thế, đã làm cho chàng tỉnh lại, mở mắt ra, chàng nhìn Chí Viễn bằng đôi con mắt xin lỗi, hơi mỉm miệng cười, chàng kêu lên nho nhỏ:

- Anh Hai!

- Ngủ đi!...

Chí Viễn nói, kéo chiếc mền đắp lại thật ngay ngắn cho chàng, nhìn thấy chàng vẫn còn mở to đôi mắt, Chí Viễn lại ngập ngừng kêu lên một tiếng, như thể muốn nói nhưng lại thôi:

- Chí Tường!

Chàng mơ màng nói:

- Hử?

Đôi mắt của Chí Viễn, phát ra những tia sáng long lanh dưới ánh đèn:

- Hứa với anh một chuyện được không?

- Chuyện gì?

Chí Viễn yên lặng một chút. Một lúc sau, chàng mới nói bằng một giọng khàn đục:

- Vĩnh viễn đừng bao giờ đến ca kịch viện xem anh diễn kịch!

Chí Tường chấn động, thật sự tỉnh hẳn lại:

- Tại sao?

Chí Viễn nói một cách khó khăn, yếu ớt:

- Tại vì... anh chỉ là một vai phụ trong vai phụ!

Chàng đưa tay nắm lấy bàn tay Chí Viễn:

- Anh Hai! Chúng ta là anh em ruột mà! Em nào có để ý gì đến chuyện anh là vai phụ trong những vai phụ...

Chí Viễn nói một cách yên lặng:

- Nhưng mà anh không muốn.

Chí Tường hơi ngẩng người ra một lúc, sau đó, chàng gật gật đầu, hiểu biết:

- Được rồi! Nếu như anh nhất định là như thế...

- Anh nhất định như thế!

Chí Tường lại gật gật đầu, dưới ánh đèn, chàng cảm thấy ánh mắt của Chí Viễn trông thật âm đạm và hiu hắt. Không sao!

Chàng tự nói thầm trong lòng: Mình sẽ trị hết cái tự ti mặc cảm của anh ấy! Mình sẽ khôi phục lại lòng tự tin của anh ấy! Chí Viễn vỗ vỗ vai chàng, nhìn chàng mỉm cười cảm kích, sau đó, quay người đi ra khỏi phòng.

Suốt cả một đêm, chàng nghe Chí Viễn trằn trọc mãi phía bên kia giường, suốt cả một đêm, chàng ngửi được mùi thuốc lá bàng bạc cả căn phòng.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 5

Và, như thế, Chí Tường bắt đầu lao mình vào chiếc lò rèn nghệ thuật của thành phố La Mã. Và, lập tức, chàng cảm thấy mình bị đốt cháy ngay bởi những tia lửa rực rỡ, sáng ngời của kinh đô nghệ thuật này, làm cho bầu máu nóng trong con người chàng sôi sục, tinh thần của chàng suốt ngày ở trạng thái vui mừng và phấn khởi hẳn lên. Chàng cảm thấy mình bị mê hoặc bởi nghệ thuật, mê hoặc bởi điêu khắc, mê hoặc bởi La Mã.

Đi học không được bao lâu, chàng khám phá ra rằng mình đang đi học ở một trường thuộc loại "quý tộc", học phí của Học viện Nghệ Thuật Quốc Gia không cao lắm, thế nhưng, chàng lại đi học ở một Học viện Nghệ Thuật tư nhân. Những người bạn học của chàng đến từ khắp nơi trên thế giới, nhiều nhất là từ Thụy Sĩ và Anh quốc. Những người bạn học có gương mặt Đông phương, gần như tìm không ra, đi học được một tháng, chàng mới phát giác ra được hai người Đông phương, thế nhưng đó lại là hai

người Nhật mà chàng khó thể nào gần gũi được. Chàng rất khó tìm được một người bạn nào ở trường học, mà thật sự, chàng cũng không có thì giờ và hứng thú đi kết bạn. Những ngày tháng đó, chàng phải lo đối diện với những khó khăn về ngôn ngữ, chàng phải tập cho quen với đời sống ngoại quốc, chàng phải tiếp thu những sự chỉ đạo của giáo sư, những thì giờ còn lại, chàng tiêu pha hết vào những nơi như Bảo tàng viện Quốc Gia, Villa Borghese và giáo đường thánh Phê-Rô v.v... một cách say mê và cuồng nhiệt.

Sự bận rộn làm cho chàng không thể lo lắng gì đến sinh hoạt của mình, và cũng không đủ sức hỏi han gì đến sinh hoạt của Chí Viễn. Mỗi ngày Chí Viễn phải đi làm đến khoảng một giờ sáng mới về đến nhà, lúc đó, phần lớn chàng đã ngủ say, đợi đến khi chàng thức dậy đi học, Chí Viễn vẫn còn đang ngủ say. Mỗi ngày chàng đón xe bus đi đến trường, buổi trưa chàng ăn qua loa ở trường hoặc phía bên ngoài đỡ dạ, buổi chiều tan học về nhà, Chí Viễn lại đã đi làm rồi. Buổi cơm tối của chàng, Chí Viễn đã sắp xếp sẵn cả, chàng "ăn cơm tháng" ở nhà ông Cao, chàng không biết Chí Viễn tính toán với nhà ông Cao như thế nào, nhưng, cha con ông Cao, đối với chàng thật sự như trong gia đình, luôn luôn lúc nào cũng thay đổi đủ thứ món ăn cho chàng vừa miệng. Mỗi ngày, thời gian chàng gặp cha con ông Cao, còn nhiều hơn thời gian chàng gặp Chí Viễn. Do đó, chàng cũng thật

sự gần gũi và quen thuộc với Úc Hoa nhiều hơn.

Sau bữa ăn tối, chàng thường ngồi trong phòng ăn của nhà họ Cao, nói chuyện qua loa với Úc Hoa. Úc Hoa thường hay pha một bình café thơm phưng phức, cho chàng một ly, và bắt đầu yên lặng làm việc. Lúc nào nàng cũng có thật nhiều việc để làm: dọn dẹp chén đĩa, quét sạch căn phòng, sắp xếp lại dụng cụ làm việc của cha, hoặc ngồi trước chiếc bàn máy may, may may vá vá... ở trong căn phòng ăn đó, thật sự còn rất nhiều những thứ khác, bàn máy may, máy cắt da, thau nước ngâm những miếng da, và đủ thứ dụng cụ mà ông Cao cần dùng để làm giày. Úc Hoa lúc nào cũng làm việc không ngừng, công việc nhà làm xong, nàng giúp cha ngâm những miếng da vào trong thau nước, hoặc sắp xếp những đơn đặt hàng, hoặc tính toán sổ sách... ngoài ra, Chí Tường còn khám phá ra rằng, ngay cả quần áo mền gối của anh em chàng, cũng đều do Úc Hoa giặt giặt ủi ủi, thậm chí, ngay cả phòng của chàng, đều do Úc Hoa mỗi ngày đi sang quét dọn sạch sẽ.

Có một đêm, chàng hỏi:

- Úc Hoa, cô quen với anh tôi lúc nào vậy?

Úc Hoa lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn chàng, nàng đang ngồi vắt đường biên cho chiếc váy đầm. Cho dù nàng có bận rộn bao nhiêu, nhưng luôn luôn bao giờ nàng cũng cho người ta cái cảm

giác ung dung, nhàn nhã, an nhiên, trầm tĩnh.

Ức Hoa cất tiếng nói, giọng nàng nhẹ nhàng, gương mặt bình lặng, đôi mắt mơ màng nhớ về quá khứ:

- Năm đó tôi mười bốn tuổi, anh ấy đi vào tiệm của chúng tôi lần đầu tiên, trên tay cầm đôi giày da đã đi đến lũng đế... anh ấy đứng tựa vào chiếc quầy phía bên ngoài, há miệng ra cười toe toét với tôi, hỏi tôi có phải là người Trung Hoa hay không? Khi tôi dùng tiếng Quan Thoại trả lời với anh ấy là phải, anh đã nhảy phóc lên cao có chừng ba thước, ôm chầm lấy tôi thấy lên không...

Nàng cúi gằm mặt xuống ra chiều xấu hổ:

- Lúc đó tôi rất gầy rất nhỏ, tuy rằng đã mười bốn tuổi, nhưng vẫn giống như một đứa trẻ...

Hơi dừng lại một chút, nàng tiếp tục nói:

- Sau đó anh ấy và ba tôi nói chuyện với nhau, ba hỏi anh ấy, đi giày làm sao mà tới lũng lỗ ở đế như thế? Anh ấy trả lời rằng: "Làm sao mà lại không đi lũng đế giày ở vùng đất La Mã này cho được?"... Lúc đó, anh ấy cũng giống như anh bây giờ, phát điên, phát cuồng vì thành phố La Mã, nhất là anh ấy vui vẻ, yêu đời, kiêu hãnh và đầy lòng tự tin.

Nàng thở ra một hơi dài thật nhẹ. Chí Tường rung động nhìn Ức

Hoa, chàng rất ít khi nghe Úc Hoa nói chuyện nhiều như thế, từ trước đến nay, nàng thường rất trầm lặng và yên tĩnh.

- Đó là tám năm về trước rồi nhỉ?

- Đúng vậy, lúc đó, Chí Viễn mới đến La Mã ba tháng, chỉ biết nói những tiếng Ý thật đơn giản, anh ấy nói với tôi, câu tiếng Ý đầu tiên mà anh ấy học được là "ma ma mi a", câu thứ nhì là...

Gương mặt nàng đỏ lên, thấp giọng cười nói:

- ... là một câu nói tục! Lần đó, anh ấy nói chuyện rất lâu với ba, lúc đó, anh ấy ở chỗ khá xa nơi này, sau đó, anh ấy dọn nhà cũng hết mấy lần, càng dọn càng gần, hai nhà càng lúc càng thân, như thể trong gia đình... ở La Mã, rất khó tìm được bạn người Trung Hoa.

Nàng cúi đầu xuống, lại tiếp tục may vá.

Chí Tường chăm chú nhìn nàng, nhấp một ngụm café, chàng ngồi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chàng nói:

- Úc Hoa, anh Hai nhất định không cho tôi đến ca kịch viện, cô có thể nào nói cho tôi biết, anh ấy diễn vai trò gì trong những vở kịch ở kịch viện không? Tôi đến đây hơn một tháng rồi, mà chưa bao giờ nghe anh ấy luyện giọng cả! Tôi còn nhớ, trước khi anh ấy xuất ngoại, ngày nào cũng phải luyện giọng hết, dĩ nhiên, cũng có thể là những khi tôi đã đi học, anh ấy mới luyện giọng! Chiếc đầu của Úc Hoa vẫn cúi thấp xuống, nàng không nói chuyện, cũng không ngừng đầu lên, những động tác ở ngón tay

hơi dừng lại một chút, sau đó lại may nhanh hơn.

Ông Cao đi vào, trên người ông quần chiếc khăn quần ngang eo bằng da, ông lấy một bó dây da, một mặt đi trở ra ngoài, một mặt nói với Chí Tường:

- Cậu không biết gì nhiều về ca kịch viện ở đây đâu, La Mã có hai ca kịch viện, một cái là La Mã ca kịch viện, một cái là Lộ Thiên ca kịch viện - ở ngoài trời. Ca kịch viện cũng có mùa, chứ không phải đêm nào cũng có đâu. Những người Đông Phương chúng ta, có thể hát hòa âm ở những vở kịch hát trong ca kịch viện, có thể nói là hay lắm rồi đây!

Ông quay người đi ra phía ngoài, tiếp theo đó, là tiếng những sợi dây da kéo nghe sột soạt vang lên.

Chí Tường cảm thấy hơi có chút rối loạn, hai ca kịch viện, như vậy, Chí Viễn làm việc ở ca kịch viện nào? Đầu óc chàng càng lúc càng rối rắm.

Úc Hoa đứng dậy, rót thêm cho Chí Tường một ly café. Ánh mắt nàng lặng lẽ, nhìn Chí Tường như nài nỉ, nàng thấp giọng nói thật nhỏ:

- Anh giúp tôi một chuyện được không?

- Chuyện gì?

- Đừng nên đem những gì chúng ta nói đêm nay kể lại cho anh ấy nghe! Đừng nên hỏi anh ấy! Đừng nên hỏi anh ấy điều gì hết!

Chàng chú ý nhìn Úc Hoa, lần đầu tiên chàng phát hiện ra đôi mắt của Úc Hoa vừa đen, vừa sâu, và cũng vô cùng quyến rũ.

- Nói cho tôi biết, anh ấy làm việc ở ca kịch viện nào?

Giọng của Úc Hoa thật nhẹ:

- Mùa của ca kịch viện lộ thiên là từ tháng bảy đến tháng chín, bắt đầu từ mùa thu, thì ở La Mã ca kịch viện. Nhưng mà, đừng nên đi tìm anh ấy! Đừng bao giờ đi tìm anh ấy, anh sẽ làm tổn thương tự ái của anh ấy đấy!

Đêm đó, chàng bị mất ngủ. Nằm trên giường, chàng nhìn thẳng lên trần nhà, ngẩn ngơ suy nghĩ, không có cách chi chìm vào giấc ngủ. Mãi cho đến khi Chí Viễn trở về.

Đi vào phòng ngủ, Chí Viễn nhìn thấy chàng vẫn còn thức, có hơi kinh ngạc.

- Sao? Chưa ngủ sao?

Chàng nói bằng một giọng buồn bực:

- Ngủ không được!

Chí Viễn cởi chiếc áo khoác ngoài ra, mùa thu của La Mã, đã có chút hơi lạnh gậy gậy, nhất là đêm khuya, khí hậu tương đối thấp.

- Nhớ nhà hử? Có phải ba mẹ có thư đến không?

- Hôm nay không có!

Chàng nhìn Chí Viễn, trên áo sơ mi của anh ấy có dấu vết của đất bùn, trên mặt cũng có, anh ấy đóng vai gì trong vở kịch? Hát hòa âm? Chàng nhìn trừng trừng vào vàng trán của Chí Viễn. Trên đó, đã có những nếp nhăn. Hát hòa âm? Thậm chí không phải là vai phụ, không phải vai phụ của vai phụ, không phải một người diễn kịch, mà chỉ là một người trong đám người hát hòa âm? Như vậy, nét mệt mỏi trên gương mặt của anh ấy là sự mệt mỏi về tinh thần? Tám năm! Tám năm học tập cực khổ, để chỉ được là một người hát "hòa âm"?

Chí Viễn kéo chiếc ghế, ngồi bên cạnh giường chàng, chăm chú nhìn thẳng vào chàng, nghiên cứu:

- Sao vậy? Trông em như đang có tâm sự gì đó!...

Đột nhiên đôi chân mày của Chí Viễn nhướng lên, đôi mắt sáng rực lên:

- ... Để anh đoán xem nhé! Khi một người đàn ông mất ngủ, thì chỉ có thể vì một chuyện... phải Úc Hoa không? Máy lúc gần đây, giữa hai đứa em đã có chút tiến triển gì rồi phải không?

Chí Viễn đột lên một điệu thuốc, mỉm cười nhìn chàng chăm chú. Chàng hơi ngẩn người ra, lẩm bẩm trong miệng:

- Úc Hoa? Úc Hoa là một cô gái rất tốt!

Chí Viễn đưa tay đám lên nệm giường một cách phán khởi:

- Anh đã nói với em từ lâu rồi mà! Thằng anh của em không gạt em đâu! Ánh mắt của thằng anh em bao giờ cũng hơn hẳn những

người khác! Thằng anh em chọn bạn gái cho em bao giờ cũng không sai mà! Nói cho anh biết, sự tiến triển của các em ra sao rồi?

Chàng lơ đãng hỏi:

- Sự tiến triển gì? Đâu có tiến triển gì.

Chí Viễn hơi nhú mày:

- Nói cái gì vậy? Anh nói cho em nghe, Chí Tường, đối với những người con gái như Úc Hoa, em cần phải nhẫn nại một chút mới được, cô ấy là một người rất trầm lặng, rất kín đáo, không giống như những đứa con gái người Ý, ngày thứ nhất gặp mặt, ngày thứ hai đã có thể nồng nàn hơn lửa. Do đó, em phải nhẫn nại, dẫn cô ấy ra ngoài đi chơi, La Mã là vùng đất nói chuyện ái tình hạng nhất thế giới... thật mà, có phải mỗi đêm em đều dẫn cô ấy đi chơi không?

- Chưa bao giờ!

Chí Viễn kêu lên kinh ngạc:

- Chưa bao giờ? Em thật là một thằng ngố! Hoàng hôn của thành phố La Mã, xe ngựa, mặt trời lặn, trăng lên... em hoàn toàn không hề lợi dụng hay sao? Vậy mỗi đêm em ở nhà cô ấy làm gì?

- Nói chuyện.

- Nói chuyện gì?

Chí Tường nhìn Chí Viễn chăm chú, chàng buột miệng nói:

- Nói chuyện về anh!

Chí Viễn hơi ngẩn người, nhìn trừng trừng vào Chí Tường. Chí Tường nhìn chàng, chậm chậm lắc đầu:

- Anh Hai, anh đang làm một việc phí sức mà thôi! Thật sự mà nói, em không hề có ý theo đuổi Úc Hoa! Nếu không, em sẽ không bao giờ bỏ phí mặt trời lặn và hoàng hôn của La Mã đâu!

- Chí Tường, em đừng có ngổ như thế!

Chí Tường lăn người qua, đưa mặt vào vách tường, nói một cách lặng lẽ:

- Em không ngổ đâu! Nếu như trong hai anh em chúng ta có người ngổ, thì người đó tuyệt đối không phải là em!

Và như thế, bây giờ đến lượt Chí Viễn mất ngủ!

Đêm hôm sau, khi Chí Tường về đến nhà, chàng nhìn thấy trên chiếc bàn học trong phòng có một tờ giấy nhỏ của Chí Viễn để lại cho chàng, trên đó viết rằng:

"Chí Tường: Đừng nên bỏ qua những ngày tháng tốt đẹp nhất của cuộc đời, trời đêm mùa Thu của La Mã có rất nhiều thi vị, em làm ơn mời nàng đi dạo bằng xe ngựa, hoặc dẫn nàng đi ngồi ngắm phố ở quán café lề đường. Trên bàn có 5000 lire, em cầm đi mà tiêu dùng."

Chàng nhìn 5000 lire trên bàn, nhìn tấm giấy nhỏ của Chí Viễn.

Ngó bộ, Chí Viễn nghĩ chàng không mời Úc Hoa đi chơi, là tại vì không có tiền. Tiền! Đúng vậy, chàng không có nhiều tiền, thế nhưng, chàng cũng không bao giờ thiếu tiền xài, mỗi lần, cứ cách một khoảng thời gian vừa phải, Chí Viễn lại để một số tiền vào trong túi áo chàng! Tiền! Một người hát hòa âm có thể kiếm được bao nhiêu một tháng? Mỗi ngày vào buổi chiều, anh ấy lại làm thêm công việc gì? Chàng ngồi đó ngẩn ngơ, trầm tư nghĩ ngợi.

Chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn chỉ mười giờ, mười giờ tối! Ca kịch viện hẳn là vô cùng náo nhiệt? Ca kịch viện La Mã lúc nào cũng đầy ắp người là người, vé vào cửa cũng đắt kinh hồn! Đột nhiên, chàng cảm thấy một thoáng bốc đồng, chớp lấy 5000 lire trên bàn, chàng quơ vội chiếc áo khoác, xông ra phía ngoài cửa, chạy xuống dưới đường.

Gọi một chiếc taxi, chàng đi thẳng đến La Mã ca kịch viện.

Chỗ bán vé đã đóng cửa, người nhân viên đứng trước cửa rạp bảo chàng ngày mai hãy đến. Ngày mai, có thể ngày mai chàng sẽ không còn can đảm để đến đây nữa. Chàng đi tới đi lui, đi lui đi tới trước cửa rạp rất nhiều lần. Đêm mùa Thu, trời mát lạnh hiu hiu, một vầng trăng cong cong mềm mại, đang nằm vắt vẻo phía trời cao, không xa lắm, có một khu quảng trường, một bức tượng đồng đang đứng sừng sững dưới màu trắng nhạt nhòa của ánh trăng Thu lạnh lẽo.

Đôi chân chàng đi tới đi lui này giờ đã mỏi nhừ, gió Thu lạnh ngắt thổi lên người chàng, hơi lạnh se sắt cả tay chân. Chàng đi vòng về phía đằng sau ca kịch viện, vô tình, nhìn thấy phía sau đó là cửa vào hậu trường sân khấu.

Chàng hỏi người gác cửa:

- Tôi có thể vào trong để tìm một diễn viên chẳng?

Không ngờ, chàng được người gác cửa cho vào một cách dễ dàng.

Lần đầu tiên đi vào ca kịch viện, hậu trường sân khấu lộn xộn, mất trật tự hơn sự tưởng tượng của chàng nhiều, rất nhiều người chạy tới chạy lui, có rất nhiều công nhân đang khuân vác những phong cảnh kịch trường, có rất nhiều diễn viên đang chờ tới phiên mình ra sân khấu. Chàng từ phía sau bức màn nhưng nhìn thẳng về phía trước, những đầu người dày đặc, những balcon dành riêng cho khách thượng hạng, những khán giả ăn mặc đúng mốt, đúng thời. Trên sân khấu, một nữ diễn viên giọng Soprano đang dùng giọng ca truyền cảm hát một khúc nhạc chàng không biết, chàng vén nhẹ một góc bức màn, từ góc độ đó, chàng có thể nhìn thấy được những diễn viên trên sân khấu, quả thực, đây là một ca kịch viện đại quy mô, có rất nhiều diễn viên trên sân khấu, thế nhưng dưới những bộ y phục sân khấu và son phấn hóa trang, chàng thật sự không thể nào nhìn ra được Chí Viễn đang đứng ở góc nào trên đó!

Y phục sân khấu? Sơn phấn hóa trang? Trong đầu chàng hơi có chút rối loạn! Chàng chưa bao giờ nhìn thấy Chí Viễn với son phấn hóa trang trên mặt, hẳn là không dễ gì nhận ra chàng.

Buông nhẹ bức màn xuống, chàng đứng thẳng người, bắt đầu đứng ngẩn ngơ ở đó, bàng hoàng nghĩ ngợi.

Đột nhiên, chàng nhìn thấy Chí Viễn!

Đúng vậy, đó là Chí Viễn, không phải ở phía trước sân khấu, không phải ở phía trên sân khấu, mà là ở hậu trường! Chí Viễn đang đi thẳng về hướng chàng đang đứng, trên lưng chàng vác một cây cột dàn cảnh thật to, đang chuẩn bị đi vào khu nhà chứa các dụng cụ sân khấu. Trong khoảnh khắc cả hai anh em cùng chạm mặt nhau đó, cả hai người đều cùng chân động đến cực điểm, cây cột dàn cảnh đó suýt chút đã từ trên lưng Chí Viễn lăn đùng xuống đất, chàng vội vàng dùng hai tay giữ chặt lại, những ngón tay của chàng bầu thật chặt trên cây cột. Tuy rằng đó là cây cột giả, nhưng hiển nhiên nó cũng không nhẹ gì cho lắm, phần lưng Chí Viễn bị sức nặng đó đè đến cong cong xuống! Chàng đã đứng dừng lại, sắc mặt trắng bệch, hơi thở gấp rút, trừng trừng nhìn vào Chí Tường.

Đây chính là câu trả lời cho tất cả những bí mật! Không phải là đại diễn viên, không phải là vai phụ, không phải là vai phụ trong những vai phụ, không phải là người hát hòa âm... không phải là gì cả! Chàng là một công nhân của ca kịch viện, một công nhân

khuân vác, làm những công việc lặt vặt của ca kịch viện! Đây chính là câu trả lời, đây chính là tất cả! Đây chính là nguyên nhân chàng không cho Chí Tường đến ca kịch viện!

Chí Tường cảm thấy một dòng máu nóng từ ngực chàng xông thẳng lên não, trong nhất thời, chàng cảm thấy mình không có cách chi đứng lại ở đó, không có cách chi đối diện với Chí Viễn, càng không có cách chi nghe tiếng vỗ tay đang đột nhiên vang lên như sấm nổ ở phía dưới sân khấu ngoài kia... từ trong cổ họng chàng, phát ra một tiếng kêu bi thương, quay phắt người lại, chàng chạy như điên như cuồng ra khỏi ca kịch viện.

Chí Viễn buông cây cột trên tay xuống, kêu lên một tiếng:

- Chí Tường!

Chí Tường đã xông ra đến ngoài đường lớn, gió Thu lạnh ngắt thổi tạt vào mặt, làm cho sợi dây thần kinh nào đó trong đầu chàng tỉnh táo lại đôi chút, chàng dứt hai tay vào túi áo khoác, cất bước thất thểu đi về phía trước. Sau đó, chàng nghe có tiếng bước chân đuổi theo, Chí Viễn đã rượt theo chàng, hơi thở hào hển.

Chí Viễn đi đến bên chàng, kêu lên:

- Chí Tường!... Xin lỗi em, đúng lý ra, anh không nên dẫu em, thật sự, ngày đầu tiên em đến đây, anh đã định nói, thế nhưng, anh không có cách chi nói được nên lời!...

Chàng há miệng hớp vào một hơi dài lạnh lẽo, giọng chàng vang

lên trong làn gió đêm nghe thật yếu ớt và tội nghiệp:

- ... Anh đã gạt em, gạt ba mẹ, anh không hề lấy được một mảnh bằng nào hết, anh không hề tốt nghiệp ra trường... anh chỉ là một người công nhân! Buổi chiều, anh làm việc ở một công xưởng, buổi tối làm ở ca kịch viện! Đó là bộ mặt thật của anh! Em biết là ở ngoại quốc, đời sống không phải dễ dàng...

Giọng chàng càng nói càng thấp, cuối cùng nghẹn hẳn lại.

Làm công nhân ở công xưởng! Khuân vác phong cảnh ở ca kịch viện! Trời ạ! Chí Tường cắn chặt hàm răng, không có cách chi mở miệng được, Chí Viễn đưa tay kéo lấy chàng, quay mặt chàng lại đối diện mình. Dưới ánh đèn, Chí Viễn nhìn thấy hai dòng lệ, đang từ trong khóe mắt của Chí Tường lăn dài xuống má.

Chàng khàn giọng nói:

- Chí Tường! Làm công nhân cũng không đến nỗi xấu hổ như em tưởng tượng đâu...

- Không! Không phải!...

Rút cuộc rồi Chí Tường cũng kêu lên được thật to, chàng cảm thấy có một luồng sức nóng, như đang xé tung lồng ngực chàng, xông thẳng ra ngoài:

- ... Không phải xấu hổ! Không phải! Em đang nghĩ đến, là

những số tiền anh liên tục gửi về, lệ phí của em, cái trường học quý tộc đáng ghét mà em đang theo học, và số tiền 5000 lira mà anh để lại cho em chiều nay!

Chí Viễn nhìn chàng, gương mặt trắng bệch khôi phục lại sắc hồng thật nhanh chóng, đôi mắt chàng lấp lánh dưới ánh đèn đêm:

- Anh gánh vác nỗi, Chí Tường, em yên tâm, anh gánh vác nỗi mà! Chỉ cần em lo học hành cho đảng hoàng, tất cả những chuyện khác em không cần biết tới! Thằng anh của em vẫn còn rất khỏe mạnh, rất rắn chắc, em xem nè, bắp thịt của anh còn dẻo dai biết mấy!

Chí Tường cảm thấy mình sắp nổ tung đến nơi, chàng đưa tay vịn vào một vật gì đó bên cạnh mình, vật đó lạnh lẽo, cứng nhắc, bất giác, chàng ngẩng đầu lên nhìn, thì ra anh em chàng đã vô tình đi đến trước bia đá kỷ niệm những anh hùng vô danh, chàng đang vịn vào một tượng đá không tên, bức tượng đó được làm bằng đá hoa cương trắng, chiếc đầu màu trắng đang hướng về phía trời cao tằm tối một cách nghiêm trang, tề chỉnh, dưới ánh trắng mờ ảo, bức tượng hiện lên một nét đẹp u uất, hùng tráng và thô lương.

Chàng tựa đầu mình vào trên nền đá hoa cương lạnh lẽo của bức tượng không tên đó. Chí Viễn đưa tay ra ấn lên vai chàng, giả vờ nói như thật vui vẻ:

- Thay vì làm một vai phụ trong những vai phụ, thà rằng làm một công nhân còn hơn, em nói phải không?

Gió đêm từ phía quảng trường Venezia thổi trái thối đến, hơi lạnh căm căm.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 6

Chí Tường nằm ngửa trên giường, đôi mắt mở thật to, nhìn trùng trùng lên phản trần nhà trước mắt. Trên trần nhà có một vết nước loang lổ, giống như hình một đầu người mình sư tử, chàng đã nhìn vết nước đó, suốt hơn ba tiếng đồng hồ rồi!

Chí Viễn ngồi bên cạnh giường, hút thuốc liên miên, nguyên cả căn phòng bao phủ một lớp khói mờ mờ, chiếc gạt tàn thuốc trên bàn học, cũng đã chất đầy tàn thuốc lá. Cả hai anh em, một người ngồi đó, một người nằm kia, người nào cũng mãi lo suy nghĩ về tâm sự của mình.

Cuối cùng, Chí Viễn phá tan bầu không khí im lặng, giọng nói chàng khàn đục, tâm tình kích động:

- Chí Tường, em có thể nào hào sảng một chút không? Đàn ông con trai, đại trượng phu sống trong trời đất, có thể co có thể giãn! Anh không lấy chuyện làm công nhân là buồn khổ, thế mà sao em lại giống như là đến ngày tận thế vậy? Em phải hăng hái lên

dùm anh một chút, vui vẻ một chút, được không? Nếu như em vẫn còn cứ cú rủ co ro như thế, thì anh thật sự nổi giận đó nhé, anh nói cho em biết! Anh thật sự nổi giận bây giờ à!

Chí Tường từ trên giường ngồi phắt dậy, nhìn trừng trừng vào Chí Viễn:

- Anh Hai, em nghĩ ra rồi!

- Nghĩ ra cái gì?

- Ngày mai, em sẽ đến trường xin nghỉ học, đi tìm một công việc làm, cả hai anh em mình hợp sức làm việc, kiếm tiền gửi về cho ba mẹ, trả hết phần nợ đang có, sau đó, em đi làm, anh tiếp tục học phần thanh nhạc dang dở của anh, vì em hãy còn trẻ, còn rất nhiều thời gian...

Giương mặt của Chí Viễn trở nên đỏ gấc, chàng giận dữ đập tay xuống bàn nghe đánh bốp một cái, chàng đã thật sự nổi giận, đôi mắt chàng chứa đầy lửa bùng bùng, trông trắng mắt nổi đầy gân đỏ:

- Nói bậy! Đừng bao giờ nhắc đến chuyện thanh nhạc của anh nữa, Nếu như anh có thực tài, có thể học được thành công, thì anh đã trở thành nhà thanh nhạc từ lâu rồi!

Chí Viễn tiếp:

- Anh nói cho em biết, Chí Tường, em đã buộc anh phải nói ra sự thật phũ phàng, anh coi như đã xong rồi, anh không còn là một thiên tài mang đầy hùng tâm tráng khí của tám năm về trước

nữa! Từ lâu, anh đã không còn gì nữa cả, từ lâu, anh đã chỉ là một vật phế thải! Trước khi em đến đây, anh không hề biết rằng cuộc đời của mình còn có một ý nghĩa gì? Từ lúc em đến đây, trẻ tuổi, ưu tú, mang đầy hoài bão... anh lại hình như thấy được hình ảnh của mình tám năm về trước, anh mới coi như sống lại thêm một lần nữa! Từ nhỏ, ai cũng đều nói em là hình ảnh của anh, nếu như em đã là hình ảnh của anh, thì những gì anh không làm được, em phải làm hộ cho anh, những gì anh đã thất bại, em phải làm cho thành công, những gì anh bỏ dở dang nửa đường, em phải hoàn thành nó! Chỉ cần anh có thể vun bồi cho em, giúp em đi đến thành công, thì coi như anh đã không sống thừa, cuộc đời của anh cũng sẽ có giá trị hơn! Em biết không? Em hiểu không? Chí Tường ngạc nhiên, nhú mồm nhìn Chí Viễn, không hiểu, chàng lớn tiếng nói:

- Em không biết, em không hiểu! Tại sao anh lại buông rơi hy vọng của mình? Tại sao anh lại đem hy vọng của anh đặt vào em chứ? Anh không hề có lý một chút nào cả!

Chí Viễn chụp ngay vào bờ vai của Chí Tường, kêu lên thật to:

- Hãy nhìn anh xem! Anh đã ba mươi hai tuổi rồi! Chưa bao giờ có một nhà thanh nhạc nào bắt đầu ở tuổi ba mươi hai! Em hãy còn trẻ, những bức họa của em đã được học viện nghệ thuật công nhận, em sẽ trở thành một nhà nghệ thuật vĩ đại! Nếu như bây giờ em đi làm công, em sẽ trở thành giống như anh...

Chí Tường chỉ lắc đầu quây quây:

- Em không cần biết! Em không thể dùng những đồng tiền anh đi làm công nhân cực khổ, để đi học trong cái trường nghệ thuật đắt tiền như vậy được! Thà rằng em không thành một thứ gì hết, chứ cũng không muốn đi học ở cái trường đắt như quỹ đó nữa! Cho dù anh có nói như thế nào đi nữa, ngày mai em cũng sẽ đến trường xin thôi học...

Chí Viễn dùng sức nhắc Chí Tường dậy, nhìn trừng trừng vào mắt của chàng, giọng chàng rít ra từ kẽ răng:

- Em có chịu nói chuyện cho đúng lý hay không?

- Dĩ nhiên là em nói chuyện đúng lý! Và cũng vì muốn cho đúng lý, nên em mới không thể tiếp tục học nữa!

Giọng của Chí Viễn, trầm thấp nhưng chứa đầy sức mạnh, ánh mắt chàng nhìn Chí Tường hùng hực lửa:

- Em muốn cho cha mẹ ôm hận suốt đời hay sao? Anh đã coi như bỏ đi rồi, em cũng muốn mình bị hủy diệt hay sao? Chí Tường, hãy dùng lý trí của em một chút, suy nghĩ cho kỹ một chút, hãy để cho hai đứa con thiên tài của ba mẹ, dù sao cũng phải có một đứa học được thành tài chứ! Ba mẹ có một đứa con đi làm công nhân ở ngoại quốc là đủ rồi, chẳng lẽ cả hai đứa đều cùng đi làm công nhân cả sao?

Giọng nói của Chí Viễn, đau đớn biết mấy, thành khẩn biết mấy, điều đó làm cho Chí Tường bị đánh ngã hoàn toàn. Chàng nhìn

anh mình, nói không nên lời, đôi chân mày chau lại, đau khổ. Chí Viễn từ từ buông chàng ra, từ từ đứng dậy, đi vòng vòng trong phòng, từng vòng, rồi lại từng vòng. Chí Tường dùng tay chống cằm, đầu óc chàng là cả một phiên rối loạn, trái tim chàng vừa chua xót, vừa đau khổ, vừa đắng cay. Một lúc sau, chàng mới nói lên một câu thật thống thiết:

- Anh làm công, em đi học, anh bảo em làm sao học cho nổi?

Chí Viễn dừng lại trước mặt chàng, nói bằng một giọng sôi nổi:

- Em sẽ học nổi! Nhất định là em sẽ học nổi! Nếu như em vẫn còn sự kính trọng và sùng bái thẳng anh này của em như khi xưa, nếu như em không vì anh là một người công nhân mà coi thường anh, thì, em hãy vì anh mà tiếp tục học! Dành lại niềm kiêu hãnh cho anh! Chí Tường! Coi như em làm cho anh vậy!

Chí Tường ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Chí Viễn:

- Anh Hai, đó là hy vọng của anh chăng?

- Đó là toàn bộ hy vọng của anh! Hy vọng lớn nhất đời của anh!

Chàng gần như kêu lên bằng một giọng thống khổ.

Chí Tường cúi thấp đầu, yên lặng không nói, một lúc sau, chàng lại ngẩng đầu lên, nhìn Chí Viễn thật lâu, thật lâu, sau đó, chàng mới nói bằng một giọng cương quyết, khẳng định rằng:

- Thôi được! Em nghe lời anh! Em sẽ tiếp tục học! Thế nhưng,

em phải đổi sang học viện Nghệ Thuật Quốc Gia để học, học phí ở đó rẻ hơn bên đây. Ngoài ra, em còn muốn dùng thời giờ rảnh rỗi của mình, tìm một công việc gì đó để làm thêm!

Chí Viễn nói:

- Em có thể chuyển sang học viện Nghệ Thuật Quốc gia để học, thế nhưng, ở đó cần phải thi vào, chưa chắc đã sắp xếp cho em vào học lớp như ý muốn, còn ở trường bên đây, đã có mấy ông giáo sư đều thưởng thức tài của em. Trường học ở đây lại theo chế độ tín chỉ, em có thể lấy nhiều tín chỉ, hoàn thành môn học sớm, tốt nghiệp sớm. Anh khuyên em đừng nên đổi trường, đừng nên vì chuyện nhỏ mà mất chuyện lớn! Còn như việc làm thêm đấy à? Em miễn nói đến chuyện đó dùm anh đi! Thay vì đi làm thêm, em dùng thì giờ đó để học thêm dùm anh thì tốt hơn!

- Anh Hai!

Chí Tường cắn chặt răng, chàng không biết phải nói thêm gì nữa, đành phải im lặng.

Chí Viễn vỗ thật mạnh vào vai Chí Tường một cái, đôi tròng mắt chàng long lanh ngấn lệ, nhưng trên môi lại nở một nụ cười an ủi. Chàng nói:

- Em chịu rồi, phải không? Em không còn đổi ý nữa rồi, phải không? Anh biết mà, dù sao, em cũng là em của anh! Anh biết em sẽ không phụ lòng anh, anh biết! Em giống anh, cũng cứng đầu như anh, cũng háo thắng như anh!

Cuộc tranh luận kết thúc, Chí Tường lại nằm vật trở xuống giường, chẳng dậy được! Chàng lại tiếp tục nhìn lên vết nước ố loang trên trần nhà. Tâm tình kích động đã qua đi, thay thế vào đó, là một sự đau đớn và khổ sở ngấm ngấm lan rộng. Chí Viễn cũng nằm lên giường, giống như em, chàng cũng nhìn lên vết nước loang trên trần nhà. Có một khoảng thời gian thật lâu, trong phòng im lặng không một tiếng động, sau đó, Chí Tường hỏi bằng một giọng trầm thấp, bình lặng:

- Bác Cao và Ưc Hoa, đều giúp anh dẫu em, phải không?
- Tại vì anh bảo họ dẫu em.

Chí Tường thở dài thật nhẹ:

- Em giống như một thằng ngốc! Một thằng ngốc!

Chí Viễn đưa tay tắt đèn:

- Đừng nên trách móc gì nữa hết, Chí Tường! Định mệnh vẫn không đến nỗi nào tệ bạc đối với chúng ta, anh đã có một đứa em là em, em đã có một người anh là anh, ba mẹ đã có hai đứa con là chúng ta, định mệnh đã không đến nỗi nào tệ bạc với chúng ta, Chí Tường, đừng nên oán trách gì hết. Ngủ đi, cố gắng ngủ một chút, sáng mai em còn phải đi học nữa!

Đôi mắt Chí Tường nhìn ra cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng, ngoài song cửa đã hiện sắc trắng. Chàng nằm đó, dùng toàn bộ tâm trí gặm nhấm những câu nói của Chí Viễn; định mệnh vẫn không đến nỗi nào tệ bạc với chúng ta, vì chúng ta đã có nhau, và ba mẹ

đã có cả hai chúng ta? Càng nghĩ chàng càng cảm thấy xót xa, càng nghĩ chàng càng cảm thấy trên vai mình, gánh một gánh trách nhiệm vô cùng nặng nề! Trước mắt chàng hiện lên hình ảnh Chí Viễn vác cây trụ đá trong hí viện, thấp thoáng đâu đó, chàng cảm thấy cây trụ đá đó, cũng đè nặng lên vai mình; trụ đá của La Mã! Trụ đá của hoàng cung Quirinal! Trụ đá của cổ thành La Mã! Và cũng là trụ đá của gia đình mình! Trụ đá của anh mình! Chàng tự lẩm bầm:

- Mình phải vác nó lên! Mình phải vác nó! Cho dù đó là của mình, hay là của anh Hai!

Đêm đó, chàng vẫn đến nhà họ Cao ăn cơm tối như thường lệ, hiển nhiên, cha con nhà họ Cao đã biết việc chàng khám phá ra bí mật của Chí Viễn, vì chàng im lặng, nên cha con họ Cao cũng vô cùng im lặng. Sau khi ăn cơm xong, Úc Hoa cũng đưa cho chàng một ly café như thường lệ, sau đó, nàng dựng bàn ủi lên, bắt đầu ủi quần áo, Chí Tường chú ý nhìn, thấy đó toàn là quần áo của hai anh em chàng.

Ông Cao bình thường làm việc ở nhà ngoài, đêm nay, ông lại đem chiếc hộp đựng đồ nghề để vào nhà trong, vặn thêm đèn lên, đeo mắt kiếng vào, ông bắt đầu ngồi may giày dưới đèn, sợi dây da xuyên lên xuyên xuống từ những lỗ thủng đã xỏ sẵn của đôi giày da, ông Cao dùng sức kéo sợi dây lên lên xuống xuống, dây da xuyên qua lỗ thủng, phát ra từng tiếng kêu đơn điệu.

Chí Viễn cầm ly café trên tay, trầm ngâm mở miệng:

- Bác Cao, từ đây mỗi tối, cháu đến học làm giày với bác nhé, được không?

Xuyên qua cặp kính lão, ông già ngược lên nhìn chàng một cái, ông trả lời chàng không liên quan gì đến câu hỏi:

- Chí Viễn giống như con trai của bác, bao nhiêu năm nay, bác chứng kiến cảnh cậu ấy phấn đấu, vùng vẫy, ngã xuống. Bác muốn giúp cậu ấy, nhưng không biết phải giúp như thế nào?

Trước khi cháu đến, có một khoảng thời gian rất lâu, Chí Viễn không hề biết cười, cũng không hề có sức sống. Sau đó, có một hôm, cậu ấy đến đây tìm chúng ta, vui mừng hơn hờ, vừa cười vừa nhảy nói rằng, cháu sắp đến đây. Từ đó về sau, lúc nào cậu ấy cũng nói về cháu, từ sáng đến tối, những bức họa cháu gửi đến, cậu ấy đem gửi đi các trường, tìm giáo sư, xin giấy nhập học. Cuối cùng, chọn cho cháu học viện nghệ thuật này, học phí rất mắc, nhưng giáo sư ở đó thưởng thức tài của cháu nhất. Đợi đến khi cháu đến đây, cậu ấy giống như một người hoàn toàn

khác hẳn, cậu ấy lại có mục đích chính xác của đời sống, lại có sự tự tin, lại có hy vọng... Cậu ấy đem tất cả hy vọng đặt hết vào người cháu, mong muốn vun bồi cho cháu trở thành một nghệ thuật gia, chứ không phải muốn cho cháu trở thành một người thợ làm giày.

Ông già ra sức kéo sợi dây lại thật chặt.

Chí Tường cảm thấy toàn thân rung động, chàng ngồi đó nhìn ông già, trong lòng ngẩn ngơ. Mái tóc bạc phau phau, những ngón tay đã bị màu da thuộc dính vào không rửa sạch được, những động tác thành thạo nhanh nhẹn. Một người thợ làm giày già lão! Đôi mắt dưới làn kính lão kia, chứa đựng bao nhiêu trí tuệ, nhìn thấy bao nhiêu cuộc đời!

Chàng từ từ cất giọng hỏi:

- Bác Cao, bác quen với anh hai cháu lâu rồi, bác có thể nào nói cho cháu biết, tại sao anh ấy không học cho xong chương trình thanh nhạc mà anh ấy đã chọn? Tám năm trước, khi anh ấy rời khỏi Đài Loan, anh là một thiên tài được công nhận!

Ông già cúi đầu xuống, một mặt làm việc, một mặt thật trầm tĩnh, dùng một giọng nói không ca không thấp, như thể đang kể lại một câu chuyện cổ tích thời xa xưa, từ từ nói rằng:

- Tám năm trước, cậu ấy quả thật là một thiên tài! Cậu ấy theo học thanh nhạc ở học viện Âm Nhạc Quốc Gia, trong trường, cậu ấy đã từng diễn rất nhiều vở nhạc kịch, lại đóng vai chính. Thế

nhưng, nghe nói gia đình của các cậu phải mượn nợ cho cậu ấy đi du học ngoại quốc, vì vậy, sau những giờ học, cậu ấy còn phải lo cố gắng làm việc, để gửi tiền về nhà. Nói cho đúng ra, đời sống của phần lớn các sinh viên du học ở ngoại quốc đều rất khổ sở, phải lo ứng phó với bài vở đã là một việc đòi hỏi toàn bộ tâm trí, lại còn phải phân tâm ra làm việc thêm, do đó bị mất đi học bổng, muốn có được tiền đóng học phí, lại gửi tiền về nhà, cậu ấy đã làm việc cực như trâu.

Ông già tiếp:

- Lúc đó, cơ thể của cậu ấy khỏe mạnh, lại bướng bỉnh háo thắng, mỗi lần đến kỳ nghỉ hè, cậu ấy thường đi làm những công việc mà những người khác không chịu làm, làm càng cực, tiền lương càng cao. Và như thế, năm năm trước, khi cậu ấy đã sắp ra trường, mùa Đông năm đó, cậu ấy xin được một công việc ở trên núi. Năm đó, tuyết rơi nhiều hơn những năm khác, bọn họ làm đường trên núi, dưới những trận mưa tuyết, núi bị lở, cậu ấy bị chôn sống dưới tuyết, khi moi ra được, cậu ấy gần như chỉ còn hơi thở thoi thóp, sau đó, cậu ấy bị mắc chứng bệnh viêm phổi và viêm khí quản, phải nghỉ học, nằm bệnh viện hết hai tháng!

Chí Tường kinh hoàng mở to đôi mắt:

- Ở nhà ba mẹ và cháu không hề hay biết gì về chuyện đó!

Ông già ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn chàng một cái, rồi lại cúi xuống tiếp tục làm việc:

- Các sinh viên du học có thói quen là, báo chuyện vui chứ không báo chuyện buồn, cậu ấy không chịu báo tin về nhà, cũng không chịu tìm đến sứ quán để nhờ giúp đỡ, lúc đó, chỉ có bác và Úc Hoa lo cho cậu ấy. Dù sao, cơ thể của cậu ấy phải được kể là khỏe mạnh, phục hồi lại rất nhanh, thế nhưng, giọng hát của cậu ấy thì hoàn toàn bị hủy hoại...

Ông già để kim chỉ xuống, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Chí Tường:

- ... Cậu có bao giờ nghe ai nói, người bị hư giọng hát, có thể học được thanh nhạc chẳng? Đừng nói gì đến ca kịch, ngay cả một bài hát nhi đồng phổ thông, cậu ấy cũng không hát được nữa!

Chí Tường cắn cắn răng, đầu óc quay cuồng quay nhìn sang hướng khác, vừa đúng lúc nhìn thấy Úc Hoa đang ủi quần áo, lúc đó, có hai giọt nước mắt, lặng lẽ từ trong đôi mắt của Úc Hoa, rơi xuống trên chiếc áo nàng đang ủi, Úc Hoa vội vàng đưa bàn ủi đẩy tới một cái, chỉ nghe phát ra một tiếng "xèo" thật nhỏ, hai giọt nước mắt đã biến mất không để lại một dấu vết gì.

Ông già để đồ nghề vào trong hộp, lui cui đứng dậy:

- Do đó, Chí Tường, cậu đừng nên suy nghĩ lung tung gì nữa cả, không cần phải tìm việc làm, cũng đừng nên cảm thấy có lỗi với Chí Viễn, điều cậu có thể làm được, là cố gắng học hành, cố gắng học vẽ, đợi đến khi cậu có chút thành tựu, thì Chí Viễn cũng sẽ được cứu rồi!...

Ông đi đến bên Chí Tường, dịu dàng đặt bàn tay mình lên trên bàn tay của chàng, thấp giọng nói thêm một câu:

- ... Hãy giúp cậu ấy! Chí Tường! Cậu ấy là một thanh niên rất tốt! Những gì cậu có thể làm được, là cố gắng học hành, chứ không phải tìm việc làm!

Chí Tường và ông già yên lặng nhìn nhau, bên tai họ, chỉ có tiếng xì xèo phát ra từ chiếc bàn ủi của Úc Hoa vẫn đang đẩy tới đẩy lui.

QUỖNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 7

Đời sống tiếp theo sau đó, là tích tụ của những bận rộn và phấn đấu. Đối với Chí Viễn mà nói, là làm việc như điên, làm thêm giờ, lại làm thêm giờ, trong công xưởng nơi chàng làm buổi chiều, chàng làm đủ mọi việc, từ gánh đất đến khiêng gạch, từ lái xe hàng cho đến vác đá, chỉ cần sức chàng có thể làm được, chàng đều làm hết cả! Ở ca kịch viện, từ tháng mười một đến tháng ba, là mùa diễn xuất những vở ca nhạc kịch cỡ lớn, và cũng là mùa thịnh nhất của ngành ca nhạc kịch, chàng lại càng bận rộn hơn nữa. Bận rộn dựng phong cảnh, bận rộn dọn dẹp sân khấu, bận treo những tấm bảng quảng cáo... chàng không bao giờ xin nghỉ phép, không bao giờ thờ ra một nhọc, chàng làm việc như con trâu mang trên cổ chiếc gông cày.

Đối với Chí Tường mà nói, là ngón ngáu những kiến thức một

cách điêu cuồng, học hỏi một cách điêu cuồng, vẽ tranh một cách điêu cuồng... khi luồng hơi lạnh đầu tiên của mùa đông thổi vào thành phố La Mã, Chí Tường đã bị mê hoặc bởi ngành điêu khắc, chỉ có ở Âu Châu, bạn mới hiểu được thế nào là "điêu khắc"!

Chàng học cách khắc tượng, quan sát tác phẩm của người khác, mỗi tuần vào ngày cuối tuần, chàng vác giá vẽ, đi đến từng khu công viên ở ngoại ô, ghi vẽ lại đặc điểm của từng bức tượng điêu khắc, tượng người, tượng thần, tượng chiến sĩ, tượng ngựa... chàng vẽ cả trăm, cả ngàn tấm. Trong nhà, cũng bắt đầu chất đầy những nguyên liệu để nắn tượng, cùng những tác phẩm điêu khắc chưa hoàn thành của chàng.

Buổi tối, khi Chí Viễn làm việc trở về nhà, thường thấy ở phòng khách bày la liệt đủ loại bảng vẽ tốc họa, cùng những hình nắn còn phôi thai, còn Chí Tường thì nằm co rút trên sàn ngủ một cách mê mết, trên tay vẫn còn nắm chắc cây dao điêu khắc hoặc bút than. Mỗi lần như thế, Chí Viễn thường hay đứng dừng ở đó, nhìn Chí Tường cả mấy phút đồng hồ bằng ánh mắt thương xót, sau đó mới nhẹ nhàng gọi chàng dậy, vào giường ngủ tiếp.

Còn phần Chí Tường, mỗi sáng khi thức giấc, chàng thường hay nhìn vào gương mặt ngủ mê mết, tiêu tụy, gầy ốm của anh mình một lúc thật lâu, thật lâu, sau đó nhẹ nhàng khoác thêm áo xuống giường, đi nấu sẵn một bình café, giữ sẵn độ ấm để ở đó, lại đem bánh mì để sẵn vào lò nướng, luộc sẵn hai cái trứng gà, cắt sẵn

một đĩa táo, sắp tất cả lên bàn ăn, cuối cùng để thêm một mảnh giấy nhỏ:

- Anh Hai, đừng quên ăn sáng nhé!

- Anh Hai, đừng làm việc quá sức đấy!

Chí Tường tan học về nhà, cũng thường thấy những mảnh giấy nhỏ của Chí Viễn viết cho chàng:

- Ngày mai là cuối tuần, sao không dẫn Úc Hoa đi ra ngoài vẽ cảnh, tiện thể đi chơi luôn?

- Đêm nay trời hơi lạnh, có thể ở nhà Úc Hoa lâu một chút để sưởi ấm đấy!

- Con mọt sách, trong lúc học hành, cũng đừng nên quên chuyện gia đình đại sự!

Úc Hoa! Chí Viễn không bao giờ quên chuyện tác hợp chàng và Úc Hoa, chàng lại cảm thấy rất khó giải thích với anh rằng, chàng và Úc Hoa tuy rằng càng ngày càng thân mật với nhau hơn, thế nhưng lại không phải là loại tình cảm mà Chí Viễn muốn chàng và Úc Hoa phải có. Thật là kỳ lạ, Úc Hoa là một người con gái tế nhị và dịu dàng, yên lặng và trầm tĩnh, tuy rằng không thể nói thuộc về loại xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng vô cùng quyến rũ. Thế nhưng, nàng lại không có cách gì đốt lên ngọn lửa trong lòng chàng. Chàng cũng đã từng nói một cách thẳng thắn với Chí Viễn rằng:

- Anh Hai, Úc Hoa là tri kỷ của em, bạn của em, em gái của em,

nhưng không thể nào trở thành người tình của em được! Anh đừng nên nhiệt tâm quá độ như thế, được không? Huống chi hiện thời, toàn bộ tâm trí của em chỉ để dành vào chuyện học hành, không hề có tâm tình để nói chuyện tình yêu vớ vẩn!

Thế nhưng Chí Viễn lại đầy lòng tin tưởng, chàng lại thân mật vỗ tóc của Chí Tường:

- Thôi thì từ từ vậy! Bây giờ em để toàn tâm toàn trí vào việc học hành là chuyện rất phải, thế nhưng, cho dù em có muốn tìm bạn gái hay không, khi tình yêu thật sự tìm đến, thì em có tránh cũng tránh không khỏi đâu!

Thật không? Tình yêu có quả thật đột nhiên tìm đến chẳng? Tình yêu có thể từ trên trời rơi xuống chẳng? Có quả thật một khi tình yêu đến thì có tránh cũng tránh không khỏi chẳng? Cho dù thế nào đi nữa, ngày hôm đó, trong lịch sử cuộc đời của Chí Tường, cũng là một ngày kỳ diệu không ngờ!

Hôm đó là ngày chúa nhật, trời đã vào tháng mười hai, khí hậu rất lạnh, nhưng ánh mặt trời lại rất đẹp.

Từ sáng sớm, Chí Tường đã đến biệt thự Borghese - và cũng chính là Bảo tàng viện Borghese, ngôi biệt thự này nằm trong khu công viên Borghese, nổi tiếng nhờ có bức tượng lửa thể của bà Pauline Borghese, em gái của Napoleon. Thế nhưng Chí Tường không đến đây vì bức tượng lửa thể đó, mà chàng đến vì một tác phẩm khác của Bernini: Chụp bắt.

"Chụp bắt" cũng là một tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng thế giới, bức tượng dùng toàn bộ đá hoa cương khắc thành. Bức tượng khắc hình một người đàn ông, khoẻ mạnh, lực lưỡng, đang vác trên vai một thiếu nữ với khuôn mặt hiện rõ nét kinh hoàng. Về "Chụp bắt", vốn có một câu chuyện thần thoại, thế nhưng, Chí Tường không có hứng thú gì về câu chuyện thần thoại đó, điều làm chàng ngẩn ngơ kinh ngạc, là sự biểu hiện về "sức mạnh" trong người đàn ông, và biểu hiện về sự "mềm mại" trong người con gái. Một điều kỳ diệu là, tác giả đã đem "sức mạnh" và sự "mềm mại" trộn lẫn vào nhau, vậy mà lại có thể tạo ra một nét đẹp làm rung động lòng người đến như thế! Chàng đã nghiên cứu tác phẩm này không phải chỉ một lần, thế mà mỗi lần nhìn thấy nó, chàng lại cảm thấy không thể nào kèm chế được cái tình cảm sôi nổi trong tim, thôi thúc chàng, bắt chàng phải sáng tác, cùng sự sùng bái, ngưỡng mộ của chàng đối với tài hoa của nhà điêu khắc.

Hôm ấy, chàng đứng trước tác phẩm "Chụp bắt" đó, cảm quyền tập tước họa của mình, tỉ mỉ, hý hoáy vẽ bàn tay của người đàn ông, bàn tay đó nắm chặt lấy bắp đùi của nàng thiếu nữ, những ngón tay đầy sức mạnh bám sát lên phần da thịt nõn nà, "mềm mại" đó của nàng! "Mềm mại"! Làm sao mà bạn lại có thể tưởng tượng được rằng, với độ cứng của loại đá hoa cương, thế mà tác phẩm này lại có thể cho bạn cái cảm giác hoàn toàn mềm mại

đến như thế!

Tháng mười hai không phải là mùa du lịch, biệt thự Borghese có rất ít du khách đến viếng thăm. Chí Tường chuyên chú vào công việc của mình, chàng chẳng quan tâm gì đến những du khách khác. Thế nhưng, đột nhiên, bên tai chàng vang lên một giọng nói con gái, trong trẻo, thanh tao như tiếng chuông ngân vang thật vui tai, dùng tiếng "Quan Thoại" rất chính xác đang la lên rằng:

- Ba! Mẹ! Mau mau đến đây xem này! Một đại lực sĩ ôm một cô gái đẹp thật là đẹp!

Nghe được tiếng Trung Hoa ở ngoại quốc, đã đủ làm cho Chí Tường cảm thấy tinh thần phấn khởi hẳn lên, hướng hồ gì tiếng nói đó lại thanh tao, quyến rũ đến như thế! Chàng vội vàng quay phắt đầu lại theo bản năng, trong một thoáng, chàng cảm thấy trước mắt mình lóe sáng, bên cạnh bức tượng "Chụp Bắt", đã có thêm một tác phẩm nghệ thuật sống động đứng gần đó! Một đôi mắt linh động, đen lay láy, đang từ "Chụp Bắt" di động sang gương mặt của chàng, đôi mắt đó nhìn chàng bằng một ánh nhìn hiếu kỳ, bạo dạn, không hề che dấu, sợ sệt!

Đó là một thiếu nữ, một thiếu nữ Trung Hoa, còn rất trẻ, không thể nào vượt hơn hai mươi tuổi! Nàng mặc trên người một chiếc áo khoác ngắn bằng lông chồn trắng, đội trên đầu một chiếc nón lông chồn trắng, chiếc áo khoác trắng không cài nút, để lộ chiếc

áo len màu đỏ cam và chiếc váy đầm cùng màu, đôi vớ cũng màu đỏ cam, trên cổ lại khoác thêm chiếc khăn choàng bằng len, đan hai màu đỏ cam và trắng xen kẽ lẫn nhau. Chí Tường vốn là một người rất "nhạy cảm" với "màu sắc", cách phục sức như thế đem đến cho chàng một cảm giác vô cùng "tươi sáng". Nhìn kỹ thêm gương mặt trẻ trung đó, khuôn mặt bầu bầu, đôi chân mày thanh thanh, đôi mắt to to, sống mũi nho nhỏ thẳng tắp, bên dưới là đôi môi xinh xinh đỏ thắm. Khuôn mặt của con gái Đông Phương, thường thiếu "góc độ", nhưng lại "dịu nhẹ" hơn con gái Tây Phương. Chàng dùng đôi mắt thuần túy của một điêu khắc gia, để "nhìn ngắm" khuôn mặt của thiếu nữ đó, cùng đôi mắt có thể nói là "quyến rũ" của nàng.

Còn nàng thiếu nữ, vốn có một thái độ vô cùng phóng khoáng khi này, bây giờ dưới ánh nhìn "soi mói" của chàng, cũng trở nên có chút ngại ngùng. Nàng hất đầu lên, chiếc nón nhỏ trạch sang một bên, để lộ mái tóc cắt ngắn cũn cỡn, nàng quay người bước sang chỗ khác. Đi vòng sang một đôi vợ chồng ở khoảng tuổi trung niên, đang đứng ngắm nhìn một tác phẩm nghệ thuật khác - đôi vợ chồng đó hiển nhiên cũng là người Trung Hoa!

Nàng thiếu nữ đó dùng một giọng nói hóm hỉnh, đuôi mắt vẫn liếc nhìn về phía chàng, nói với cặp vợ chồng đó rằng:

- Ba! Mẹ! Ở đây có một "con mọt họa" cứ trừng mắt nhìn con, hắn ta chắc hẳn là một người Nhật! Con không thích tụi Nhật,

chúng ta đi thôi!

Con một họa? Nghe thật tức cười! Người Nhật? Nghe thật phát tức! Chiếc cầm của Chí Tường hát lên, chàng buột miệng nói ra một câu:

- Người Nhật? Tôi xem cô mới thật sự là người Nhật thì có!

Nàng thiếu nữ đó đã đi ra chỗ khác rồi, nhưng khi nghe câu nói đó, nàng đứng dừng lại, dương đôi chân mày ra nhìn chàng, nói bằng một giọng tức tối:

- Tại sao anh lại mắng tôi là người Nhật? Tôi ghét nhất là người Nhật, anh nói như thế là nhục mạ tôi!

Chàng cũng không vừa, đốp chát ngay:

- Như vậy, cô nói tôi là người Nhật, đó không phải là nhục mạ tôi sao?

Nàng mở thật to đôi mắt, chiếc miệng nhỏ hơi mở ra, định nói gì đó, nhưng lại không nói ra, tiếp theo đó, những sợi thịt đang kéo căng trên khuôn mặt dần ra, nàng bật cười lên một cách ngây thơ. Nhìn thấy nàng cười, chàng cũng bắt đầu cười theo.

Nàng hỏi:

- Anh là người Trung Hoa hử?

Chàng đáp:

- Dĩ nhiên!

Nàng hỏi:

- Anh tên gì?

- Trần Chí Tường.

Nàng hơi chun mũi, nói bằng một giọng không được hâm mộ cho lắm:

- Chí là chí khí, tường là cát tường như ý đó chẳng? Nghe xoàng quá!

Chàng cũng chẳng thêm phân bua, mà chỉ hỏi ngược lại:

- Cô tên gì?

- Châu Đa Lệ!

Chàng cũng lắc lắc đầu, bắt chước theo thái độ của nàng, không hề tỏ ra hâm mộ chút nào:

- Đa Lệ là nhiều nước mắt đầy hờ? Nghe sao mà cái lương thế!

Nàng dậm chân tức tối:

- Đừng có nói bậy! Tên của tôi là Châu Đan Lệ, Đan là màu đỏ, Lệ là trái lệ chi!

Chàng khen nức nở:

- Tên nghe hay quá! Tên của tôi, Chí là chí khí, nhưng Tường này có nghĩ là bay cao, vươn tới!

Nàng gật gật đầu:

- Như vậy thì cũng không tệ! Anh là sinh viên du học ở đây à? Anh đến từ Đài Loan? Hay Hongkong?

- Đài Loan. Còn cô?

- Thụy Sĩ.

- Thụy Sĩ?

- Nhà tôi ở Thụy Sĩ, ba tôi di dân từ HongKong sang đây. Do đó tôi có hai quốc tịch, chúng tôi đến La Mã để nghỉ hè, đây là lần đầu tiên tôi đến La Mã!

Người đàn ông trung niên cất tiếng kêu:

- Đan Lệ! Chúng ta đi thôi! Xem tới xem lui cũng chỉ có mấy bức tượng điêu khắc bằng đá, chẳng có gì hay ho hết!

Châu Đan Lệ nhìn Chí Tường hơi nhăn mặt lại làm xấu, thấp giọng nói:

- Ba mẹ tôi không có hứng thú với những thứ này, thế nhưng những thứ ông bà không thích thì tôi lại thích! Đi du lịch với ba mẹ, là chuyện chán nhất trên thế gian này! Cây có cái gì mà xem? Hoa có gì mà xem? Bảo tàng viện có gì mà xem? Tượng điêu khắc có gì mà xem? Tranh bích họa có gì mà xem? Cuối cùng, lại vào trong phòng ăn sang trọng đầy đủ máy điều hòa không khí ăn beefsteak!

Nghe nàng nói một cách thẳng thắn và dí dỏm, Chí Tường không nhin được cười. Đưa mắt liếc nhìn hai ông bà già đang kia, chàng thấp giọng hỏi:

- Cô thích điêu khắc? Thích tranh? Có sợ lạnh không?

- Tôi mà sợ lạnh à?

- Có muốn tôi làm hướng đạo cho cô không? Tôi thuộc hết từng góc đất của La Mã!

Người cha lại cất tiếng kêu một lần nữa:

- Đan Lệ! Con đang làm gì đó? Chúng ta đi thôi!

Châu Đan Lệ do dự hết khoảng hai giây, bèn quay sang nói thật nhanh với Chí Tường:

- Anh đợi ở đây, đừng đi đâu, tôi đi điều đình một chút đã!

Nàng chạy đến bên cha mẹ.

Chí Tường đứng ở đó, nhìn về hướng họ, Đan Lệ khoa tay múa chân, không biết đang nói gì với cha mẹ nàng, chỉ thấy hai ông bà già nhè nhẹ lắc đầu. Đan Lệ chụp ngay cánh tay của cha, lắc một hơi thật mạnh, vừa dậm chân vừa ngúng nguẩy đầu, một lúc lâu sau, hai ông bà đưa mắt nhìn về phía Chí Tường, cuối cùng gật gật đầu một cách miễn cưỡng. Đan Lệ cười thật rạng rỡ, một mặt chạy về hướng Chí Tường, một mặt vẫy tay với cha mẹ:

- Bái bai, mẹ, giờ cơm tối thế nào con cũng về đến khách sạn!

Người mẹ cất cao giọng dặn thêm một câu:

- Đừng nên ở ngoài đường lâu quá, coi chừng bị lạnh đấy!

- Con biết!

Hai ông bà già đi ra khỏi bảo tàng viện. Đan Lệ thở ra một hơi dài như trút được một gánh nặng:

- Thật không dễ gì!

Chí Tường nói:

- Tôi thấy không có gì khó khăn cả! Cha mẹ của cô hiển nhiên là không có cách gì cưỡng lại cô cả!

Đan Lệ cười lên:

- Anh nói rất đúng! Tại vì ông bà quá yêu tôi, chuyện đầu tiên mà mỗi một đứa con đều học được, là lợi dụng lòng thương yêu của cha mẹ để đạt được mục đích!

Chí Tường nhìn Đan Lệ một cái thật sâu, chàng không hề nghĩ rằng một cô gái trông "miệng còn hôi sữa" như thế kia, mà lại có thể nói được một câu nói như vậy. Hẳn là, thế giới nội tâm của nàng phải sâu sắc hơn bề ngoài của nàng nhiều.

- Cô nói gì với cha mẹ cô vậy?

Nàng cười hì hì:

- Tôi nói tôi gặp người quen!

- Trước đó cô còn mới lớn tiếng mắng tôi là người Nhật, bây giờ lại nói là người quen, như vậy không phải là tự mình mâu thuẫn với mình hay sao?

- Tôi nói tôi nhìn lầm người!

- Cha mẹ cô tin cô không?

Nụ cười nàng lại càng ngọt ngào hơn:

- Dĩ nhiên là không tin rồi! Ông bà đâu phải là người ngốc!

Chẳng qua là ông bà giả vờ tin đấy thôi!

- Ông bà biết rằng cô nói dối, thế mà vẫn cho cô đi chơi với tôi, không sợ tôi bắt cóc cô đi mất sao?

- Bắt cóc? Anh thử thử xem sao!...

Nàng dương dương đôi chân mày, trừng to đôi mắt, gương mặt nàng mang đầy nét dí dỏm, cả người nàng toát ra nét sống động

của tuổi thanh xuân:

- ... Cha và mẹ tôi đều là những người rất cởi mở, ông bà biết rằng nếu như quản thúc tôi càng nghiêm nhặt thì sẽ càng tệ.

Huống chi, tôi nói với ba rằng, nếu như không cho tôi đi chơi với anh, thì ông sẽ phải cùng đi với tôi đến các bảo tàng viện, bao gồm bảo tàng viện thánh Phê Rô, bảo tàng viện thánh Phao Lồ, bảo tàng viện thánh Ma Ri A, bảo tàng viện thánh Tô Ma, bảo tàng viện thánh Lu Ca... ông vừa nghe là đầu óc đã muốn nổ tung lên rồi, vội vàng nói rằng: thôi con muốn đi thì cứ đi đi! Để cho thằng ngố đó đi thăm mấy cái bảo tàng viện đó với con vậy!

Chí Tường hơi ngẩn người ra, chàng nói:

- Ô! Những bảo tàng viện mà cô vừa kể tên ra đó, sao tôi không biết cái nào hết vậy!

Đan Lê hả miệng ra cười, hàm răng nàng vừa nhỏ, vừa trắng lại vừa đều đặn:

- Dĩ nhiên là anh không biết rồi! Những cái bảo tàng viện đó đều do tôi thuận miệng nói đại ra đấy mà, khi nói tôi cứ bô lô ba la, nói cho thật nhanh, ba tôi nào có biết gì đâu!

- Cô...

Chí Tường kinh ngạc mở to mắt nhìn nàng, sau đó, chàng không nhịn được cười lên thật to, Đan Lê cũng cất tiếng cười theo, tiếng

cười nàng nghe trong trẻo như tiếng chuông ngân thánh thót. Trong bảo tàng viện, cười như thế thật ra hơi có chút bất lịch sự, thế nhưng, Chí Tường thật sự không kèm được, thế là, chàng vừa cười, vừa nắm lấy tay Đan Lệ, kéo nàng chạy ra khỏi bảo tàng viện, đứng trên những bậc thang phía ngoài bảo tàng viện, cả hai người cùng cười ngả nghiêng ngả ngửa hết một lúc khá lâu. Cười xong rồi, Chí Tường nhìn Đan Lệ. Từ lúc đến La Mã cho tới nay, hình như chàng chưa bao giờ cười một bữa no nê, thoải mái như thế này. Đôi mắt long lanh, linh hoạt của Đan Lệ nhảy múa trước mặt chàng, chiếc khăn choàng cổ của nàng đang phất phới bay trong gió, gương mặt trẻ trung của nàng, ánh lên màu nắng, trông hồng hào và khỏe mạnh. Chí Tường hơi có chút sững sờ, có cảm giác như đây không phải là thật.

- Cô dự định ở La Mã bao lâu?
- Một tuần!
- Hôm nay là ngày thứ mấy rồi?
- Ngày thứ hai!
- Còn sáu ngày nữa?
- Đúng vậy!
- Cô đã xem phim "Roman Holiday" chưa?

Nàng cười nói:

- Tôi không phải là công chúa! Anh cũng không phải là ký giả!

Một chiếc xe ngựa từ từ tiến đến trước mặt họ, ông phu xe người

Ý dùng tiếng Anh không được thuần thục lắm chào họ, hỏi họ có muốn ngồi xe ngựa đi một vòng ngắm công viên Borghese hay không? Đan Lệ lập tức vô cùng vui vẻ, nàng nhảy phóc ngay lên xe ngựa không suy nghĩ, Chí Tường kéo ghịt nàng lại, hỏi ông phu xe:

- Bao nhiêu tiền?

- Ba ngàn lira!

Đúng là đập đổ! Chí Tường hiểu rất rõ, trong túi chàng chỉ có sáu ngàn lira, đó là vì ban sáng Chí Viễn nhét đại vào túi chàng: "Buổi tối mời Úc Hoa đi xem ciné, đừng có cứ ở nhà nói chuyện suông!" Chàng định trả giá, thế nhưng, Đan Lệ đã dùng ánh mắt hiếu kỳ xen lẫn kinh ngạc nhìn chàng. Tự ái của một người đàn ông đã bật miệng chàng lại, chàng kéo tay Đan Lệ cùng nhảy lên xe.

Phu xe kéo ghịt dây cương, tiếng vó ngựa vang lên cộp cộp, đập trên nền đất đá nghe thật rõ ràng, như một khúc nhạc. Đan Lệ cười thật vui vẻ, tiếng cười sảng khoái và ngây thơ, nghe giống như một khúc nhạc khác. Chí Tường quăng bỏ đi chút cảm giác tội lỗi vừa nhen nhúm lên trong lòng chàng, một lòng một dạ hòa mình say sưa vào trong hai khúc nhạc vui tai đó.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 8

Đột nhiên, hoàng hôn và mặt trời lặn của La Mã, trở nên xinh đẹp một cách lạ kỳ. Đột nhiên, buổi tối của La Mã, trở nên tràn đầy sắc màu rực rỡ. Đột nhiên, luôn cả những luồng gió lạnh của mùa Đông, đều mang đầy hơi hướm ấm áp, thân tình. Đột nhiên, ngay cả những cây cỏ thụ căn cỗi bên đường, cũng phát ra những luồng ánh sáng long lanh của đời sống. Chí Tường cảm thấy từ trong tận cùng thâm sâu của trái tim chàng, có một thứ tình cảm ngủ yên từ hai mươi bốn năm nay, chỉ trong thoáng chốc đã thức giấc, tỉnh lại.

Liên tiếp mấy hôm, sau khi tan học xong, chàng đều đi chơi với Đan Lệ. Tuy rằng Đan Lệ hấp dẫn chàng như một thổi nam châm có sức thu hút thật mạnh, thế nhưng chàng vẫn không vì nàng mà bỏ những buổi học của mình, do đó, họ quả là đã thật sự hưởng thụ những buổi hoàng hôn và mặt trời lặn, sắc đêm và ánh trăng của La Mã.

Đan Lệ là một người con gái hoạt bát, vui vẻ, hồn nhiên, không chút ưu phiền, gương mặt nàng luôn luôn mang đầy nét cười, mỗi đêm, nàng đều có cả trăm cả ngàn ý kiến kỳ quái, hi hữu để đi chơi. Nàng thích mặc y phục màu đỏ, tươi thắm như cái tên của nàng, Đan Lệ, do đó, Chí Tường nói với nàng rằng:

- Em rực rỡ như thế này, lại nhỏ nhắn yêu kiều như thế này, từ đây, anh gọi em là Tiểu Lệ Chi vậy!

Từ bao giờ, họ đã tự nhiên thay đổi cách xưng hô, anh anh em em ngọt lịm. Nàng khẽ nghiêng đầu, ánh trăng chiếu rọi trên khuôn mặt nàng, lóng lánh trong đáy mắt nàng:

- Tiểu Lệ Chi? Chưa bao giờ có ai gọi em bằng Tiểu Lệ Chi, em thích cái tên đó đây!

Nàng nhìn chàng cười vui vẻ, đôi mắt nàng sáng long lanh.

Chàng nhìn nàng chăm chú:

- Như vậy, đó là cái tên riêng để anh gọi em đó nhé!

- Chỉ cần anh thích!

- Như vậy, nói cho anh biết, đêm nay em muốn đi đâu, làm gì?

- Em không biết, em chưa nghĩ ra!

Họ đang đi trên đường phố của La Mã, bây giờ đang là mùa Đông, mùa Đông của La Mã lạnh lẽo vô cùng, trên đường đi gần như không có một người khách bộ hành nào khác. Đan Lệ mặc

chiếc áo khoác ngoài đan bằng len màu đỏ chói, trên đầu nàng đội chiếc mũ len màu trắng, cổ quần chiếc khăn choàng cũng bằng len trắng. Trông nàng nhỏ nhắn yêu kiều, hoạt bát xinh tươi. Nàng đưa tay ra chụp lấy bàn tay của chàng, nói:

- Bàn tay của anh lạnh quá, anh mặc ít quá đó!

Chàng đáp:

- Không, anh không lạnh tí nào cả. Ở gần em, anh không hề cảm thấy rằng hiện giờ đang là mùa Đông.

- Cái miệng của anh ngọt quá, người đàn ông như thế rất nguy hiểm!

- Trước khi gặp em, anh nổi tiếng là một người miệng lưỡi đàn độn!

Nàng nghiêng đầu nhìn chàng như nghiên cứu:

- Đừng có gạt người ta, em không tin đâu!... Tại sao anh lại đến La Mã du học? Phần lớn các sinh viên du học đều đi Mỹ.

- Muốn học về nghệ thuật, chỉ có thể đến Âu Châu, hướng chi, anh của anh đang ở đây!

- Anh của anh đang làm gì?

- Anh ấy...

Chí Tường trầm ngâm, một lúc sau, chàng mới nói:

- ... Anh ấy làm việc ở ca kịch viện.

- Ca kịch viện?...

Nàng kêu rú lên, vui mừng đến độ nhảy thót lên, chụp ngay lấy

tay chàng:

- ... Chúng ta đi ca kịch viện. Em chưa bao giờ đi đến ca kịch viện!

Chàng đứng dừng lại, gương mặt lập tức đổi sắc:

- Không! Không đi! Anh không đi! Anh không muốn đi!

Nàng nhìn chàng chăm chú, nghiên cứu nét mặt của chàng:

- Tại sao?

Chàng nói như che dấu, thái độ vô cùng ảo não:

- Không tại sao hết! Tại sao lại đi những chỗ như vậy làm gì? Ca kịch là những trò chơi vừa dài vừa chán, vả lại, chúng ta không hề hiểu họ ca những gì. Vả lại... thật sự mà nói, anh rất nghèo, anh mời em đi không nổi.

Nàng đưa mắt nhìn chàng từ đầu đến chân, từ chân đến đầu, và nói:

- Không đi thì không đi chứ có gì đâu! Làm gì mà nói chuyện giàu nghèo chi vậy! Nếu như anh quả thật là nghèo, thì anh sẽ không đến La Mã, càng không thể nào đi học ở ngôi trường thuộc loại quý tộc như thế này!

Chàng hơi khựng người lại, niềm vui lặng lẽ biến mất trong chàng.

Chàng nhìn vào con đường đá dưới chân:

- Đan Lê, tại sao gia đình em lại di dân sang Thụy Sĩ? Cha em rất giàu, phải không? Thật sự, anh hỏi một câu rất thừa, gia đình em

nhất định là phải rất giàu, vì em chưa bao giờ mặc bộ quần áo nào hai lần.

- Ba em là một thương gia trong ngành ngân hàng, ông được mời làm giám đốc cho một ngân hàng lớn. Còn như chuyện di dân ấy à? Ba em nói rằng, cả thế giới này không có một chỗ nào an toàn, ngoại trừ Thụy Sĩ. Ông già em vừa yêu tiền vừa yêu mạng sống! Ha!...

Nàng vừa nói vừa cười:

- Thật sự mà nói, tất cả mọi người trên cõi đời này đều vừa yêu tiền vừa yêu mạng sống, chẳng qua là họ không chịu nhìn nhận đầy thôi, trên thế giới này có biết bao nhiêu là nguy quân tử nhưng vẫn tự nhận là mình thanh cao! Ba em nói rằng, ông chỉ có một đứa con gái là em, nên không muốn cho em ở lại HongKong.

- Tại sao?

- Địa vị của người Hongkong rất đặc biệt...

- Nói như vậy là sao?

- Bao nhiêu năm nay, Hongkong thuộc quyền quản lý của chính phủ Anh quốc, gia đình em mang giấy căn cước của Hongkong... Ba em là người Bắc Kinh, khi còn trẻ cũng đã từng đi du học ở trường đại học Cambridge, sau khi Trung Hoa lục địa bị nhuộm đỏ, gia đình em đến Hongkong... anh biết đó, người Hongkong đều nói tiếng Quảng Đông, chỉ có gia đình em nói tiếng Quan

Thoại, do đó, gia đình em cũng rất khó hòa nhập vào với sinh hoạt của người Hongkong, cộng thêm vào đó, Hongkong bao nhiêu năm nay, vừa loạn vừa không yên ổn, đồng thời đó lại là một thương cảng lớn, không phải là một chỗ để an cư, càng không phải là một chỗ có sinh hoạt ổn định, cuối cùng, ba em quyết định di dân đến Thụy Sĩ, do đó, gia đình em đến đó, và em trở thành người Thụy Sĩ.

Chàng nhìn nàng chăm chú:

- Người Thụy Sĩ? Em là người Trung Hoa một trăm phần trăm!
- Đúng vậy, thế nhưng, em có thể căn cước của Hongkong và quốc tịch Thụy Sĩ, ba em nói, sự bi ai của thời đại chúng ta, là chỉ có thể sống kiếp ăn nhờ ở đậu!
- Ba của em quá tôn sùng ngoại quốc thì có, thế nào gọi là ăn nhờ ở đậu? Tại sao gia đình em không đến Đài Loan? Mà lại đến Thụy Sĩ?...

Đột nhiên, chàng trở nên kích động:

- ... Em đến từ Hongkong, thế nhưng cách ăn mặc của em lại mang đầy nét Âu hóa! Em biết không? Anh có quen với một cô gái con của một người thợ đóng giày già, cô ấy được sinh ra và lớn lên ở Âu Châu, thế nhưng, cô ấy Trung quốc hóa hơn em nhiều!

Đan Lệ nhướng cao đôi chân mày:

- Ha! Ngó bộ, anh rất ghét sự Âu châu hóa của em đấy nhỉ!

Chàng nói như giải thích:

- Không, anh không ghét, sự thật thì, cách ăn mặc của em vừa đẹp vừa xuất sắc, anh chỉ phản đối thái độ của ba em...

Nàng ngắt lời chàng thật nhanh:

- Thôi được rồi! Được rồi! Chúng ta không nói chuyện về ba em nữa, được không? Dưới ánh trăng như thế này, với một thành phố như thế này, mà lại đi nói chuyện về ba em, thì không phải là vô vị lắm sao!...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn trời, đêm nay có thể là khoảng rằm hay mười sáu của âm lịch, mặt trăng vừa to vừa tròn, ánh trăng nhuộm đầy trên các bức tượng đá, gác chuông, giáo đường và các tấm bia kỷ niệm, nhuộm lên cả một La Mã đầy thơ mộng như trong tranh vẽ. Nàng kêu lên thật phấn khởi:

- ...Ồ! Chí Tường, anh đoán xem em muốn làm gì?

- Anh không biết!

- Em muốn cưới một con ngựa, phi nhanh dưới ánh trăng đẹp dễ như thế này!

Chí Tường nhìn nàng, ánh mắt nàng long lanh những tia sáng, ánh trăng phủ đầy lên mặt nàng, hai gò má nàng như phát ra ánh sáng, toàn thân nàng là cả một sự sống động, khuôn mặt nàng mang đầy nét phấn khởi, bất giác, Chí Tường cũng vui lây với nàng.

- Anh không biết phải đi đâu, mới có thể tìm được ngựa đến cho

em cười!

- Nếu như có thể tìm được, anh có tìm hộ cho em không?

Nàng hỏi, ánh mắt nàng nhìn chàng hiểu kỳ, thật sâu, thật sâu vào tận đáy mắt chàng.

Chàng nói một cách xúc động:

- Anh sẽ tìm cho em!

- Chỉ cần chuyện em thích làm, anh đều làm cho em chẳng?

Chàng nói:

- Sự thật là như thế! Mấy hôm nay không phải anh đều dẫn em đi làm những chuyện mà em thích hay sao?

Nàng hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi:

- Đúng vậy. Thế nhưng, anh có chịu xin phép nghỉ học hai hôm vì em không?

Chàng trầm ngâm hết một lúc, lắc lắc đầu:

- Không được!

- Tại sao?

Chàng nói bằng một giọng trầm tư, cẩn trọng:

- Đi học là một chuyện rất quan trọng đối với anh, tương lai của anh, không những chỉ liên hệ đến một mình anh, Tiểu Lệ Chi, anh nghĩ, cho dù anh giải thích, em cũng sẽ rất khó mà hiểu được. Sau này, nếu như chúng ta có duyên làm bạn với nhau lâu

dài, có thể có một ngày, em sẽ hiểu!

Đan Lệ nói bằng một giọng chua chát:

- Sau này à? Ai có thể biết được chuyện gì của tương lai? Còn hai hôm nữa là em đi rồi! Vả lại...

Nàng hơi nhún nhún vai:

- Làm sao anh biết được là em muốn anh làm bạn lâu dài với em?

Chàng hơi ngẩng người ra, nói:

- Anh thật sự không biết.

Nàng nói như năn nỉ:

- Như vậy, ngày mai anh xin nghỉ học để đi với em! Em biết có một chỗ đi chơi rất vui, có thể đi và về trong ngày!

Chàng lắc lắc đầu.

- Đi cổ thành Pompei?

Chàng lại lắc lắc đầu.

- Đi Naples?

Chàng vẫn lắc đầu. Nàng dậm chân, dùng dằng, nổi nóng:

- Anh... anh là con một sách, con một họa, con một điêu khắc!

Anh không biết hưởng thụ cuộc đời!

Chàng nói bằng một giọng cảm khái, buồn bã:

- Không phải là anh không biết, mà là anh không đủ tư cách!

Nàng đứng dừng lại, nắm lấy cánh tay chàng, nàng nhìn chàng chăm chú, và hỏi:

- Anh thật sự nghèo lắm sao?

Chàng nói:

- Cũng chưa chắc.

- Em không hiểu. Nghèo là nghèo, không nghèo là không nghèo, cái gì gọi là chưa chắc?

Chàng nghĩ đến Chí Viễn, đến Cao Tổ Âm, đến Úc Hoa và đời sống nghệ thuật của mình:

- Về phương diện tiền bạc, có thể anh rất nghèo, thế nhưng, về tư tưởng, nhân cách, tình cảm và sự tài hoa, anh đều rất giàu!

Nàng nhìn chàng, đôi mắt đắm chiêu:

- Ô! Trông anh có vẻ tự tin dữ đa!

Chàng không nói, ánh mắt chàng nhìn nàng tương đối khẳng định, nàng càng thêm cảm giác mơ hồ, lộn xộn.

Một loạt tiếng vó ngựa từ phía đằng xa dần dần đi đến. Lóc cóc lóc cóc, nghe thật đúng vận điệu, phá tan sự im lặng của màn đêm tĩnh mịch. Đan Lệ quay phắt người lại, nàng nhìn thấy ngay một chiếc xe ngựa không hành khách, đang từ từ đi về hướng hai người. Người phu xe tay cầm cây roi, đang ngủ gà ngủ gật trên lưng ngựa. Đan Lệ kêu lên thật hớn hởi:

- Ngựa đến rồi!

Chí Tường nói:

- Đừng có lộn xộn! Ông phu xe không giao con ngựa cho em đâu, vả lại, ngựa kéo xe chưa chắc gì đã cưới được!

- Như vậy, thì em đánh xe đi một vòng vậy!

Nàng chạy về hướng chiếc xe ngựa, Chí Tường kêu lên:

- Tiểu Lệ Chi, em điên rồi!

- Từ lúc nhỏ đến giờ, em vốn hơi có chút điên khùng vậy đó!

Nàng kêu lên, chạy đến gần chiếc xe ngựa. Người phu xe giật mình tỉnh giấc, thắng ngựa lại, ông ta ngạc nhiên đưa mắt nhìn Đan Lệ. Không biết Đan Lệ nói gì với ông ta, người phu xe nhẹ lắc đầu, Đan Lệ móc ra từ trong túi áo một xấp giấy bạc, nhét vào tay người phu xe. Phu xe hơi ngớ người ra, nhìn vào xấp giấy bạc, ngần ngừ, sau đó, họ bắt đầu thương lượng gì đó, người phu xe giao cây roi da cho nàng. Leo ra phía sau, ông ta ngồi lắc lắc sợi dây cương.

Đan Lệ nhảy phóc lên lưng ngựa, kéo lấy dây cương, gương mặt nàng hí hửng, vui mừng quay sang nhìn Chí Tường, hô to lên:

- A ha! Em là nữ thần La Mã! Em là nữ hoàng! Em là thiên thần!

Nàng quơ roi lên, ngựa bắt đầu buông vó, xông thẳng về phía trước. Nàng ve vẩy cây roi, cười rộn rã, đầu nàng hất cao lên, gió thổi bay chiếc mũ nàng đang đội trên đầu, nàng bất cần, vẫn tiếp tục phi ngựa thật nhanh, ánh trăng chiếu rọi trên người nàng, chiếu rọi trên mình ngựa, chiếu rọi trên chiếc xe ngựa, tất cả đều trông thật tuyệt vời, như mơ, như mộng, như họa, như tranh, như

một bài thơ tuyệt mỹ! Nàng đánh xe chạy một vòng đường, quay trở lại, nhảy xuống ngựa, nàng giao cây roi lại cho người phu xe vẫn còn đang cảm thấy huyền hoặc.

Phu xe leo trở về ngôi chỗ đánh xe, quay đầu nói với Chí Tường:

- Thưa ông, người yêu của ông là nữ thần của trăng!

Nữ thần của trăng! Lần đầu tiên chàng nghe đến danh từ này, mang theo chút tâm tình xúc động, chàng nhìn gương mặt đỏ bừng vì kích động của Đan Lệ. Đan Lệ vẫn còn đang thờ hào hển, đôi tròng mắt nàng đen lay láy, phát ra những tia sáng long lanh, nhìn chàng chứa đầy những nét cười.

- Tiểu Lệ Chi, em có biết không? Em quả thật hơi có chút điên cuồng!

- Em biết!

Nàng nói thật nhẹ, vẫn giữ nguyên nét cười, ôm lấy cánh tay chàng, nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng cười hi hi.

Chàng bất giác đưa tay lên, nâng nhẹ chiếc cằm nhỏ hơi nhọn đó.

Giọng của chàng hơi lạc đi:

- Biết không? Tiểu Lệ Chi? Em xinh đẹp vô cùng!

Nụ cười của nàng càng thêm quyến rũ:

- Như vậy, đi Pompei với em nhé!

Chàng cố gắng tranh đấu với mình một cách khổ sở:

- Ồ, không được, trừ khi em ở lại thêm vài hôm, ở lại đến Giáng Sinh, khi anh có được mấy ngày nghỉ.

Nàng vẫn cười:

- Anh không thể xin phép nghỉ hai hôm vì em, mà lại muốn em ở lại vì anh sao?

- Đúng vậy!

Nụ cười trên môi nàng như ảo thuật, biến mất ngay tức khắc:

- Anh ngỡ anh là Alan Delon hử?

Nàng quay người lại, xông thẳng về con đường phía trước.

Chàng gọi:

- Tiểu Lệ Chi!

Đan Lệ vừa đi vừa nói:

- Tốt nhất là anh nên suy nghĩ cho kỹ, đừng nên đánh giá mình quá cao như vậy!

Nàng đưa tay vẫy một chiếc taxi. Chàng rượt theo phía sau gọi:

- Tiểu Lệ Chi! Trưa mai chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ nhé!

Nàng quay đầu lại, nhoẻn miệng cười xinh xắn:

- Xem em có thích đến hay không đã!

Nàng chui vào xe, chiếc xe phóng vút đi mất dạng.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 9

Mặt trời từ phía ngoài cửa sổ, nghiêng nghiêng chiếu vào. Chí Viễn trở mình, lăn một vòng trên giường, sự mệt mỏi lúc ban tối vẫn còn đè nặng trên vai chàng, lưng chàng, cánh tay chàng, cả người chàng cảm thấy đau như dần và tứ chi rời rã. Có thể, lúc gần đây chàng làm việc cực nhọc quá, chàng mơ hồ nghĩ ngợi, thế nhưng, học phí kỳ học tới của Chí Tường lại sắp phải đóng, gia đình phải có chút tiền gửi về... hai hôm nay Chí Tường xài tiền hơi nhiều, có thể, nó đã bắt đầu tấn công Úc Hoa rồi đấy, con trai khi đến tuổi yêu đương bao giờ cũng xài tiền hơi nhiều. Chàng cần phải kiếm thêm chút ít tiền nữa, tốt nhất là buổi sáng đi làm thêm giờ... tư tưởng của chàng bị đứt đoạn bởi những tiếng động thật nhẹ nhàng vang lên từ ngoài phòng khách. Chàng mở mắt ra, lắng tai nghe ngóng, có người đang di động thật nhẹ phía ngoài kia, tiếng áo chạm nhẹ vào nhau nghe khá quen thuộc. Chàng nhìn lên chiếc đồng hồ để trên bàn, mười một

giờ sáng, cũng đã đến giờ phải dậy rồi.

Quay người ngồi dậy, chàng vươn vai, lười lỉnh, cầm lấy chiếc áo len máng trên ghế, một mặt trông vào cổ, một mặt đi ra phòng khách.

- Ưc Hoa, phải em đó không?

Ưc Hoa đang nhẹ nhàng lau chùi bàn ghế trong phòng khách, thu dọn những quần áo, sách báo, tạp chí, và những trang giấy tóc họa để bừa bãi trong phòng. Nghe tiếng Chí Viễn nói, nàng lẻ làng đứng thẳng người lên, quay mặt nhìn Chí Viễn, nói một cách xin lỗi:

- Em làm anh giật mình thức dậy phải không?

- Ai nói vậy? Tự anh thức đấy chứ!

Chàng nhìn đắm đắm vào Ưc Hoa, nàng vẫn lặng lẽ, dịu dàng, yên tĩnh như trước. Chàng nhìn không ra nàng có những biến đổi gì về phương diện tình cảm. Chàng đi vào hướng phòng tắm, rửa ráy xong xuôi, chàng đi trở ra, thấy ngay Ưc Hoa đang đứng ngẩn ngơ, nhìn vào một xấp giấy họa của Chí Tường. Có tiến triển! Chàng thầm nghĩ, nếu như Ưc Hoa có thể có hứng thú với xấp giấy họa của Chí Tường, điều đó chứng tỏ là nàng càng lúc càng quan tâm đến Chí Tường. Chàng hân hoan gật gật đầu, hỏi dò:

- Sao? Nó vẽ cũng không tệ phải không?

Ưc Hoa nói một cách hâm mộ, khen tặng:

- Đẹp quá đi chứ! Anh ấy quả là một thiên tài! Thảo nào mà anh thường hay khen anh ấy!

Chí Viễn cười một cách bí mật, nói:

- Anh biết là thế nào em cũng biết thưởng thức tài nghệ của nó mà! Sao? Ưc Hoa? Có chuyện gì vui không được dẫu anh đây nhé!

Ưc Hoa kinh ngạc ngẩng đầu lên:

- Dẫu anh? Em có chuyện gì mà dẫu được anh? Từ nhỏ, em đã không có một bí mật nào đối với anh!

Chí Viễn nhìn nàng chăm chú:

- Thật sao?

Dưới cái nhìn soi mói của chàng, nàng hơi có vẻ rút lại một chút, đột nhiên, gương mặt nàng hơi ửng đỏ lên. Ánh mắt nàng quay sang chỗ khác như muốn tránh một cái gì đó, buông xấp giấy tóc họa của Chí Tường xuống, nàng ôm lấy đồng quần áo dơ để trên ghế lên, nói thật nhẹ:

- Em có nấu mấy món ăn mà anh thích, giò heo nấu chao, anh sang nhà đi, đã gần đến giờ ăn trưa rồi, ba đang đợi bên nhà đấy!

Chí Viễn lại nhìn nàng chăm chú:

- Sao? Buổi cơm này có ý nghĩa gì đặc biệt chẳng?

Ưc Hoa hơi nhúu đôi chân mày:

- Hôm nay anh sao vậy? Chí Viễn? Đến nhà em ăn cơm, mà cũng cần phải có ý nghĩa đặc biệt nữa hay sao? Anh nhìn anh thử

xem, lúc gần đây lại gây sứt đi, cho anh chút đồ ăn ngon, để bỏ lại một tí ấy mà.

Chí Viễn liếm liếm môi, làm như đang thèm thường lắm:

- Giò heo nấu chao? Sao mà em có hứng đi nấu món đồ ăn mất nhiều công phu vậy? Tuy nhiên... sao không để dành ăn vào buổi tối?

Chàng nói một cách ngần ngừ.

Úc Hoa hơi ngẩng người ra:

- Ăn buổi tối?

Chí Viễn nói một cách trầm ngâm:

- Chí Tường không được ăn giò heo cũng đã lâu lắm rồi! Anh xem, hay là để dành đến tối cho Chí Tường ăn với, chúng ta ăn qua loa gì cũng được mà! Anh thì cho dù chỉ ăn bánh mì sandwich, cũng có thể sống qua ngày được! Còn Chí Tường, dù sao cũng chỉ mới ra ngoại quốc đây thôi, nó ăn đồ Ý chưa quen đâu!

Úc Hoa ôm đông quần áo, đứng chết trân ở đó. Một lúc thật lâu sau, nàng mới ngơ ngẩn nhìn Chí Viễn, nói bằng một giọng thật u uất, thật chậm chạp, thật nhỏ nhẹ:

- Chí Viễn, trong lòng anh vĩnh viễn chỉ có một mình Chí Tường hay sao?

Chí Viễn bước lên mấy bước, tiến đến ôm lấy vai nàng, nói:

- Dĩ nhiên là không. Còn có em nữa chứ!

Nàng hơi có chút run rẩy. Giọng nàng hừ nhẹ:

- Có em chẳng?

- Đúng vậy, em và Chí Tường!...

Chí Viễn nói bằng một giọng thành khẩn, cúi đầu xuống nhìn nàng, chàng thấp giọng hỏi:

- ... Em và Chí Tường cũng đã quen thuộc với nhau lắm rồi, phải không? Nói cho anh biết, hai đêm nay, hai đứa tụi em đi chơi ở đâu thế?

Sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch, ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng đen thẫm thẫm như hai giếng nước sâu không thấy đáy, nhìn chàng không chớp. Một lúc sau, nàng mới nói một cách lặng lẽ:

- Đã mấy hôm rồi em không hề gặp Chí Tường, mấy đêm nay, anh ấy đều không đến ăn cơm. Nếu như anh chỉ thích ăn bánh mì sandwich, thì giò heo cũng không cần anh phải bận tâm đến, em và ba sẽ ăn hết, không sao đâu!

Chí Viễn chau đôi chân mày, giật mình kinh hoảng:

- Cái gì? Mấy lúc gần đây nó không đến chơi với em sao?

Úc Hoa thở ra một hơi dài:

- Chí Viễn! Tại sao anh ấy lại phải đến chơi với em chứ? Thôi được rồi, nếu như anh không đi sang nhà với em, thì em đi về

vậy!

Nàng đi ra hướng cửa.

Chí Viễn định thân lại, chàng đưa tay ra kéo ngay Ưc Hoa:

- Đừng gấp! Đợi anh với! Anh lấy cái áo khoác ngoài đã!...

Chàng chạy ngay vào trong phòng ngủ, lấy ra chiếc áo khoác, một mặt đi ra, một mặt suy nghĩ:

- Kỳ lạ nhỉ, mấy hôm nay trông nó có vẻ thần bí vô cùng, và lúc nào cũng như để hồn ở đâu đâu ấy, anh cứ ngỡ nó và em... và em đi chơi với nhau chứ!

Ưc Hoa cầm lấy tấm giấy bản thảo phác họa nằm phía trên cùng của Chí Tường đưa cho Chí Viễn, và nói rằng:

- Có thể là... đi chung với cô gái này!

Chí Viễn đưa tay cầm lấy bức họa, đưa mắt nhìn ra vẻ nghĩ ngợi. Đó là một bức tốc họa bằng bút than, trên bức họa, là một thiếu nữ tóc ngắn, mặc chiếc áo khoác ngoài bằng len, trên gương mặt nàng mang một nụ cười vừa hoạt bát, vừa ngây thơ, nàng ngồi trên một cỗ xe ngựa, bàn tay đang vẫy vẫy cây roi da. Thần sắc nàng trông thật phóng khoáng, thật xinh tươi. Tuy rằng chỉ là tốc họa, nhưng nét vẽ thật tinh tế và truyền thần, nàng con gái đó có ánh mắt long lanh, linh động, nụ cười vui vẻ, tự nhiên, thần sắc hơn hờ, yêu đời. Chí Viễn cầm chặt bức tốc họa trên tay, nhìn một cách ngơ ngẩn. Một lúc sau, chàng mới nói:

- Em đừng có thắc mắc, có thể đây là cô người mẫu của trường

đẩy thôi!

Úc Hoa lắc lắc đầu:

- Em không hề thắc mắc! Em có gì mà phải thắc mắc đâu? Tuy nhiên, em biết, người mẫu không bao giờ ngồi trên xe ngựa như thế, vả lại, ở La Mã, muốn tìm một cô gái Đông Phương làm người mẫu, e rằng không dễ đâu!... Bây giờ, anh có muốn ăn giò heo nấu chao hay không?

Nàng kéo lấy cánh tay của Chí Viễn.

Chí Viễn đứng ngẩn ngơ ở đó, đôi mắt mở trừng trừng, cuối cùng, chàng cũng đi theo nàng ra ngoài một cách máy móc. Vừa đi, chàng vừa lăm bắm một mình:

- Kỳ thật! Chuyện này quả thật là có hơi kỳ cục đấy nhé!

Cùng một thời gian đó, Chí Tường và Đan Lệ đang ngồi ở một quán café bên vệ đường, nhâm nhi café, ăn hot dog và bánh ngọt của Ý, Chí Tường hơi có vẻ lơ đãng, băng khuâng, nét mặt Đan Lệ vẫn tươi tỉnh như bình thường. Đôi chân mày dài và cong vút

của nàng, khi thì cúi xuống, khi thì nhìn lên, đôi con mắt dao động, linh hoạt, lặng lẽ quan sát chàng từ phía sau rèm mi dài cong vút đó. Trên tay nàng đang cầm chiếc muỗng café bằng bạc nhỏ, không ngừng quấy loạn xạ vào ly café, phát ra tiếng kêu leng keng không dứt. Vì khí trời lạnh lẽo, những chiếc bàn của quán café vắng ngắt, lạnh tanh, khách bộ hành trên đường cũng lạnh tanh, vắng ngắt.

Chí Tường thở ra một hơi dài, thật nhẹ:

- Tiểu Lệ Chi, ngày mai em thật sự về Thụy Sĩ sao? Có thể ở lại thêm vài hôm nữa không?

Đan Lệ dương hàng mi dài cong vút lên, ánh mắt nàng nhìn chàng long lanh:

- Anh thật sự hy vọng em ở thêm vài hôm chăng?

Chí Tường lại thở ra một hơi dài, dựa ngửa người ra ghế, hai tay ôm lấy ly café, như muốn dùng nó để lấy chút hơi ấm. Hơi thở từ trong miệng chàng thoát ra, tạo thành một đám hơi trắng sương mờ. Chàng nhìn nhìn trời, nhìn nhìn vào phía cuối đường vắng lặng không một bóng người, nhìn nhìn vào cây cỏ thụ ven đường, trong lòng chàng mơ hồ nghĩ đến Chí Viễn; sự tiêu tụy của Chí Viễn, sự kỳ vọng của Chí Viễn, công việc của Chí Viễn... anh ấy làm việc cực nhọc quá sức, những đồng tiền làm lụng cực khổ như thế, không phải để cho em mình phung phí.

Chí Tường hớp một ngụm café, ly café đã nguội thật nhanh. Đột

nhien, chàng giac ngộ ra một chuyện, học trò nghèo, không có đủ tư cách để có bạn gái! Nhất là với những người con gái xuất thân từ gia đình phú quý, giàu sang như Đan Lệ, những người con gái không hề biết đến sự đau khổ trong nhân gian!

Chàng nói lầm bầm, thần thờ:

- Thôi đi, em về cũng tốt!

Đan Lệ trừng mắt nhìn chàng:

- Anh biết không? Chí Tường, anh thật là một người mâu thuẫn nhất đời!

- Sao vậy?

- Em đi chơi với anh một tuần lễ, có lúc anh vui vẻ, hồn nhiên như một đứa trẻ thơ, có lúc anh lại ưu sầu, buồn bã như một ông già! Em chưa bao giờ thấy một người nào mâu thuẫn và dễ thay đổi như anh!

Chàng cười một cách héo hắt:

- Bây giờ thì em thấy rồi đó!

Đan Lệ dùng chiếc muỗng bạc khuấy vào ly café, nói một cách dăm dăng:

- Thấy thì đã thấy rồi đó!... Ngoài ra anh lại còn là một người rất kiêu hãnh, làm như ta đây là số một vậy!

Chàng hỏi một cách buồn bã:

- Anh thật sự có phải như vậy hay không?

Nàng nói hơi to tiếng:

- Đúng vậy! Đối với em, anh là một người rất cẩn thận...

- Cẩn thận?

Đan Lệ nói một cách thẳng thắn:

- Cẩn thận duy trì một khoảng cách! Anh làm như lo sợ là em sẽ bắt cóc anh!...

Nàng nheo nheo mắt nhìn chàng, trong giọng nói của nàng có vẻ khiêu khích:

- Anh sợ em, phải không?... Thật sự, anh không cần phải sợ em!...

Nàng lại cười khúc khích, lại khôi phục sự hóm hỉnh thường nhật của nàng:

- Em không hề muốn bắt cóc anh đâu!

Chàng trừng mắt nhìn nàng, hơi mím miệng cười, im lặng không nói, nàng tiếp tục nói thêm:

- Để em nói thẳng cho anh biết nhé, ở Thụy Sĩ, em có rất nhiều bạn trai, người Trung Hoa, người ngoại quốc đều có, họ sẵn sàng làm trâu làm ngựa cho em, thế nhưng đối với việc kết bạn, em là một người tương đối tùy tiện! Em không bao giờ thật sự hết lòng hết dạ với một ai cả, đó cũng là một trong những nguyên nhân mà ba mẹ em an tâm để cho em đi chơi với anh, họ biết rằng em không dễ lạt lòng, biết rằng em rất thoải mái trong chuyện bạn

bè, và cũng biết rằng em hơi có chút xem đời như một trò chơi.
Do đó, Chí Tường... tốt nhất là anh đừng nên giữ em ở lại, chúng ta như bè nước gặp nhau, hôm nay chúng ta có thể cùng nhau đi chơi rất vui vẻ, ngày mai em về Thụy Sĩ, ngày hôm sau có thể là em sẽ không còn nhớ đến anh nữa rồi, anh hiểu không?

Chí Tường nhìn nàng thật sâu, thật sâu, vẫn im lặng không nói một lời.

- Tại sao anh không nói chuyện?

- Anh còn có gì để nói nữa đâu? Em đã cảnh cáo anh rồi đó, và anh cũng đã rất cẩn thận tiếp nhận đấy thôi! Ngày mai em đi về, ngày mới em đã quên anh đi rồi...

Chàng lại nhìn nhìn trời, đột nhiên như đã quyết tâm, chàng đứng dậy:

- ... Tốt lắm, như vậy cũng tốt!... Anh phải đi học rồi đây, chào em, Đan Lệ!

Chàng để tiền lên bàn, đẩy ghế đi ra.

Đan Lệ nhảy dựng lên:

- Khoan đã! Anh vẫn còn phải đi học sao? Hôm nay là ngày cuối cùng em ở La Mã, anh cũng không chịu đi với em suốt ngày sao?

- Em biết rằng anh xem chuyện học hành quan trọng đến mấy!

Nàng nói một cách giận dữ:

- Quan trọng hơn em à?

Chí Tường trầm ngâm giây lát. Rất nhiều vấn đề nằm ngổn

ngang trăm mối trước mặt chàng, trong thoáng chốc đó đều hiện lên rõ rệt.

- Em chỉ là một người con gái anh có cơ duyên gặp gỡ giữa đàn ông, chúng ta đã có một mùa nghỉ mát không tệ ở La Mã, ngày mai em đi rồi, ngày một anh cũng sẽ quên em đi...

Chàng nói, ngẩng đầu lên, cố ý làm ra vẻ nhẹ nhàng:

- ... Tiểu Lệ Chi, em dùng hai chữ "quan trọng", nghe có vẻ "quan trọng" hóa vấn đề quá? Giữa chúng ta, vốn chẳng có gì mà, phải không?

Đan Lệ nhìn trừng trừng vào chàng, đôi con mắt nàng mở ra thật tròn, thật to, trong đó bùng bùng lửa giận, một lúc thật lâu sau, nàng mới dậm thật mạnh chân, đưa tay hất ngược chiếc khăn choàng cổ ra phía sau, nói thật lớn tiếng rằng:

- Anh cứ việc đi học cho bằng thích đi! Đồ... con mọt sách! Anh là một thằng ngố mà cứ tưởng mình là ta đây! Em đi đây! Từ đây về sau anh đừng hòng gặp lại em nữa!

Nàng quay người lại, xông thẳng về hướng con đường trước mặt, gió Đông lạnh căm căm thổi mạnh vào mặt nàng, nàng vẫn tiếp tục đi tới không hề quay đầu nhìn lại. Chí Tường đứng chết trân ở đó, đưa mắt nhìn theo bóng nàng khuất dạng ở phía góc phố xa xa. Chàng thở ra một hơi dài náo nức, ôm lấy tập vở, chàng đi về hướng trường học. Từ trong tận cùng sâu thẳm của tâm hồn chàng, có một sợi dây thần kinh nào đó đang cựa quậy, di động

đến độ chàng cảm thấy một nỗi đau đớn ngấm ngấm đang lan rộng khắp tứ chi tạng phủ. Tại sao lại nói những lời đó? Tiểu Lệ Chi! Trái tim chàng lắm lắm những lời kêu gọi thầm kín: Chúng ta giống như hai con côn trùng có những màu sắc bảo vệ mình, không một ai chịu đem cái màu sắc nguyên thủy của mình để lộ ra cho đối phương thấy! Ồ, Tiểu Lệ Chi! Nếu như không phải ở nơi xứ người, nếu như anh không mang trên người trọng trách, nếu như chiếc cột trụ của La Mã và gia đình không đè nặng lên vai anh, và cũng không đè nặng trên vai Chí Viễn... nếu như, nếu như, nếu như! Nếu như không phải vì vô số những cái "nếu như" đó, anh sẽ không dễ dàng buông em ra đâu!

Ngồi trong lớp học, Chí Tường không còn nghe được giáo sư đang nói gì, trước mắt chàng, chỉ hiện hiện khuôn mặt của Đan Lệ, giọng nói tiếng cười hồn nhiên của Đan Lệ, thần sắc vui tươi, hớn hởi của Đan Lệ, những câu nói khôi hài, dí dỏm của Đan Lệ, thái độ ngây thơ, bướng bỉnh của Đan Lệ... Một tuần lễ nay, tất cả những mảnh vụn nhỏ của khoảng thời gian ở bên cạnh Đan Lệ, đều trở về trước mắt chàng. Ngày gặp gỡ ở viện bảo tàng, cuộc đi dạo bằng xe ngựa ở công viên Borghese, những bước đi lang thang ở phế thành La Mã, những bước chân đuổi bắt ở đấu trường Colosseum. Đan Lệ lúc nào cũng có những sáng kiến mới lạ không dứt, nàng có thể leo lên ngói vát vèo trên cây cột của miếu thờ nơi phế thành La Mã, và cũng có thể cất

cao giọng hát véo von ngay giữa đấu trường Colosseum rộng lớn. Chàng không bao giờ quên được, cảnh tượng nàng đứng dưới chiếc cửa hình vòng cung ở chỗ đấu trường đó, hát thật lớn tiếng rằng:

- Trời xanh xanh,
Nắng trong trong,
Mây trắng trắng,
Trời xanh, mây trắng,
Đẹp biết ngần nào...

Tiếng hát của nàng vang dội trong khuôn viên của đấu trường, nàng hát, nàng ca, nàng cười. Cười mở rộng trời, cười vang vang đất, tiếng cười nàng làm sống dậy cả một khu đấu trường đồ nát, xa xưa.

Tất cả những thứ đó đều đã qua đi rồi sao? Tất cả những thứ đó chỉ là một đoạn đời kỳ ngộ ở La Mã hay sao? Chỉ là một cơn gió thoảng qua? Chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi, dễ thức? Chỉ Tường chép miệng thở dài, đúng vậy, nàng sẽ quên chàng đi rất nhanh, chàng tin ở điểm đó, tự bản sinh nàng đã có cái bản tính hào sảng, phóng khoáng đó, nàng tuyệt đối không bao giờ chỉ vì một tuần lễ giao du với nhau mà tỏ ra lưu luyến không rời!

Huống chi, giữa họ chưa hề bao giờ có gì xảy ra. Thế nhưng, nếu như chàng thật sự muốn nắm giữ lấy những thứ đó, thì chúng có thoát ra từ những khe hở của bàn tay chàng hay không? Chàng

đưa mắt nhìn ông giáo sư trên trời, thế nhưng, chàng không nhìn thấy ông, mà chàng lại nhìn thấy Chí Viễn, đang còng lưng vác chiếc cột nặng chình chịch, đang bước từng bước loạng choạng phía sau hậu trường sân khấu. Phía trước sân khấu, có tiếng ca hát thánh thót vang lừng, có tiếng vỗ tay ào ào không dứt; phía sau sân khấu, có những bức phong dựng cảnh, có cột trụ giả nặng nề, và có cả người anh lung còng còm côi của chàng! Chàng lắc lắc đầu, lắc đi hình bóng của Đan Lệ, lắc đi tất cả những ảo tưởng, lắc đi những tiếng cười và tiếng hát, và cũng lắc đi luôn những hoan lạc lẫn khát vọng. Thế nhưng, điều chàng không thể lắc đi được, là nỗi bi ai và đau đớn ở tận cùng thâm sâu của trái tim mình.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 10

Lễ Giáng Sinh vừa qua không được bao lâu, mùa Xuân đã đến. Đêm đó, Chí Viễn lấy giờ nghỉ, đi về nhà sớm hơn mọi ngày. Cần phải nói chuyện với Chí Tường mới được, cần phải biết thằng nhỏ đang bận rộn những gì, cần phải hiểu được đời sống tình cảm của nó! Lúc gần đây, trông nó có vẻ hơi kỳ lạ, có vẻ bí ẩn, có vẻ trầm lặng. Lỡ như nó mê một cô gái nào đó không đành hoàng đứng đắn, rất có thể những gì mình đã cố tình sắp đặt đều sẽ trở thành ảo ảnh! Ở Âu Châu, có quá nhiều những chỗ ăn chơi, muốn truy lạc, là một chuyện dễ như trở bàn tay! Dĩ nhiên, Chí Tường không thể nào hò đồ đến như thế, nhưng, cả hai anh em, cũng đã có một thời gian khá dài, không tâm sự gì với nhau. Về đến trước nhà, nhìn thấy ánh đèn ở cửa sổ, chàng biết ngay là Chí Tường đã về nhà, nhìn đồng hồ, mới có chín giờ tối, như vậy, nó không hề đi chơi ở ngoài đến độ quên về. Trong lòng chàng dâng lên ngay một cảm giác được an ủi, cùng

hiện lên song song với cái cảm giác an ủi đó, còn có cái cảm giác tự trách mình! Sao mi lại có thể nghi ngờ Chí Tường như thế được! Mi thậm chí còn nghĩ đến hai chữ "trụy lạc"! Mi không tin tưởng ở thằng em trai của mình! Một người trẻ tuổi ưu tú, hướng thượng như thế! Đó là thằng em mà chàng đã tự ví von là "bóng dáng của mình"!

Nhảy một lần hai ba bậc lên thang lầu, chàng mở cửa xông vào nhà, nhìn thấy ngay Chí Tường đang đứng trước chiếc bàn ăn cơm, chăm chú, bận rộn nắn hình một chiếc đầu thiếu nữ! Nghe tiếng cửa mở, Chí Tường ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Chí Viễn, lập tức hỏi chàng bằng một giọng bất an:

- Sao vậy? Anh Hai? Hôm nay anh về sớm hả? Có phải vì không được khỏe không? Đêm qua, em nghe anh có ho húng hắng vài tiếng.

- Ô, không hề có chuyện đó, anh khỏe ghê lắm!...

Trong lòng Chí Viễn thấy vui vẻ, gương mặt chàng bất giác hiện lên một nụ cười thoải mái và hân hoan:

- ... Tự dưng anh nổi hứng, muốn làm biếng vài tiếng, nên xin nghỉ về sớm đấy chứ!... Anh xem hình như em càng lúc càng tỏ ra thích thú về điêu khắc phải không?

Chàng nhìn chiếc đầu trên bàn ăn.

- Đúng vậy, giáo sư của em nói, em có khả năng lĩnh ngộ rất đặc biệt về bộ môn điêu khắc.

Đôi mắt của Chí Viễn rực sáng, chàng vui mừng quá sức!

- Thật sao? Vậy hẳn là giáo sư của em rất thưởng thức tài nghệ của em.

Chí Tường hơi mỉm cười, chàng nói:

- Em nghĩ hẳn là như vậy, ông nói, theo sự tiến triển như thế này, hai năm nữa là đã có thể tốt nghiệp!

Ánh mắt của Chí Viễn càng sáng hơn nữa, chàng hít vào một hơi dài:

- Tốt nghiệp? Ý em muốn nói là, hai năm là em có thể học xong tất cả các tín chỉ? Lấy được bằng cấp?

Chí Tường nhìn vào chiếc tượng đầu làm một nửa, nói:

- Có khả năng như vậy. Tuy nhiên, cái học trong nghệ thuật là một sự học vô giới hạn, một tác phẩm hay hoặc dở cũng tùy theo người thưởng thức, như thế nào gọi là thành công, thật sự cũng rất khó định nghĩa, từ lâu nay, em cứ cảm thấy trong tất cả những tác phẩm của em, như thể còn thiếu một cái gì đó rất quan trọng!

- Thiếu cái gì? Anh nhìn không ra còn thiếu cái gì! Chí Viễn vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn chăm chú vào chiếc tượng đầu con gái đó, chiếc đầu đó chỉ mới vừa được nắn sơ qua, có thể nhìn ra đó là một thiếu nữ - một thiếu nữ khá quyến rũ.

Nhưng, một tác phẩm chưa hoàn thành, dù sao cũng chỉ là một mô hình mà thôi.

Chí Tường nhìn chiếc tượng đầu thiếu nữ đó, đột nhiên chàng

quăng đi cây dao điêu khắc trên tay, ngồi phetch xuống chiếc ghế để bên cạnh bàn, chàng dùng tay đỡ lấy đầu:

- Thiếu... thiếu sự sống động, thiếu tình cảm, thiếu sự biểu hiện của sức mạnh! Khi tác phẩm của anh tiến bộ đến một giai đoạn nào đó, anh sẽ cảm thấy nó không còn tiến bộ nữa, và điều đó trở thành sự khổ sở của anh!

Chàng thiếu não ngẩng đầu lên nhìn Chí Viễn.

Chí Viễn đặt bàn tay của mình lên vai Chí Tường, nói một cách thương xót:

- Có thể là tại vì em hấp tấp quá! Chí Tường! Em đã tự bắt buộc mình cố gắng quá sức! Để anh nói cho em nghe, em cần phải buông thả mình một chút, đi nghỉ mát, đi du lịch, tìm một người bạn gái!...

Nói đến câu cuối cùng, Chí Viễn hơi trầm ngâm giây lát:

- ... Chí Tường, sự phiền não của em lúc gần đây, chỉ vì không thể tiến bộ thôi sao?

Chí Tường nhẹ chau đôi chân mày:

- Anh Hai, anh nói thế là có ý gì?

Chí Viễn đi đến phía bên bàn, làm hai ly café, một ly đưa cho em trai, chàng cầm lấy ly kia, chàng cũng đến ngồi trước bàn ăn, nhìn chăm chú vào Chí Tường, thật chăm chú, thật tỉ mỉ. Gương

mặt của Chí Tường tiêu tụy, ánh mắt sầu khổ. Điều này làm cho trong lòng chàng dậy lên một thoáng đau đớn, ngó bộ, chàng đã sơ suất trong việc chăm lo Chí Tường! Từ bao giờ, thằng nhỏ trở nên trầm lặng, u uất và tiêu tụy như thế này?

Chàng nhìn Chí Tường, soi mói, chàng nói:

- Em có tâm sự, Chí Tường! Em không giấu được anh đâu!...

Chàng nghĩ đến bức ảnh tốc họa mà mình đã nhìn thấy được vào khoảng thời gian trước Giáng Sinh, lại đưa mắt nhìn chiếc tượng đầu thiếu nữ, không có cách gì kết nối chiếc tượng với bức tốc họa lại làm một, đó hình như là điều rất khó so sánh. Chàng đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Chí Tường:

- ... Nói cho anh nghe, em đang buồn phiền về những gì? Vì Ước Hoa chăng?

Chí Tường vội vã nói ngay, lắc đầu quày quảy:

- Không, không! Hoàn toàn không phải!

- Như vậy, là vì một người con gái khác rồi, phải không? Cô gái biết đánh xe ngựa đó chăng?

Chí Tường ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt chàng trở nên trắng bệch. Đôi mắt chàng nhìn vào Chí Viễn, trừng trừng, chăm chú, chàng cất tiếng nói, giọng khản hẳn đi:

- Làm sao anh biết được có một người con gái như thế?

- Vậy thì, quả thật là có một người con gái như thế chứ gì?

Chí Viễn hỏi ngược lại, ánh mắt nhìn chàng lại càng thâm trầm,

sâu sắc hơn nữa.

- Đúng vậy, có một người con gái như thế!...

Chí Tường kéo mạnh chiếc ghế, nghe "rột" một tiếng, chàng đứng phắt dậy, bắt đầu đi tới đi lui trong phòng, qua lại cả nửa buổi, chàng lại đi đến bên cạnh chiếc bàn, đứng dừng lại, nói tiếp:

- ... Anh Hai, ai nói với anh chuyện này thế?

- Tự em nói chứ ai!

- Em?

Chí Viễn hớp một ngụm café, nụ cười trên môi chàng tắt đi:

- Một bức tốc họa của em, đã giúp anh suy đoán ra chuyện này.

Chí Tường, cô gái ấy là một người như thế nào? Người Trung Hoa chăng?

- Có thể nói là người Trung Hoa, mà cũng có thể nói là không?

- Là sao?

- Về huyết thống, nàng là người Trung Hoa một trăm phần trăm, còn về quốc tịch, không phải là người Trung Hoa!

"Rột" một tiếng, lần này, người đẩy chiếc bàn là Chí Viễn, chàng nhảy dựng lên, đẩy ly café ra phía xa xa, chàng đưa tay đập lên bàn một cái thật mạnh, cái ly bị sức chấn động nhảy tung lên một cái, café sánh ra ngoài ly, chảy dài lên mặt bàn. Chí Viễn bước đến bên Chí Tường, nắm lấy vai chàng, thật mạnh, thật đau, Chí Viễn nói thật to tiếng:

- Anh không có quyền can dự vào việc em chọn bạn gái, em có muốn cưới vợ đầm, cũng là chuyện của em! Em không thích anh sắp xếp bạn gái cho em, anh cũng không có cách gì khác! Thế nhưng, nếu như em kết bạn với một cô gái người Trung Hoa nhưng lại có quốc tịch ngoại quốc, anh cực lực phản đối! Anh cương quyết phản đối! Em nói anh bảo thủ cũng được, em nói anh kỳ cục cũng được, em nói anh là một người có đầu óc kỳ thi cũng được, thế nhưng, anh vẫn xem trọng quốc tịch của chúng ta! Anh biết anh từ đâu đến, anh vẫn còn muốn trở về nơi đó! Còn em thì sao?...

Chàng hơi gằn giọng:

- Em cũng vậy! Đừng nên quên gia đình của chúng ta, dòng máu của chúng ta! Ước Hoa được sinh ra ở Ý, thế nhưng, quốc tịch của cô ấy là gì? Em có biết không? Cô ấy là người Trung Hoa! Bác Cao từ đầu chí cuối, không hề bỏ đi quốc tịch của mình! Đó chính là chỗ mà anh thán phục cha con bác ấy!

Chí Tường vùng ra khỏi bàn tay của Chí Viễn, chàng nói bằng một giọng u uất, buồn rầu, trầm lắng và thần thờ:

- Anh kích động quá sức làm chi vậy! Tại vì, cho dù cô ấy có quốc tịch gì đi nữa, tất cả cũng đã là quá khứ rồi!

Chí Viễn hơi ngẩng người ra:

- Quá khứ?

Chí Tường đưa tay sờ mó bức tượng đầu người trên bàn, chàng cúi thấp đầu xuống, giọng phiền muộn:

- Đúng vậy, đã là quá khứ rồi, đó là một câu chuyện không có cách gì phát triển được! Anh Hai, xin anh đừng nên nhắc đến chuyện này nữa, em nói cho anh nghe, nàng con gái đó đã đi mất rồi, nàng không còn ở La Mã, không còn ở nước Ý nữa! Anh yên tâm rồi chứ?

Chí Viễn ngạc nhiên nhìn Chí Tường, nét ưu sầu buồn bực của thằng em làm cho chàng cảm thấy bồi rối. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, chàng lại tự mâu thuẫn với mình, chàng cảm thấy bất bình dùm cho em, sao vậy, một thằng con trai như Chí Tường, chẳng lẽ lại bị cô gái kia bỏ rơi hay sao? Chẳng lẽ cô gái kia chỉ đùa giỡn với Chí Tường, xem nhẹ tình cảm của Chí Tường?

- Ê, Chí Tường, có phải là cô ta không biết nhìn người, hay là tại vì em không thèm cô ta?

Chí Tường buồn bực, chàng ngẩng đầu, to tiếng kêu lên gần như phẫn nộ:

- Anh Hai! Chúng ta có thể nào ngưng nói chuyện này được không? Em nói cho anh nghe, đó là một câu chuyện chưa có mở đầu đã vội vàng kết thúc rồi, chúng ta dừng lại ở đây được không? Tại sao anh nhất định phải nhắc đến nó chứ? Tại sao?

Chí Viễn đưa hai tay lên, nói như giảng hòa:

- Được được được! Chúng ta không nói, không nói, không nói nữa! Được chưa?...

Chàng đốt lên một điếu thuốc, ngồi dựa sát vào chiếc ghế salon, lặng lẽ nhìn Chí Tường, tự lẩm bẩm với mình:

- ... Chúng ta đều đã mệt rồi! Đều quá mệt mỏi rồi! Chúng ta cần phải tìm một khoảng thời gian, cùng nhau đi ra ngoài nghỉ ngơi cho thoải mái!

Trong khoảnh khắc đó, Chí Tường đột nhiên như một quả bóng xì hơi, nhắm nghiền đôi mắt lại, chàng cảm thấy đầu óc mình rối búng lên. Mình dựa vào gì mà lại la lối um sùm với anh Hai như thế? Người anh đã vì học phí của chàng mà oằn lưng ra đi làm cu li cho thiên hạ! Người anh đã vì chàng mà chịu cực chịu khổ, thế nhưng vẫn cắn răng gánh chịu, không hề than vãn! Chàng định nói gì đó, thế nhưng, cổ họng chàng như bị một bàn tay vô hình nào đó nắm lại, chàng không phát ra được âm thanh.

Chí Viễn cố gắng giữ cho âm thanh có vẻ nhẹ nhàng, chàng nói bằng một giọng an ủi, gần như xin lỗi:

- Chí Tường, đừng nên phiền nữa! Coi như thằng anh của em hơi nhiều chuyện một chút vậy mà, được không? Anh nói cho em nghe, chỉ thêm vài tháng nữa, là em sẽ nghỉ hè thôi. Đợi đến khi em nghỉ hè, anh cũng xin nghỉ một tuần, chúng ta hẹn cha con bác Cao, cùng nhau đi Venice chơi một tuần lễ cho thỏa thích!

Venice! Ô, Chí Tường, bảo đảm là em sẽ thích nơi đó! Thành phố trên nước nổi tiếng thế giới!

Chí Tường quay đầu lại, gương mặt chàng đỏ bừng, trông mắt chàng nóng lên, chàng xông thẳng đến bên bộ salon, ngồi xuống bên cạnh Chí Viễn, nói bằng một giọng xúc động và khàn đục:

- Không! Anh Hai, sau khi nghỉ hè, anh đi chơi một thời gian cho thoải mái, em phải tìm việc làm, em không thể sống như thế này mãi được, em không thể để cho anh làm việc để nuôi em! Em cũng là đàn ông, em cũng có thể lực, em cũng có thể làm được những chuyện mà anh làm được!

Chí Viễn cười lên, nói một cách nhẹ nhàng:

- Đừng có khùng, Chí Tường! Chuyện duy nhất mà em phải làm, là học hành cho đàng hoàng, học ngành điêu khắc của em cho đàng hoàng! Còn chuyện tiền bạc và công việc làm, đó là chuyện của thằng anh em...

Có một loạt tiếng gõ cửa vang lên, ngắt ngang lời nói của Chí Viễn, hai anh em ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, Chí Tường nói:

- Ai vậy? Trời tối quá rồi mà!

Cửa mở ra, Úc Hoa đang đứng ngay đó cười hi hi, vừa nhìn thấy Chí Viễn, ánh mắt nàng sáng long lanh.

Nàng khoa chân bước vào, vừa cười vừa nói với Chí Viễn:

- Chí Viễn, hôm nay anh về sớm một bữa phải không?...

Trên tay nàng cầm một cái mâm nhỏ, trên cái mâm, là những cái bánh bao nóng hôi còn bốc khói nghi ngút, đặt mâm bánh lên bàn, nàng tiếp tục nói:

- ... Ba nói thêm ăn bánh bao, nên tối nay em chưng một nồi to, lại nhớ hai anh em anh, người thì thức đêm thức hôm học hành, người thì thức đêm thức hôm làm việc, nên đem một mâm qua cho hai người ăn thêm buổi tối. Có nhân mặn mà cũng có nhân ngọt, không biết hai anh có ăn nổi nữa không?

Sao mà đúng lúc thế! Chí Viễn nghĩ thầm, chẳng lẽ cô có thần cơ diệu toán, đoán đúng phong phúc rằng tối nay tôi sẽ về sớm?

Cho nên đem bánh bao đến cho "anh em" chúng tôi? Hay là chỉ đến vì một người mà thôi? Xem tình hình, có lẽ sự "về sớm" của mình có hơi không được thích hợp cho lắm. Nghĩ đến đây, chàng lại khẽ liếc mắt nhìn Chí Tường, thảo nào mà đêm nay thằng nhỏ có vẻ nóng nảy thế kia! Chàng vội vàng nhảy dựng lên:

- Ha, hai người ở đây nói chuyện đi nhé! Cứ tự nhiên nói chuyện đi nhé! Công việc làm của anh ở bên kia vẫn chưa xong! Anh xem, tốt nhất là anh nên trở về làm việc lại!

Chàng hấp tấp chạy về hướng cửa.

Chí Tường nhào ngay đến chặn trước mặt chàng, lờ khóc lờ cười:

- Anh Hai! Anh nói vậy là thế nào?

Sắc mặt của Úc Hoa hơi tái đi một chút, nàng xếp những cái bánh ngay ngắn lên bàn, nói lặng lẽ:

- Chí Viễn, anh nghĩ rằng em không biết là anh đã về rồi chẳng? Chiếc xe cũ rích đó của anh, chạy rầm rầm ngang nhà em như tiếng xe tăng, bao nhiêu năm nay, tiếng xe anh còn ở tuốt ngoài hẻm là em đã nghe được rồi. Mỗi ngày anh đi làm hay trở về, em chỉ nghe tiếng xe là cũng đủ biết anh ở đâu!

Ồ, Chí Tường nhìn nhìn Chí Viễn, ngó bộ, sự hiện hữu của mình mới là dư thừa đây chứ, người ta nghe tiếng xe nên mới đem bánh bao đến đây ấy mà! Chí Tường đi đến bên bàn, cầm lấy một cái bánh, vừa đưa lên miệng cắn, vừa đi ra phía cửa:

- Hai người ở đây nói chuyện, tôi ra ngoài đi dạo một chút!

Chí Viễn lại chặn ngang Chí Tường:

- Ê! Chí Tường! Úc Hoa có lòng tốt đem bánh bao sang cho chúng ta ăn, em không ngồi xuống ăn cho đàng hoàng, đi dạo cái nỗi gì?

Chí Tường đành phải ngồi xuống trước chiếc bàn ăn, cầm đầu cầm cổ ăn bánh bao.

Gương mặt Úc Hoa hơi ửng đỏ, liếc nhanh hai anh em Chí Viễn một cái, nàng nói thật nhỏ tiếng:

- Có lẽ hai anh em anh đang có chuyện quan trọng muốn bàn, em xem, hay là để em đi vậy! Dù sao thì em cũng không có việc gì, chỉ đem bánh bao sang mà thôi!

Chí Viễn kéo ngay cánh tay áo của Úc Hoa, vừa cười vừa nói:

- Em dám đi? Ngồi xuống đây, nói chuyện với tui anh! Bọn anh đang nói chuyện về em đấy!

Úc Hoa đứng dừng lại, hỏi một cách hiếu kỳ:

- Nói về em? Nói cái gì về em?

- Anh nói với Chí Tường rằng, đợi đến khi nó được nghỉ hè, hai anh em anh, sẽ rủ cha con em, cùng đi Venice chơi một tuần lễ!

Đôi mắt của Úc Hoa mở ra thật to, thật to, gương mặt nàng rạng rỡ ánh sáng vui mừng:

- Thật à? Anh không gạt em chứ? Anh có thể lấy ngay nghỉ sao?

- Xin nghỉ một tuần lễ, không đến đổi mất nồi cơm đâu!

Chí Tường nói một cách khẳng định:

- Em không đi!... Úc Hoa, cô đi chơi với anh Hai, nghỉ hè tôi phải đi làm!

Chí Viễn nói một cách nóng nảy:

- Chí Tường! Anh đã nói với em rồi, kiếm tiền là chuyện của thằng anh này! Em không tin khả năng kiếm tiền của anh phải không? Em nghĩ rằng anh nuôi em không nổi hử?

Chí Tường cũng cất cao giọng:

- Em biết rằng anh cần nghỉ ngơi! Nghỉ hè đến ba tháng trời, đúng là lúc em đi làm, anh nghỉ mệt!

Chí Viễn kêu lên:

- Anh không cần nghỉ mệt! Người cần phải nghỉ mệt chính là em,

em đã học hành quá sức, hơn nửa năm nay, em vui đầu học bao nhiêu đó đã đủ rồi...

Chí Tường ngắt ngang lời Chí Viễn:

- Tốt nhất là chúng ta đừng nên tranh luận làm gì! Từ đây tới nghỉ hè cũng còn mấy tháng nữa kia mà, bây giờ chúng ta tranh luận về vấn đề này, không phải là quá sớm hay sao?

Chí Viễn nói:

- Phải quyết định cho sớm, anh mới có thể sắp xếp ngày nghỉ chứ! Dù sao đi nữa, em cùng đi chơi chung với anh và bác Cao, Úc Hoa, chúng ta cùng nhau đi Venice, sau đó, em và Úc Hoa có thể đi Florence, Milan v.v... chơi một vòng rồi hãy về...

Chí Tường nói bằng một giọng chắc như đinh đóng cột:

- Em không đi! Em phải đi làm!

Chí Viễn nổi nóng, chàng kêu lên:

- Đi làm! Đi làm! Ngay cả tiếng Ý em còn chưa học rành rồi, em có thể làm được gì? Anh nói thật cho em nghe, em sẽ không tìm được một việc làm nào hết đâu!

Chí Tường cũng nổi nóng:

- Ít nhất, em cũng có thể làm công việc của anh! Em còn trẻ hơn anh, em có sức mạnh hơn anh, em có thể làm việc nặng hơn anh!

Chí Viễn giận đến độ nổi những đường gân đỏ ở cổ, chàng trợn mắt nói:

- Em điên rồi! Em muốn làm công việc của anh!... Em là một nhà

nghệ thuật! Đôi bàn tay em là để cầm bút để họa và cầm dao để khắc! Đôi bàn đó không phải dùng để làm những công việc nặng nhọc!...

Chàng đưa tay ra chụp lấy bàn tay của Chí Tường, lật lên, những ngón tay của Chí Tường thon dài, những đường vân nhỏ nhắn.

Chàng kêu lên:

- ... Úc Hoa! Em xem, đây là bàn tay của một nhà nghệ thuật! Em có biết không? Đôi bàn tay này sẽ sáng tạo ra những tác phẩm nghệ thuật vĩ đại!

Chí Tường nhìn đôi bàn tay của mình, sau đó, đột nhiên, chàng lật ngược tay nắm lấy bàn tay của Chí Viễn, lật lên, Chí Viễn lật bàn tay ra theo phản ứng tự nhiên, bàn tay đó, chứa đầy những mảng da bị dày và chai đi, những ngón tay vì dùng sức mà trở nên thô kệch đi, trong lòng bàn tay, còn có những vết trầy trụa nằm ngang nằm dọc, và một vài chỗ còn có những vết bầm tím vì máu còn đông. Chí Tường đột nhiên cảm thấy đầu óc mình choáng váng, hình như có một dòng máu nóng đang xông lên đến tận đỉnh đầu chàng. Chàng cảm thấy mình không còn đủ can đảm để đối diện với đôi bàn tay này nữa, chàng cảm thấy mình như thể sắp nổ tung đến nơi... nhảy dựng người lên, chàng quay người, chạy thẳng ra mở cửa, xông nhanh xuống lầu, hướng về phía con đường lớn phía dưới.

Chí Viễn ngớ người ra hết hai giây, sau đó, chàng tiếp xúc với

đôi trông mắt long lanh ngấn lệ của Úc Hoa. Chàng cố gắng phần chân lên một chút, hơi chần chừ suy nghĩ một giây, sau đó, chàng quay người, cũng xông thẳng về hướng cửa.

Trong nhà chỉ còn lại Úc Hoa, nàng đưa mắt nhìn những cái bánh trên bàn, lại nhìn nhìn chiếc tượng đầu người còn đang nắn dở dang, nàng lặng lẽ thở ra một hơi thật dài, thật sâu.

Ở ngoài kia, trên con đường gió đêm lạnh lẽo, Chí Viễn đã đuổi kịp Chí Tường.

Chàng kêu lên một tiếng:

- Chí Tường!

Chí Tường vẫn cầm đầu đi thẳng về phía trước, trên người chàng chỉ có một chiếc áo sơ mi mỏng manh, tay áo bị gió lạnh thổi phồng lên. Chí Viễn đi theo chàng một đoạn, lặng lẽ cởi chiếc áo khoác ngoài của mình, khoác lên vai Chí Tường, thấp giọng nói một câu:

- Ở đây không giống như Đài Loan, buổi tối trời lạnh, coi chừng bị cảm!

Chí Tường đứng dừng lại, nhìn thẳng vào Chí Viễn. Chí Viễn đứng thẳng dưới ngọn đèn đường, đối diện với chàng, gương mặt Chí Viễn chan hòa một nụ cười đầy nét dịu dàng và ấm áp.

Chí Viễn mỉm cười hỏi:

- Cả hai anh em chúng ta đều chạy hết ra đây, bỏ một mình Úc Hoa ở nhà, điều này có hơi quá đáng phải không?
Chí Tường không nói, dưới ánh đèn đêm, đôi mắt chàng long lanh ngấn lệ. Một lúc sau, chàng đứng tựa sát vào Chí Viễn.
Quay đầu lại, cả hai vai kề vai, cùng nhau đi trở về hướng nhà.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 11

Sau khi tan học, Chí Tường lần thân đi bộ ra khỏi trường, đầu óc chàng chứa đựng toàn hình ảnh điêu khắc. Vật liệu để điêu khắc có rất nhiều loại: bao gồm gỗ, đá, đồng, thiếc v.v... Hiện giờ chàng đang học chỉ là "nắn", chứ chưa phải là "điêu khắc". Dùng đất sét tạo thành khuôn mẫu, sau đó lại sửa đổi, lại gia công. Michelangelo và Bernini không phải làm như thế, họ dùng nguyên cả một viên đá hoa cương to tướng, đục, đẽo, gọt, dũa từng ly từng tí mà thành. Hiện nay trên thị trường tràn đầy những kiểu mẫu, được nhào nặn bằng bột đá hoa cương, từng hình tượng của những nhân vật thần thoại xa xưa, hăng hà sa số, những người du khách ngây thơ hí hờn mua về xem như báu vật, thế nhưng, đó không phải là điêu khắc, những hình tượng đó vô hồn, vô tình cảm, và càng không có sự thể hiện của "sức mạnh"! Chàng mơ hồ nghĩ ngợi:

- Trong tất cả những vật liệu dùng để điêu khắc, đá hoa cương là

một sự thách thức rất to lớn! Nếu như làm khuôn mẫu, thì đồng là vật liệu có thể biểu hiện được "sức mạnh" nhiều nhất, mình cần phải làm một tác phẩm bằng đồng mới được, lấy đề tài gì bây giờ? Thiếu nữ cưỡi ngựa!

Thiếu nữ cưỡi ngựa! Trước mắt chàng lại hiện lên hình ảnh của Đan Lệ, đôi mắt sáng rực của Đan Lệ, mái tóc ngắn tung bay theo gió của Đan Lệ, hình dáng hào phóng trên lưng ngựa của Đan Lệ dưới ánh trăng. Nàng con gái tràn đầy nét điên cuồng và sức sống hoang dại đó! Tiểu Lệ Chi! Tiểu Lệ Chi! Trái tim chàng cảm thấy đau thắt. Tiểu Lệ Chi! Tại sao chỉ trong khoảng thời gian một tuần ngắn ngủi, mà hình bóng em lại khắc sâu vào tim anh như thế này? Tiểu Lệ Chi! Chàng ngẩng đầu lên, nhìn nhìn vào khung trời buổi hoàng hôn, ráng chiều là từng lớp từng lớp mây sắc màu rực rỡ. Tiểu Lệ Chi, giờ này em đang ở nơi đâu? Thụy Sĩ? Thụy Sĩ có biết bao nhiêu là thành phố lớn, thành phố nhỏ, thế mà em không hề lưu lại một địa chỉ! Ồ! Chàng thở ra một hơi dài, cố gắng xóa đi hình bóng Tiểu Lệ Chi, không nghĩ đến nàng nữa, hãy nghĩ đến Chí Viễn và Úc Hoa thì hơn, hãy nghĩ đến đá hoa cương và đất sét nắn hình thì hơn!

Một thằng bé người Ý đi đến gần bên chàng, đưa tay ra cản chàng lại, chàng nhìn ra thằng bé đó, nó là con trai của ông chủ tiệm bán quán café ở góc phố, chàng vẫn thường ngồi uống café ở đó, ăn một miếng bánh mì Ý qua loa cho buổi trưa.

Chàng hỏi:

- Anthony, em có chuyện gì vậy?

Thằng bé con cười hì hì, đưa cho chàng một mảnh giấy, sau đó, nó nhoẻn miệng ra cười với chàng một cái, rồi chạy ào đi mất.

Chàng ngập ngừng mở tờ giấy ra, kinh ngạc thấy rằng, trong đó lại là một hàng chữ được viết bằng chữ Hoa, nét chữ rất xa lạ, hàng chữ viết thật đơn giản:

- Đợi anh ở đầu trường La Mã, có chút chuyện cần, xin đến ngay!

Không có tên tuổi, cũng chẳng có địa chỉ, tờ giấy này đến thật là thần bí! Chàng lật tới lật lui tờ giấy, suy tới nghĩ lui, nghĩ không ra ai là người đã viết tấm giấy này. Cuối cùng, chàng mới bàng hoàng nghĩ rằng, có thể là Úc Hoa. Chàng có rất ít cơ hội gặp Úc Hoa một mình, nếu như không có ông già Cao ở đó, thì cũng có mặt Chí Viễn ở đó. Nếu như Úc Hoa có đặc biệt đến tìm gặp chàng, thì hẳn phải là chuyện có liên quan đến Chí Viễn. Trong lòng chàng đã có hơi hiểu ra, thường ngày, trong thần sắc của Úc Hoa cũng đã có vẻ ngập ngừng, muốn nói nhưng lại thôi, ánh mắt nàng nhìn Chí Viễn bao giờ cũng chứa đầy tâm sự trùng trùng. Hẳn là thế nào cũng có chuyện gì đó liên quan đến Chí Viễn, hoặc có thể, nàng muốn mình định cho rõ ràng, quan hệ

giữa nàng và hai anh em chàng chẳng?

Nghĩ thông rồi, chàng bèn đi thẳng đến khu đấu trường xưa của La Mã.

Khu đấu trường xưa của La Mã, ở ngay trung tâm thành phố, theo truyền thuyết đã có hai nghìn năm lịch sử. Tòa kiến trúc vĩ đại đã hai nghìn năm này, nay chỉ còn trơ lại một khuôn thành đồ nát, tàn phai, cái vỏ hình vòng tròn phía bên ngoài vẫn còn, thế nhưng đã nghiêng đổ hết một nửa. Đi vào phía bên trong, là từng lớp từng lớp tường vôi đồ nát, tương truyền, những bức tường vôi đó vốn ở phía dưới nền đất, là chỗ để giam giữ những con sư tử hung hăng, thế nhưng, bây giờ, những bức tường vôi đó giống như một mê hồn cung rối mắt, loạn cuồng. Chung quanh vòng tròn, có những bậc thang có thể đi lên, chỗ nào cũng có những khung cửa hình vòng cung. Chí Tường đi vào đó, đã có cái cảm giác, nhất định là có người đã tìm cách đùa dai với chàng! Trong khu kiến trúc vĩ đại ngày xưa có thể chứa được năm, sáu vạn người này, đi đâu mà tìm một người hẹn không tên không tuổi bây giờ?

Chàng suy nghĩ một chốc, bèn đi lên phía những bức tường vôi, để cho mình hiển hiện ra ngay chính giữa đấu trường, đưa mắt nhìn dáo dác chung quanh, chàng không nhìn thấy một người nào bước ra vẫy gọi chàng. Chàng nhìn một vòng quanh đấu trường, đây không phải là mùa du lịch, khu đấu trường trơ trọi,

trống trải, chỉ có vài thằng bé người Ý, xem khu đấu trường to lớn cũ xưa này là một sân chơi, chúng nó đang nhảy lên nhảy xuống trên những bậc thang.

Chàng dùng tay bắt lên miệng làm loa, kêu to lên ra bốn phía bằng tiếng Quan Thoại:

- Ai đang tìm tôi?

Nửa vòng tròn của khu đấu trường đổ nát, vang dội tiếng kêu của chàng:

- Ai đang tìm tôi?

Chàng hơi nhíu mày, ngẩn ngừ nhìn vào từng chỗ có tiếng kêu vang vọng. Thế là, đột nhiên, chàng nhìn thấy dưới một khung cửa hình vòng cung, có hình dáng nho nhỏ, màu đỏ của một người, đang ngồi trên bậc thang trơ trọi. Làm cho nguyên cả một khu đấu trường màu xám ngắt buồn thiu, như bừng sáng lên một đốm màu rực rỡ! Cách nhau quá xa, chàng nhìn không rõ mặt mũi của người đó, thế nhưng, trái tim chàng bắt đầu đập thành thịch lên như trống liên hồi, óc chàng lập tức thoáng qua một ý nghĩ điên cuồng, ý nghĩ điên cuồng này lại đưa tới một nỗi vui mừng cuồng nhiệt, mong đợi và phấn khởi! Có phải là nàng chẳng? Có phải là nàng chẳng? Chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra cách gặp mặt kỳ lạ như thế này, chỉ có nàng mới có thể chọn khu đấu trường đổ nát làm nơi hẹn hò như thế này! Chàng phóng chạy như bay về phía hình người đó, chạy, chạy, chạy... chạy về

hướng vàng thái dương rực rỡ, chói lọi hào quang, trái tim chàng bị nổi vui mừng và mong đợi chất ngất, đầy ắp, chàng cảm thấy như mình vừa được thắp thêm đôi cánh, đang vung vẩy bay về hướng chiếc cầu vòng ngũ sắc long lanh. Chàng cảm thấy người mình nhẹ tênh như một sợi lông hồng, đang bay bay theo giấc mộng xinh đẹp làm say đắm lòng người.

Chàng nhìn thấy nàng rồi, rút cuộc chàng cũng đã nhìn thấy nàng rồi! Tiểu Lệ Chi! Chàng há miệng hít vào một hơi thật dài, thật sâu, Tiểu Lệ Chi! Chàng mở miệng ra, kêu lên như điên cuồng:
- Tiểu Lệ Chi! Tiểu Lệ Chi! Tiểu Lệ Chi!

Nàng ngồi ở đó, mặc chiếc áo bằng lông trắng, quần dài màu đỏ, khoác bên ngoài chiếc áo khoác ngắn màu đỏ. Mái tóc ngắn của nàng bị gió thổi rối tung lên, rồi bời bời trước trán và trên má.

Nàng dùng tay chống cằm, ngồi ngẩn ngơ ở đó, yên lặng, không một cử động, nhìn chàng chạy như bay đến.

Chàng đã chạy đến bên nàng, dừng nhanh lại, thở hào hển, trừng mắt nhìn nàng. Gương mặt nàng trắng mịn, đôi con ngươi đen nhánh, thần sắc trang trọng, ngồi ở đó, trông nàng giống như một tượng đá hoa cương, một tác phẩm nghệ thuật được chạm trổ, điêu khắc thật hoàn hảo, thật tỉ mỉ công phu. Không hề có một chút hi hi ha ha của những ngày hai người mới quen nhau, cũng không hề có một chút nét hoang dại, điên cuồng của những lần hai người cùng đi chơi chung với nhau, trông nàng như đã biến

thành một người khác! Biến thành một thánh nữ nghiêm túc, trang trọng, thần thánh và bất khả xâm phạm! Chí Tường ngẩng người ra, nhìn nàng trừng trừng.

- Tiểu Lệ Chi!...

Chàng khàn giọng kêu nàng, hơi thở vẫn còn đứt quãng:

- ...Có phải là em không? Tiểu Lệ Chi? Có thật là em đó không?

Nàng nhìn chàng trân trối, không một nháy mắt, đáy mắt nàng dần dần dâng lên một thoáng bi ai, tuyệt vọng, thần sắc nàng u uẩn, khổ sầu. Nàng lẩm bẩm nói:

- Không phải em.

Chàng ngớ người ra:

- Không phải em?... Tiểu Lệ Chi, em nói thế là nghĩa gì? Em sao vậy?

Nàng vẫn tiếp tục nhìn chàng, không chớp mắt, không di động, thanh âm nàng u uất, e dè, ngần ngại, yếu ớt:

- Đây làm sao có thể là em được? Từ trước đến nay, em không hề quan trọng hóa bất cứ một thứ gì trên cõi đời này cả, em không hề biết phiền muộn, em không hề biết u sầu, em thích chơi thích đùa thích phá, em không hề thật sự xem trọng bất cứ chuyện gì! Nhất là con trai! Thế nhưng, bây giờ em ngồi ở đây, giống một con cừ non đang chờ đến giờ bị cắt tiết, như một đứa trẻ lạc mẹ, không biết đường về... như vậy làm sao có thể là em cho được? Em không tin...

Nàng nhìn chàng ngẩn ngơ, ánh mắt nàng dâng lên một làn khói mỏng:

- ... Anh có tin không? Chí Tường? Vì một người con trai kiêu ngạo, tự cao, tự đại, chỉ quen biết trong một khoảng thời gian thật ngắn ngủi, thế mà em lại từ Geneva đơn thân độc mã tìm đến La Mã để gặp lại.

Chí Tường đứng chết trân ở đó, những lời nói đó là những dòng nhạc tuyệt diệu nhất mà chàng được nghe từ trước đến nay, tuyệt diệu đến độ làm cho người ta không dám tin! Gương mặt đứng trước chàng cũng là một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại nhất mà chàng được thấy từ trước đến nay, vĩ đại đến độ làm cho người ta không dám tin! Chàng nhìn nàng trừng trừng, thật lâu, thật lâu, thời gian như ngưng đọng, như có hàng nghìn, hàng vạn năm, hàng nghìn, hàng vạn thế kỷ. Chàng nghe thanh âm của mình vang lên, khàn đục, mơ hồ, thảng thốt, lảm bảm:

- Ô, không! Tiểu Lệ Chi, anh không tin...

Chàng lại hít vào một hơi dài, như muốn hớp thêm một chút dưỡng khí vào lồng ngực đã bị thất lại vì xúc động, chàng nhìn nàng bằng ánh mắt huyễn hoặc, mơ màng:

- ... Anh không tin, anh không thể tin! Tiểu Lệ Chi, anh không bao giờ tin vào sự cầu nguyện, không tin ở phép lạ, em bảo anh làm sao tin cho được? Anh không tin! Anh thật sự không tin!

Đột nhiên, nàng từ chỗ ngồi đứng phắt dậy, đứng ở đó, đôi con

ngươi đen lay láy của nàng lại bắt đầu bùng sáng, gương mặt trắng mịn của nàng lại bắt đầu có điểm sắc hồng, hơi thở bình lặng của nàng bắt đầu gấp rút lên.

Nàng mở miệng ra, kêu lên thật lớn tiếng, không kèm chế, không giữ gìn:

- Anh không tin! Anh không tin! Anh là một thằng ngố, thằng khùng, thằng điên! Nếu như anh đã từng cầu nguyện, anh không biết viết thư cho em sao? Anh không biết tìm em sao? Anh nhất định phải làm cho em trở thành thê thảm như thế này, một thân một mình đi đến La Mã! Anh hư lắm! Anh xấu lắm! Anh khùng lắm! Anh ngố lắm! Em ghét anh! Em hận anh! Hận anh vô cùng...

Chí Tường cũng kêu lên thật lớn tiếng:

- Khoan đã, Tiểu Lệ Chi! Em phải công bình một chút chứ! Em đi một cách sạch sẽ, gọn gàng, không để lại một địa chỉ! Anh làm sao viết thư? Thụy Sĩ có biết bao nhiêu là thành phố, bao nhiêu là con đường, bao nhiêu là căn nhà, bao nhiêu là góc phố! Thế nhưng, anh cũng đã viết thư cho em rồi đó, anh đã gửi cho em hàng hà sa số thư rồi đó...

Nàng kêu lên thật to:

- Thư anh gửi đi đâu?
- Gửi đến cho em!
- Em không hề nhận được!

Chàng kêu lên không hề suy nghĩ:

- Em đã nhận được rồi, nếu không, em đã không đến! Mỗi ngày anh gửi một lá thư cho em! Tính đến nay, anh đã gửi đi ba mươi ba lá thư rồi, vì, chúng ta xa nhau cũng vừa đúng ba mươi ba ngày!

Nàng cắn cắn đôi môi, nhìn chàng thật sâu, thật sâu, nước mắt nhanh chóng dâng đầy đôi tròng mắt nàng, đôi môi nhỏ của nàng run rẩy, hơi thở nàng nặng nề, cuối cùng, nàng bật kêu lên một tiếng thảng thốt, bàng hoàng:

- Chí Tường!

Nàng nhào ngay vào lòng chàng, chàng ôm chầm ngay lấy nàng, lập tức, chàng xiết chặt nàng vào lòng theo phản ứng tự nhiên. Cái thân hình nhỏ bé, mềm nhũn của nàng, tựa sát vào người chàng, đôi mắt nàng nhìn chàng, van nài, nóng bỏng và long lanh ngấn lệ. Chàng cúi đầu xuống, đôi môi chàng tìm lấy đôi môi nàng, quán quýt, luyến lưu. Nàng nhắm nghiền đôi mắt lại, những giọt lệ tuôn ra từ khe hở của hai vành mi cong vút, chảy dài xuống đôi gò má, lăn vào miệng của cả hai người.

Trái tim chàng đập liên hồi, thành thích, mạnh mẽ trong lồng ngực, mạnh đến độ như thể muốn nhảy ra khỏi người chàng. Đôi môi chàng áp lên đôi môi mềm mại đó, miệng chàng nếm được vị mặn mặn của những giọt nước mắt nóng hổi của nàng. Cuối cùng, chàng ngẩng đầu lên, đặt mái tóc rối bời bời của nàng sát

vào lồng ngực của mình, chàng dùng chiếc cằm của mình, tựa nhẹ vào đầu nàng, dịu dàng, che chở, thương yêu, chàng lầm bầm những lời dịu ngọt, nhẹ nhàng:

- Tiểu Lệ Chi, em không biết những ngày tháng vừa qua, anh đã sống một cách khổ sở biết mấy! Em không bao giờ biết rằng, em đã cho anh bao nhiêu dằn vò, đau đớn!

Nàng run rẩy trong lòng chàng:

- Bây giờ em đã biết rồi. Trái tim anh đang nói chuyện với em, nó đang nhảy dữ lắm đây!...

Nàng đặt tai mình sát vào ngực chàng:

- ... Em thích nghe nhịp tim đập của anh, em thích đến độ phát cuồng lên được! Ồ, Chí Tường, anh đừng nên cười em, có một khoảnh khắc như thế này, nỗi đau khổ của ba mươi ba ngày vừa qua cũng đã được bù đắp lại rồi! Ồ, anh đừng cười em không biết xấu hổ, em muốn được chui vào lòng anh mãi mãi như thế này, suốt đời, suốt kiếp!

Nàng như một ngọn lửa hùng hực cháy, mạnh mẽ, bùng bùng.

Bản thân chàng cũng là một ngọn lửa cháy hùng hực, bùng bùng, thật nhanh chóng, hai ngọn lửa nhập lại làm một, cháy đỏ một góc trời. Chàng nói như mê mang:

- Ồ! Tiểu Lệ Chi, suốt cả cuộc đời này của anh, anh sẽ không bao giờ buông em ra nữa, không bao giờ anh buông em ra nữa đâu!

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào chàng, ráng chiều nhuộm hồng gương mặt nàng, ánh sáng lóng lánh của buổi hoàng hôn nhảy múa trong đôi con ngươi nàng.

Nàng hỏi thật thành khẩn:

- Những lời anh nói là sự thật chẳng? Anh thật sự sẽ không buông em ra nữa chẳng?

Trái tim chàng nhảy "đùng" một cái, lý trí trong khoảnh khắc đó, thoáng qua ngay óc chàng, phảng phất đâu đây, hình như có một cái gì đó không ổn, phảng phất đâu đây, gương mặt của Chí Viễn đang đứng ở xa xa nhìn thẳng vào chàng... thế nhưng, ánh mắt của Đan Lệ trong vắt như suối nguồn tinh khiết, thân hình nhỏ bé của Đan Lệ mềm mại, nhẹ tênh, hơi thở của Đan Lệ thổi vào mặt chàng nóng hổi, thơm tho, giọng nói của Đan Lệ thanh tao, quyến rũ và những lời thố lộ tâm tình nồng nhiệt kia của nàng, có một lực lượng kinh thiên động địa... cái lực lượng đó đã phủ trùm lên hết cả những thứ khác. Chàng chăm chú nhìn nàng, trên gương mặt mịn màng đó vẫn còn lóng lánh những giọt nước mắt, chàng hôn đi những giọt lệ đó, rồi lại rung động ôm nàng vào lòng.

Chàng kêu lên xúc động:

- Đúng vậy, đó là những lời thật! Tiểu Lệ Chi! Đó là những lời

thật! Làm sao anh có thể buông em ra cho được? Em là nghệ thuật của anh! Là niềm vui và hạnh phúc của anh! Buông em ra, cũng bằng như buông ra tất cả!

Nàng nói thật nhẹ:

- Như vậy, bây giờ em đã lén bỏ nhà trốn đi, anh dự định là sẽ để cho em ở đâu đây?

Chàng giật nảy mình kinh hoảng, đẩy nàng ra, nhìn nàng chăm chú:

- Cái gì? Bỏ nhà trốn đi? Ba mẹ em không biết là em đến La Mã sao?

- Ba mẹ em biết, em có để tờ giấy lại trên bàn, trong tờ giấy viết: Con đến La Mã học âm nhạc. Chỉ có vậy thôi!

Chàng trầm ngâm suy nghĩ. Nỗi vui mừng to lớn và cuồng nhiệt của cuộc gặp gỡ khi này đã bị vấn đề thiết thực trước mắt đè nén xuống, tất cả những vấn đề không muốn suy nghĩ, không thích suy nghĩ đều xuất hiện đồng loạt trong đầu chàng. Đời sống của mình vẫn còn đang dựa vào sức lao động của anh Hai, làm sao sắp xếp cho Đan Lệ đây? Nàng con gái xuất thân từ một gia đình phú quý, giàu sang, không hề biết đến những sầu khổ của nhân gian! Niềm vui từ trong ánh mắt chàng dần dần biến mất, chàng bất giác ngồi phịch xuống những bậc thềm cao, dùng tay lùa lùa vào mái tóc mình một cách vô ý thức. Trong lòng chàng như có một mớ chỉ rối nùi, gút mắc, không làm sao tìm ra được đầu mối.

Đan Lệ nói thật nhỏ nhẹ:

- Ô! Anh sợ rồi phải không? Anh không hề có cách gì sắp xếp chỗ ở cho em, phải không?

Chàng thẳng thắn ngẩng đầu lên, quyết tâm nói rõ sự thật:

- Đúng vậy, Tiểu Lệ Chi! Để anh nói rõ cho em nghe tất cả những sự thật, em có khinh khi anh cũng được, bỏ anh mà đi cũng được. Anh không có cách gì sắp xếp chỗ ở cho em! Tuy rằng anh đi học ở La Mã, thế nhưng, anh không giống như em đã tưởng tượng, anh không phải là con cái của gia đình quý phái giàu sang. Gia đình của anh nghèo lắm, sự xuất ngoại của anh Hai anh và anh, đều làm cho cha mẹ anh mắc nợ, hiện nay, tất cả những phí tổn sinh hoạt và học phí của anh, đều trông cậy vào sức lao động của anh Hai anh mà ra! Em có thể vì một lúc hứng thú, nhét nguyên một xấp tiền vào tay của ông phu xe ngựa, đổi lấy khoảnh khắc cười vui, thoải mái, còn anh? Anh có thể vì muốn tiết kiệm vài trăm Lira, mà bớt lại một bữa ăn trưa! Tiểu Lệ Chi, không phải anh muốn kể lể với em, càng không phải anh muốn than thở với em, mà chỉ vì em đã đến, đến vì anh, anh không thể không nói hết sự thật với em! Em hỏi anh làm sao để sắp xếp chỗ ở cho em, anh mong rằng anh có thể nói với em một câu như thế này: hãy lấy anh, anh sẽ xây cho em một hoàng cung, đặt cho em một chiếc xe ngựa bằng vàng, mua cho em một con bạch mã, để em có thể tự do rong ruổi, chơi đùa! Thế nhưng,

anh làm không được, anh làm không được chuyện gì cả, cho dù ngay cả hôn nhân, trước mắt anh cũng không thể nào nói đến được! Trước khi sự học của anh hoàn thành, anh không cách gì cho em những lời hứa hẹn. Tiểu Lệ Chi, bây giờ, em cần phải mở to đôi mắt, nhìn cho rõ anh, xem anh có đáng để cho em bỏ nhà, bỏ cha, bỏ mẹ, đến để nương tựa vào anh? Nếu như anh làm em thất vọng...

Nét ưu sầu, nghiêm trọng và bi ai đè nặng lên đầu mày đuôi mắt chàng.

Nàng đã ngồi xuống bên cạnh chàng, đôi mắt mở to ra nhìn chàng trân trối, chăm chú lắng nghe những lời thổ lộ của chàng, nghe đến đây, đột nhiên nàng đưa tay ra, bịt ngay miệng chàng lại, đôi mắt nàng mở ra thật to, thật to, giọng nàng vang lên, thật nhẹ nhàng, thật khẳng định, thật nồng nàn:

- Đừng nói nữa, Chí Tường, em đã đến đây rồi. Em không muốn làm tăng thêm gánh nặng cho anh, tự em có thể sắp xếp chỗ ở cho em được! Em chỉ cần nghe một câu nói của anh!

- Câu nói gì?

- Anh có nghĩ đến em không? Anh có cần em không? Anh có muốn em ở lại không?

Chàng nhìn nàng, trân trối, chăm chú, miên man. Đôi tròng mắt chàng ướt đầm:

- Em không cần phải hỏi anh những câu hỏi đó, phải không? Em

có biết không? Niềm vui to lớn nhất cuộc đời anh, là cái khoảnh khắc anh phát hiện ra em ngồi ở dưới khung cửa hình vòng cung này đây!

Ánh mắt nàng sáng rực lên, giọng nói nàng chứa đầy xúc động, sôi nổi:

- Đủ rồi! Em sẽ ở lại! Cho dù anh có ra lệnh cho em đi, em cũng không đi!

Chàng nhìn nàng, tỉ mỉ, chăm chú, ráng chiều đang nhanh chóng chìm xuống, nguyên cả một khu đầu trường to lớn hình tròn, đều bị ánh nắng còn sót lại của buổi hoàng hôn, nhuộm lên đầy ắp, óng ánh như thơ như họa. Và gương mặt tỏa đầy ánh sáng của nàng, là một bài thơ trong những bài thơ, một bức họa trong những bức họa!

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 12

Châu Đan Lệ nói là làm ngay, ngày hôm đó, nàng dọn vào ở trong khu ký túc xá nữ. Nàng gọi điện thoại báo tin cho cha mẹ, sáng sớm ngày hôm sau, ông bà cùng nhau đi đến La Mã. Châu Bồi Đức là một người rất thực tế, từ trước đến nay, bao giờ ông cũng làm việc có kỷ luật, có quyết đoán, có kế hoạch, đồng thời vô cùng tỉ mỉ, chu đáo. Ông không bao giờ ngờ rằng mình lại sinh ra một đứa con gái giống như Đan Lệ! Không sợ trời, không sợ đất, tính tình lại có vài phần nông cuồng, vài phần hoang dại, vài phần trẻ con, vài phần nganh ngạnh và một trăm phần trăm nhiệt tình, sôi nổi! Đứa con gái này, từ khi còn là một đứa trẻ thơ, đã làm cho ông bó tay thúc thủ. Con bé có đủ trăm phương nghìn kế, hàng muôn, hàng vạn thủ đoạn để đạt cho bằng được những gì nó muốn, luôn cả việc ăn vạ, vờ vịt, giả điên, giả khùng, con bé đều có thể làm được cả. Ông Đức biết rõ đó là thủ đoạn, thế nhưng không có cách gì cưỡng lại được! Còn về phần

bà Đức, lại càng khỏi phải nói. Từ lúc còn bé, Đan Lê đã biết rõ nhược điểm của mẹ, nàng chỉ cần chớp chớp mắt, là đã nhỏ ra được hai giọt lệ, nước mắt đoanh tròn, lấp la lấp lánh, dậm chân, mếu miệng nói một câu:

- Mẹ, Con sống để làm gì? Sống để làm con múa rối theo đúng những gì ba mẹ điều khiển hay sao? Nếu như con không thể sống theo đúng ý con, thôi thì mẹ hãy đem con nhét trở vào bụng mẹ cho rồi!

Đó là kiểu ăn vạ, từ khi còn bé, nàng đã biết cách ăn vạ. Thế nhưng, thần sắc nàng khi ăn vạ lại quá tội nghiệp, lại quá thâm, nó làm cho trái tim của bà Đức thất lại, đau đớn. Làm sao bà không đầu hàng cho được? Từ nhỏ, không có một chuyện gì, cả hai ông bà có thể cưỡng lại được nàng!

Bây giờ, trong căn phòng nhỏ của khu ký túc xá, vở kịch cũ lại tái diễn. Ông bà Đức, lời ngon tiếng ngọt, khuyên nhủ van lơn cho nàng trở về Geneva. Còn nàng, ngồi trên giường, hai tay xếp vào chiếc váy đầm, mở thật to đôi mắt, cứ lắc đầu quây quây:

- Con không về! Ba mẹ có nói gì đi nữa, con cũng không về là không về!

Bà Đức nói:

- Đan Lê, sự ngang bướng của con lần này có hơi quá đáng rồi đấy! Con thử nghĩ xem, bây giờ đâu phải là mùa tựu trường, con đi đâu để học âm nhạc? Trường nào chịu nhận con?

- Con học dương cầm ở trường xxx.

Ông Đức nổi giận kêu lên:

- Cái chỗ đó không phải là trường học! Đó chỉ là lớp bổ túc, nói trắng ra, đó là một loại trường học cắc kè! Nếu như con thật sự muốn học dương cầm, đâu cần phải đi đến La Mã làm gì, ba sẽ mướn giáo sư về nhà, chỉ để chuyên dạy cho con!

Đan Lệ vẫn cứ lắc đầu lia lịa:

- Con không muốn! Con muốn ở lại La Mã!

Ông Đức nói một cách rõ ràng, đơn giản:

- Thôi được rồi! Đừng có ở đó nói vòng vo tam quốc nữa, và cũng đừng lấy lý do là học dương cầm hay học cái này cái nọ làm gì, nói chuyện đàng hoàng với ba đi, thằng con trai đó tên là gì?

Đan Lệ giả vờ:

- Thằng con trai nào đâu?

Ông Đức lớn giọng:

- Thằng con trai mà con gặp lần trước ở La Mã! Cái thằng mà con đi chơi với nó suốt một tuần lễ đấy!

- Anh ấy à? Anh ấy tên là Trần Chí Tường!

- Hắn ta làm gì?

- Sinh viên du học! Anh ấy đang theo học ngành điêu khắc ở học viện Nghệ Thuật xxx.

- Học viện Nghệ Thuật xxx? Nhà hắn làm gì?

- Con không hỏi!

Ông Đức hỏi ngay vào vấn đề:

- Con vì hấn mà đến La Mã phải không?

Đan Lệ tránh né:

- Con không hề nói như thế!

Ông Đức cắn cắn răng, suy nghĩ:

- Thôi được rồi! Bây giờ con tìm hấn ta đến đây, ba cần phải nói chuyện với hấn một lần mới được!

Đan Lệ nhìn nhìn đồng hồ:

- Bây giờ à? Anh ấy không đến đâu!

Ông Đức nhíu chặt đôi chân mày:

- Như vậy nghĩa là gì?

Đan Lệ lắc lắc đầu:

- Bây giờ anh ấy đang có giờ học, ba muốn bảo anh ấy hy sinh giờ học để đến đây à? Còn lâu anh ấy mới làm như thế! Anh ấy là một con một sách!

Đôi mắt của bà Đức trừng lên thật to, thật to:

- Ý con muốn nói là, con thích một con một sách?

Đan Lệ nói:

- Cũng không hoàn toàn là con một sách, mà còn là con một họa, con một điêu khắc!

Bà Đức càng nghe càng kinh hoàng:

- Con muốn nói là... dù sao hấn ta cũng chỉ là con một! Con vì

con một đó, mà đến La Mã này sao?

Đan Lệ ngậm chặt miệng, không nói một lời.

Ông Đức chú ý nhìn con gái, một lúc sau, ông nói một cách quả quyết:

- Như vậy thì khi nào ba có thể gặp hẳn ta được?

Đan Lệ ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng nhìn ông mang đầy nét van xin, cầu khẩn:

- Ba! Ba biết rằng, bao giờ con cũng có quy tắc trong đời sống, ba biết rằng, con sẽ không làm điều gì quấy, ba cũng biết rằng, con không hề xem chuyện gì là quan trọng, ba hà tất phải nhất định gặp anh ấy để làm gì?

Ông Đức hừ một tiếng:

- Ba biết thật à? Ba thấy rằng, chuyện gì ba cũng không biết. Con cũng đừng nên nói nhiều nữa, thu xếp hết đồ đạc, đi theo ba mẹ về Geneva ngay! Cái con một sách đó, nếu như hẳn ta thật sự có tình cảm với con, hẳn ta sẽ đến Geneva để tìm con mà thôi!

Đan Lệ nói:

- Còn lâu anh ấy mới đi à! Ngay cả xin phép nghỉ học một tiếng đồng hồ, mà anh ấy còn không chịu đây! Nói gì đến chuyện đi Geneva!

Bà Đức nói:

- Đối với một thằng con trai như thế, mà con còn theo hẳn để làm gì? Con đừng có điên rồ như thế! Mẹ xem, người ta đối với con

chẳng có gì cả, thế mà con lại hết lòng hết dạ chạy theo đến La Mã một mình, như vậy không phải là xấu hổ lắm sao?

Bà Đức nói thêm:

- Đan Lệ, con vừa xinh đẹp, vừa dễ thương, bọn con trai theo đuôi con sắp hàng dài dài, con không thể nào vì con một sách này mà làm chuyện điên rồ như thế! Bây giờ, con mau thu xếp đồ đạc theo ba mẹ về Thụy Sĩ ngay đi!

Đan Lệ nói:

- Nhất định phải về Thụy Sĩ à?

Ông Đức nói một cách nóng nảy:

- Nhất định phải về! Đan Lệ, con phải có lý trí một chút, ba có hàng khối công việc còn ứ đọng lại ở đó kia, ba phải trở về nhanh để giải quyết! Con đừng nên làm tăng thêm rắc rối cho ba nữa, con biết không?

- Nếu như nhất định bắt con phải về, thì con sẽ về!...

Đan Lệ giận dỗi đứng dậy, mở cửa tủ, nàng quơ quào một đồng quần áo thả mạnh lên giường, nói dầm dề:

- ... Về đến nhà xong, chuyện thứ nhất con sẽ làm là tự tử!

Bà Đức kêu lên:

- Đan Lệ! Đừng nói bậy!

Gương mặt Đan Lệ bậu lại, nàng nói thật nghiêm trang:

- Cái gì mà nói bậy! Tự do hay là chết!

Ông Đức lỗ khóc lỗ cười nhìn vợ:

- Thấy chưa! Cũng tại bà chịu đựng nó quá mà ra nông nỗi này! Con hư tại mẹ mà! Càng lúc nó càng quá quắt lắm!

Bà Đức trả đũa:

- Tại tôi chịu nó à? Hay là tại ông chịu nó? Từ lúc con bé còn nhỏ, tôi vừa mới nghiêm nhặt với nó một chút, ông đã nói: để cho nó tự do phát triển, để cho nó tự do phát triển! Đấy, tự do phát triển đấy! Bây giờ, nó đòi tự do, ông lại đổ lỗi cho tôi!

Đan Lệ len lén theo dõi thần sắc của cha mẹ, sau đó, nàng nhào ngay đến bên ông Đức, đưa tay ra câu lấy cổ cha, thân mật đặt gò má của mình tựa vào gương mặt ông, nàng nói bằng một giọng thật dịu dàng, thật ngọt ngào, vừa cầu khẩn, vừa nũng nịu:

- Ba, ba là người cha tốt nhất trên cõi đời này, ba là người cha tiên tiến nhất trên cõi đời này, ba là người cha hiểu rõ con cái nhất trên cõi đời này! Tất cả các ông cha trên thế giới này đều là bạo chúa, chỉ có ba là người biết rõ tâm tình của người trẻ tuổi nhất! Ba xem, con năm nay cũng đã hai mươi tuổi rồi! Ba không thể nào cứ để con vĩnh viễn sống dưới gối cha mẹ hoài được, phải không? Con cũng cần phải học cách sống độc lập chứ! Khi ba hai mươi tuổi, không phải ba đã tự mình đi Cambridge học rồi sao? Ông nội nào có rượt theo ba đến Cambridge để bắt ba lại đâu?...

Nàng hôn nhẹ lên gương mặt cha, lại nhìn ông, nhoẽn miệng cười xinh xắn:

- ... Ba, ba thường hay nói câu thành ngữ, cái gì mà tự mình a...
tự mình không muốn... thì... a... đừng làm... đừng làm cho người
khác... gì đó mà...

Ông Đức sửa lại:

- "Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân!", nói cái gì mà mình không
muốn! Chữ nghĩa của con bỏ đi đâu hết rồi?

Đan Lệ như thể mới vừa vỡ lẽ ra, nàng nói một cách khoa
trương:

- Ô! "Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân" à? Làm sao mà con nhớ cho
hết được? Ai mà có trí nhớ tốt được như ba đâu? Tiếng Tàu,
tiếng Tây gì cũng nhớ hết cả như thế!...

Nàng đưa tay ra gõ gõ vào đầu, gật ga gật gù đọc lên như thể trả
bài:

- Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân! Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân!

Điều gì mình không muốn, thì đừng làm cho người khác! Không
thể nào quên được mấy câu này nữa nhé!

Ông Đức không nhịn được cười, ông vừa cười vừa nói:

- Thôi được rồi, Đan Lệ, đừng nên ở đó đóng kịch với ba nữa!

Ba xem, ba không có cách gì trị con hết cả! Con đã quyết định là
sẽ ở lại La Mã rồi, phải không?

- Dạ!

Ông Đức liếc nhìn con gái, cười cười:

- Con chuẩn bị "độc lập" luôn nữa, phải không? Như vậy, con

cũng chẳng cần ba "tiếp tế" gì cho con nữa hết, phải không?

Đan Lệ hơi nhướn nhướn đôi chân mày, mím mím môi:

- Con cũng có thể tự mình đi làm việc vậy, nếu như ba mẹ nữ
nhẫn tâm để cho con đi làm! Phòng trà ca vũ nhạc ở phía bên kia
đường đang tìm nữ tiếp viên kia!...

Giọng nàng kéo dài ra.

Bà Đức cũng cười, bà kêu lên:

- Đan Lệ! Chắc là kiếp trước ba mẹ thiếu nợ con! Thật là kỳ lạ,
không thể nào hiểu nổi, tại sao ba mẹ lại sinh ra đứa con gái
bướng bỉnh, ngang ngược như con được!

Ông Đức quyết định giảng hòa:

- Thôi được rồi, Đan Lệ, con muốn ở lại thì cứ ở lại, con muốn
học dương cầm thì cứ học dương cầm! Còn về tiền bạc? Con
muốn bao nhiêu, cứ lấy mà dùng, ba không muốn con xài tiền
của thằng con trai đó! Ba biết, bọn đi học ở cái trường quý tộc
đó, toàn là bọn con ông cháu cha, phong lưu công tử mà thôi!

Đan Lệ, chỉ cần con biết phân biệt được trắng đen là đủ rồi!

Đan Lệ hơi cong cong vành môi lên, không nói tiếng nào. Ông
Đức nói tiếp:

- Đan Lệ, con vẫn giữ ý định không muốn cho ba gặp tên con trai
đó bây giờ hay sao?

Đan Lệ cúi đôi mi cong nhìn xuống đất:

- Ba, ba biết tính của con mà, bây giờ ba gặp anh ấy, có lẽ còn hơi quá sớm. Vả lại, ba... ba bận quá. Còn anh ấy? Anh ấy cũng bận!

- Bạn đến độ không có thì giờ đến gặp ba, chỉ có thì giờ gặp con à?

Bà Đức kêu lên:

- Ông này! Ông sao mà hồ đồ đến thế, người ta gặp con gái ông là một sự hưởng thụ, gặp ông để làm gì? Thôi được rồi, tôi cũng không nhất quyết phải gặp hẳn làm gì, con bé này của chúng ta không biết đâu mà lường được, ba hôm bốn bữa nó chán rồi chia tay với người ta, có gặp cũng phí thì giờ mà thôi!

Ông Đức nói:

- Thế nhưng, con gái mình vì người ta mà đơn thân tìm đến La Mã, mà thằng kia mặt mũi như thế nào, mình cũng không biết!

Đan Lệ hơi chu môi lên nói:

- Ba mẹ có gặp anh ấy rồi! Lần trước mình đến La Mã, cái người ở trong bản tàng viện vẽ bức tượng "Chụp bắt" đấy mà!

- Chụp bắt?...

Ông Đức lục lại trí nhớ. Phảng phất đâu đây, hình như ông nhớ có một người thanh niên dáng dấp cao ráo, mạnh khỏe, gương mặt trông khá khôi ngô:

- ... Chụp bắt? Ba xem, hẳn đang chụp bắt con gái của mình thì

có!

Một câu nói giỡn, kết thúc màn tranh chấp giữa hai cha con. Thế là, họ quyết định như thế, Đan Lệ ở lại La Mã một mình, buổi chiều hôm đó, vợ chồng ông Đức bay trở về Thụy Sĩ. Dù sao, là những người hấp thụ nền giáo dục Tây Phương, phương pháp giáo dục con gái của vợ chồng ông Đức là để cho nó được tự do quyết định. Buổi tối, trong căn phòng nhỏ của Đan Lệ, khi nàng ba hoa chích chòe, thêm mắm thêm muối vào để diễn tả lại màn tranh chấp giữa nàng và cha mẹ vào ban sáng cho Chí Tường nghe, Chí Tường lại cảm thấy bất an, chàng hơi chau đôi chân mày:

- Tiểu Lệ Chi, anh lại cảm thấy rằng, anh cần phải gặp ba mẹ của em!

- Tại sao?

- Để nói với ông bà rằng, anh không có ý "Chụp bắt" em!

Đan Lệ mở to đôi mắt, nhìn chàng một cách ngây thơ:

- Thế nhưng... em lại rất muốn anh "Chụp bắt" em!

Chí Tường kêu lên, cảm xúc tràn đầy:

- Ô, Tiểu Lệ Chi! Em thật là không biết xấu hổ! Anh chưa bao giờ gặp một người con gái nào thẳng thắn và nhiệt tình đến như em!

Đan Lệ hơi nhướng nhướng đôi chân mày, liếc chàng một cái:

- Trong tình yêu cần phải xấu hổ hay sao? Những cô bạn gái

trước đây của anh, đều xấu hổ cả hay sao?

Chàng nói:

- Tin hay không tùy em, em là người bạn gái đầu tiên của anh! Ý của anh muốn nói là, tình yêu đầu tiên!

- Thật vậy sao?...

Nàng hỏi lại, ánh mắt nàng mơ mơ màng màng:

- ... Anh biết anh là người bạn trai thứ mấy của em không? Ý em muốn nói cũng là... tình yêu!

Chàng dùng tay bịt miệng nàng lại, sắc mặt chàng trắng nhợt, chàng nói:

- Không cần phải nói với anh làm gì! Anh không muốn biết đâu!

Nàng vùng ra khỏi tay chàng, nhìn thẳng vào chàng, ánh mắt nàng thẳng thắn, thành thật:

- Tin hay không tùy anh, anh cũng là người đầu tiên!

Chàng hơi chấn động một chút:

- Thật sao? Anh nhớ em có nói với anh, em có rất nhiều bạn trai!

- Nhưng không có một ai là thật sự cả.

- Vậy sao?

- Thật vậy. Ít nhất, không có một người nào có thể làm cho em từ Thụy Sĩ đơn thân độc mã tìm đến La Mã!

- Không gồm cả những người làm cho em từ La Mã tìm đến Thụy Sĩ? Hay là từ Paris tìm đến Amsterdam? Hoặc từ Hongkong tìm đến Âu Châu?...

- Anh...

Nàng chụp lấy một sợi dây nịt da, quất túi bụi lên đầu lên cổ chàng:

- ... Anh nghĩ em là cái gì? Loại đàn bà chuyên môn đi khắp thế giới để tìm đàn ông chẳng? Anh là đồ vong ân bội nghĩa, đồ vô lương tâm, anh ăn hiếp người ta... anh...

Chàng đưa tay chụp ngay lấy nàng lại, đẩy nàng té nằm lên giường, dùng đôi môi mình đập đôi môi nàng lại:

- Tiểu Lệ Chi, thế nào rồi cũng có một ngày, anh phải đến gặp ba mẹ của em, tại vì anh muốn có em.

Nàng run lên nhè nhẹ:

- Nếu như anh thật sự có lòng với em, đợi đến khi anh nghĩ hè, anh theo em về Thụy Sĩ gặp ông bà. Chứ bây giờ, cho anh và ba mẹ em gặp nhau còn hơi quá sớm, tại vì, cả hai bên đều không có những chuẩn bị tâm lý trước!

- Nghĩ hè?...

Chàng hơi ngó người ra. Nghĩ hè có rất nhiều chuyện phải làm, nghĩ hè có rất nhiều kế hoạch phải thực hiện, nghĩ hè còn có chuyến đi du lịch ở Geneva, nghĩ hè còn phải đi làm...

Đan Lệ nói bằng một giọng tỉ mỉ, dịu dàng, khuất phục:

- Em biết là không có cách gì làm cho anh bỏ những ngày đi học của anh, nên em đành phải chịu theo anh vậy. Còn có cách nào khác hơn nữa đâu? Coi như... cái số của em mắc nợ anh vậy!

Nghĩ hè? Nghĩ hè là một con số chưa thể biết trước được! Chỉ
Tường hơi ngẩng người ra, bối rối, đối diện với gương mặt đầy
nét khuất phục, chịu đựng của Đan Lệ, chàng cảm thấy cổ
họng mình như nghẹn lại, nói không nên lời.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 13

Mùa hè đã dần dần đến lúc nào không hay không biết!
Khoảng thời gian này, Chí Viễn vô cùng bận rộn, vì muốn lấy ra khoảng mười ngày nghỉ phép, nên chàng đành phải cố gắng làm thêm giờ cho thật nhiều, cố gắng làm việc cho thật nhiều. Thế nhưng, chàng làm một cách rất vui vẻ, nghĩ đến những ngày nghỉ phép sắp đến, cùng kế hoạch đi du lịch mà chàng đã vạch ra, là chàng cảm thấy cả người mình phấn khởi hẳn lên. Venice, không còn nhớ đã bao lâu rồi chàng không hề bước chân đến Venice!
Du lịch, cũng không còn nhớ đã bao lâu rồi, chàng không hề đi du lịch! Chàng giống như một đứa học trò tiểu học sắp được dự buổi cắm trại lần đầu tiên trong đời, cứ nghĩ đến hai chữ "du lịch", là chàng lại cảm thấy tinh thần phấn khởi và hăng hái hẳn lên.

Thế nhưng, trong những ngày bận rộn túi bụi như thế, Chí Viễn cũng không quên để ý đến những sự biến đổi của Chí Tường. Trước nhất, thằng nhỏ trở nên không thích về nhà sớm nữa, thường thường, khi Chí Viễn tan sở trở về, Chí Tường vẫn chưa về nhà. Kế đó, trông Chí Tường càng ngày càng vui vẻ và mặt mũi càng lúc càng sáng láng hẳn ra, buổi sáng, khi Chí Viễn hãy còn nằm mơ mơ màng màng, mòng mòng mị mị, chàng đều có thể nghe được tiếng huýt sáo hoặc tiếng ca nho nhỏ của Chí Tường vang lên trong phòng. Thứ ba, Chí Tường bắt đầu thích làm đẹp, bắt đầu chú trọng đến y phục, mặt mũi của mình, ngày nào chàng cũng cạo râu nhẵn nhụi. Và trên người lúc nào cũng nghe phảng phất mùi nước hoa. Thứ tư, những tác phẩm điêu khắc của chàng tỉ mỉ và hoàn mỹ, khoảng tháng ba, chàng hoàn thành bức tượng đầu tiên, một thiếu nữ và con ngựa, thiếu nữ đứng tựa bên con ngựa, đưa tay âu yếm ôm lấy cổ ngựa. Tháng tư, chàng hoàn thành bức tượng điêu khắc thứ hai, tượng toàn thân một thiếu nữ, tóc ngắn, chân trần, váy ngắn, gương mặt mang đầy nét cười tràn trề sức sống. Tháng năm, chàng bắt đầu một tác phẩm khác, vẫn còn đang trong vòng uốn nắn, phôi thai, tác phẩm đó cũng là một thiếu nữ, một bức tượng đầu thiếu nữ - nàng thiếu nữ trong các tác phẩm đó, đều cùng là một người mẫu; tóc ngắn, chiếc mũi nho nhỏ, xinh xinh, đôi môi mỏng

cong cong, chiếc cằm nhỏ hơi nhọn, và gương mặt mang đầy nét cười lém lỉnh, hoang dại và vui vẻ, ngây thơ.

Tất cả những vết tích đó đều đưa đến một mục tiêu, Chí Viễn càng lúc càng cảm thấy trong lòng bất an. Chàng cứ muốn tìm cơ hội để nói chuyện với Chí Tường một lần cho đàng hoàng, thế nhưng, không biết từ bao giờ, Chí Tường hình như đang cố ý lẩn tránh, không muốn nói chuyện với chàng.

Hôm ấy, là ngày sinh nhật của ông Cao, Chí Viễn phá lệ, xin nghỉ phép một hôm, đến nhà họ Cao dự bữa cơm tối. Trước đó, Chí Viễn đã liên tiếp nhắc nhở Chí Tường, là ngày đó phải cố gắng đến cho sớm, Thế nhưng, Chí Tường vẫn đến trễ, khi tất cả các thức ăn đều bày hết lên bàn, vẫn chưa thấy bóng dáng của Chí Tường đâu, Chí Viễn bắt đầu nổi dóa.

- Ưc Hoa, chúng ta không đợi nó nữa, đợi nữa là thức ăn nguội hết cho xem!

Ưc Hoa lặng lẽ nhìn Chí Viễn một cái, nói thật dịu dàng:

- Gấp làm gì anh? Đợi thêm một chút nữa đi! Thức ăn nguội rồi có thể làm nóng lại mà!

Chí Viễn chú ý nhìn Ưc Hoa, lúc gần đây, trông nàng gầy sệt đi, tiêu tụy hẳn đi, gầy đến độ cả người trông nhẹ tênh, và đôi mắt trông to hẳn ra, cộng thêm nụ cười trên môi nàng lúc nào cũng như có vẻ chua xót, rứt rứt, mang theo một nét u sầu nhẹ nhẹ, làm cho dáng dấp nàng trông có vẻ tội nghiệp bội phần! Sao vậy? Tại

Chí Tường đang từ từ xa dần nàng chẳng? Nhất định là vì Chí Tường! Chí Tường ở đó vui vẻ, yêu đời, còn Úc Hoa ở đây, u sầu héo hắt vì tình! Chí Viễn cảm thấy trái tim mình đau nhói, buồn bực. Cộng lại tất cả những nghi ngờ về Chí Tường, ngay cả những bức tượng được các giáo sư trong trường của Chí Tường khen tặng là xuất sắc, đều trở thành những "chứng cứ" cho sự "phạm tội" của chàng. Chí Viễn nhìn thẳng vào Úc Hoa, không nhin được câu hỏi:

- Úc Hoa, bao lâu rồi Chí Tường không đến đây vậy?

Úc Hoa trả lời một cách ngập ngừng:

- Cũng không có bao lâu đâu, em cũng không nhớ rõ nữa!

Trả lời gì mà kỳ vậy, trong lòng Chí Viễn cảm thấy vô cùng giận dữ, nhất định là Chí Tường đang kiếm chuyện đây mà! Trong lòng chàng bức rức, đang định nói gì đó, ông già Cao đi vào, nói bằng một giọng nhẹ nhàng, khuyên nhủ:

- Những người trẻ tuổi ấy mà, họ có thế giới riêng của họ, cậu là anh, cũng đừng nên chú ý, theo dõi cậu ấy quá, chỉ cần cậu ấy sống vui vẻ là được rồi!

Ông là ông già hồ đồ! Chí Viễn mắng thầm trong lòng, ông chỉ lo Chí Tường vui vẻ hay không vui vẻ, nhưng lại không lo con gái của ông gầy sệt đi kìa! Chàng trừng to đôi mắt, nhìn về

hướng Úc Hoa, khi ánh mắt hai người giao nhau, đôi môi của Úc Hoa hơi động đậy một chút, hình như nàng đang định nói gì đó, thế nhưng nàng lại yên lặng nuốt trở vào bụng, cúi đầu xuống, mái tóc dài óng ả của nàng rủ xuống, che đi một nửa gương mặt đột nhiên ửng đỏ của nàng. Thái độ ngập ngừng, muốn nói nhưng lại thôi đó của nàng, làm cho trái tim của Chí Viễn như có một gợn sóng ngầm dao động, cái tình cảm bất bình cho hoàn cảnh của nàng lại càng thêm mãnh liệt. Chí Tường, trong lòng chàng kêu thầm, cái thằng chết bầm này! Cái thằng ngố này! Trên cõi đời này, mày có thể đi đâu mà tìm được một người con gái hoàn hảo như thế này được nữa, chỉ có thằng ngố như mày, mới buông rơi một cuộc nhân duyên đẹp đẽ như thế này! Chàng không nhìn được nữa, ngẩng đầu kêu lên:

- Mấy giờ rồi?

Ông già nói:

- Gần tám giờ rồi!

Chí Viễn kêu lên:

- Gần tám giờ rồi à? Chúng ta còn đợi gì nữa? Ăn cơm! Ăn cơm!

Chẳng lẽ không có nó, chúng ta không ăn được sao?

Úc Hoa dọn chén đĩa ra, lại lấy ra một chai rượu nho.

Chí Viễn kêu lên:

- Úc Hoa, khui chai Brandy đi!

Úc Hoa nói như năn nủ:

- Chí Viễn, uống một chút rượu nho thôi đi mà!

Chí Viễn xụ mặt xuống:

- Brandy! Hôm nay là ngày sinh nhật của bác Cao, em để cho chúng ta uống một bữa cho đã coi nào! Dù sao thì hôm nay anh cũng xin nghỉ một bữa rồi, có say cũng chẳng hề gì đâu. Bác Cao, bác nghỉ sao?

Ông già nhìn con gái, cười hề hề:

- Bé con, thôi thì con khai chai Napoleon đi vậy! Người Trung Hoa chúng ta có câu: "Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu!" (tạm dịch: rượu gặp tri kỷ ngàn ly cũng ít! - chú thích của người dịch), lại nói: "bất túy vô quy" (tạm dịch: không say không về - chú thích của người dịch), đêm nay, chúng ta hãy để cho Chí Viễn "bất túy vô quy" vậy! Cũng đã lâu rồi, cậu ấy không có một ngày nào say rượu cả!

Úc Hoa nói:

- Cái gì mà "bất túy vô quy", con không hiểu, con chỉ biết một chuyện là, nếu như thật sự mà say...

Ông già nói một cách phóng khoáng:

- Vậy thì chúng ta hãy để cho hẳn "Túy đã vô quy" vậy! (Tạm dịch: say cũng không về! - chú thích của người dịch) Lỡ có uống say rồi, thì ngủ lại ở nhà chúng ta vậy! Ngày trước, nào phải hẳn chưa từng say ở nhà chúng ta đâu!

Chí Viễn nhìn trừng trừng vào Úc Hoa:

- Đúng vậy, anh có nhớ, có một lần anh say quá sức, anh vừa khóc vừa cười ở đây suốt cả một đêm, báo hại em phải thức suốt đêm, ở đây săn sóc anh cho đến khi trời sáng!

Ánh hồng trên đôi gò má của Úc Hoa càng thêm đậm đà hơn nữa. Không nói thêm một tiếng nào, nàng đem đến một chai Napoleon đã lâu năm. Lặng lẽ mở nắp chai rượu, đổ đầy ly của ông già và Chí Viễn. Chí Viễn nâng ly lên, nói thật lớn tiếng với ông già:

- Bác Cao, càng già càng khỏe!

Ông già cũng nói thật lớn tiếng:

- Chí Viễn, hãy học ở bác, tri túc thường lạc! (Biết là đủ thì sẽ vui! - chú thích của người dịch)

Cả hai cùng nâng ly lên tu một hơi cạn sạch. Úc Hoa vội vàng đưa tay ra chặn bình rượu lại:

- Ba, ba định uống với anh ấy cho say hay sao?

- Úc Hoa, thôi thì con hãy để cho ba và Chí Viễn, uống một bữa cho đã hôm nay coi nào!

Ông già tự mình lấy chai rượu, rót ra thêm cho mỗi người một ly đầy, Úc Hoa đành phải một mặt gấp thức ăn vào chén của hai người, một mặt nói:

- Nếu như đã muốn uống, thì đừng nên chỉ uống rượu suông, ăn

thêm thức ăn nhiều một chút vậy!

Vài ly rượu vào bụng, cả ông già lẫn Chí Viễn đều đã chéch choáng hơi men, bác một ly, cháu một chén, cả hai uống một cách say sưa, thích thú. Đồng thời, cả hai người bắt đầu nói về những chuyện ngày xưa ngày xưa, xa lắc xa lơ, ông già nói về sinh hoạt của những ngày còn nhỏ, khi ông còn ở tỉnh Đông Bắc Trung Hoa, về những ngày lưu lạc tha hương trên đất khách; Chí Viễn nói về thời thơ ấu của chàng, nói về xứ sở Đài Loan của chàng, nói về "thằng em chỉ có một chút thiên tài" của chàng... đúng vào lúc hai người đang ở trong tình trạng nửa say nửa tỉnh, tiếng chuông ngoài cửa đột nhiên vang lên ting tong, ting tong...

Chí Tường ôm một cái bánh sinh nhật bước vào. Đứng giữa phòng ăn, chàng nói bằng một giọng xin lỗi xen lẫn ngại ngùng:

- Xin lỗi mọi người, thành thật xin lỗi mọi người, tôi đến hơi muộn!

Úc Hoa đón lấy cái bánh trên tay chàng, nhanh nhẹn dọn thêm một đôi chén đĩa cho chàng. Chí Viễn không khách sáo, chàng chụp ngay lấy phần áo trên ngực của Chí Tường, hơi thở dồn dập, hỏi bằng một giọng tra tấn:

- Em nói như thế là nghĩa gì? Đến hơi muộn! Ai cho phép em đến muộn? Úc Hoa, lấy một cái ly to ra đây, phạt cho nó một ly rượu trước đã!

Chí Tường vội vàng nói:

- Anh Hai, anh biết là em không biết uống rượu, phạt em chào ba cái được rồi, rượu, em uống không được đâu!

Chí Viễn nhét ly rượu của mình vào tay Chí Tường, nói bằng một giọng nhừa nhựa:

- Cần đếch gì biết uống hay không biết uống, em cứ uống cạn ly này đi! Uống để xin lỗi bác Cao và Úc Hoa!

Chí Tường vẫn còn muốn trả giá:

- Anh Hai!...

Chí Viễn sa sầm nét mặt, ngắt lời chàng, giọng nói càng nhừa hơn nữa:

- Chí Tường! Bây giờ em lớn lối rồi phải không? Em là sinh viên, sắp ra trường rồi! Cho nên em không còn coi thẳng anh nghèo của em và bạn bè hấn ra gì nữa phải không?

- Anh Hai!

Chí Tường kêu lên kinh ngạc, nhìn Chí Viễn trân trời. Sau đó, chàng chụp ngay lấy ly rượu trên tay Chí Viễn, nâng lên về hướng ông già và Úc Hoa, nói bằng một giọng kích động:

- Nếu như tôi có giống như những lời anh Hai nói, thì tôi sẽ chết không có đất chôn!

Chàng ngửa cổ lên, nốc một hơi cạn sạch ly rượu đó, từ nhỏ đến lớn chàng chưa hề uống rượu mạnh bao giờ, ly rượu vừa xuống đến cổ, đã làm cho chàng ho lên sặc sụa, chàng cũng không thèm để ý đến, dần lấy chai rượu, chàng lại đổ đầy một ly:

- Đừng nghĩ rằng sự hối lỗi của tôi không thành thật, nếu như đã muốn phạt, thì hãy phạt liên tiếp ba ly vậy!

Chàng lại cạn sạch thêm một ly.

- Chí Tường!

Úc Hoa kêu rú lên, chụp lấy chai rượu, nàng đưa mắt nhìn Chí Viễn:

- Chí Viễn, đêm nay, hai anh em anh phát khùng lên hết rồi hay sao? Hôm nay là sinh nhật của Ba, các anh đến để chúc thọ? Hay là đến để uống rượu?

Chí Viễn nhìn Úc Hoa một cái thật sâu, quay đầu lại nhìn Chí Tường cười hì hì:

- Thôi được rồi, cứ ép rượu em như thế này, sẽ có người đau lòng, nể mặt Úc Hoa, anh tha cho em vậy!

Trong lòng Chí Tường dâng lên một cảm giác nóng nảy, bồn chồn, thế là nghĩa gì? Chàng lập tức nói:

- Thôi đi, đừng nên nể mặt ai hết, em không gánh nổi đâu! Hãy cứ để em bị phạt rượu thì hơn!

Nét mặt của Chí Viễn lại sa sầm xuống:

- Chí Tường! Em đừng có không biết điều như vậy! Anh nói cho em nghe...

Giọng nói của chàng cất cao lên, rượu làm cho gương mặt chàng

ửng đỏ, lửa giận làm cho đôi mắt chàng cháy đỏ, chàng nhìn trừng trừng vào Chí Tường, kêu lên bằng một giọng phẫn nộ:

- ... Em đừng nên nghĩ rằng thằng anh của em mù đui, câm điếc! Không hỏi gì đến chuyện của em! Lúc gần đây, sinh hoạt của em phóng túng, hoang đàng, anh đã muốn nói em lâu rồi! Em hãy nói cho thật, mỗi ngày em đều ở ngoài cho đến khuya lơ khuya lắc mới về, em làm cái gì vậy? Em thử ngửi trên người em xem, vừa có mùi nước hoa, lại có mùi son phấn, em đến La Mã, là để đi học, hay là để ăn chơi, mê say nữ sắc? Cái con nhỏ quyến rũ em đó, là con cái nhà ai thế? Nó rù quên em, là để làm gì? Nó có ý gì?...

Gương mặt của Chí Tường cũng đỏ ửng lên, đôi chân mày chàng dựng ngược lên, chàng giận đến độ cả người run rẩy, dùng tay vịn chặt vào thành ghế, chàng đứng chết trân ở đó:

- Anh Hai! Xin anh đừng nên sĩ nhục tình cảm của em! Xin anh tôn trọng Đan Lệ...

- Dolly! Quả nhiên! Có một đứa con gái như thế! Tên ngoại quốc! Em... em...

Chàng đưa tay chỉ vào Chí Tường, hơi thở hỗn hển:

- ... Em bị bùa mê thuốc lú rồi! Em đi chơi với con gái ngoại quốc...

- Nàng tên là Đan Lệ! Nàng không phải là người ngoại quốc!

Chí Viễn hỏi tận mặt Chí Tường:

- Vậy là con gái người Trung Hoa?

- Là... là...

Chí Tường cứng miệng há hốc, chàng nói không nên lời. Chí Viễn kêu lên, giọng chàng sắc nhọn:

- A ha! Chẳng lẽ đó lại là con nhỏ không Đông không Tây, mà lại là Đông là Tây đó hay sao? Chí Tường! Em điên rồi! Em muốn chọc cho anh tức chết hay sao? Em không hề coi thẳng anh này của em ra gì cả! Mà cho dù nó có là Dolly hay Đan Lệ gì đi nữa, cho dù nó có là người Trung Hoa, hay là người ngoại quốc, cho dù nó có là ma quỷ gì đi nữa, bắt đầu từ hôm nay, em phải lập tức cắt đứt quan hệ với nó ngay! Không được gặp nó nữa!

Chí Tường cũng kêu lên thật to:

- Anh Hai! Anh là anh của em, chứ anh không phải là chúa tể của đời sống em! Em nghĩ, em kết bạn với ai, không cần phải có sự đồng ý của anh! Anh cũng không có tư cách mà nhục mạ...

Chí Viễn nóng mặt, chàng cảm thấy giận dữ, đồng thời cảm thấy bị tổn thương. Chàng vỗ tay một cái thật mạnh lên bàn, nhảy dựng lên:

- Không có tư cách! Anh không có tư cách! Thật không ngờ, thẳng em mà tôi khổ cực gây dựng cho thành đạt, hôm nay lại nói với tôi rằng, tôi không có tư cách can thiệp vào chuyện của nó! Tốt lắm, tốt lắm...

Chàng gục gặt đầu, giận không thể tả:

- Được, được, anh không có tư cách, em cao quý, em có học thức, em là người quan trọng! Bấy giờ mời cậu ăn cơm, tám giờ rưỡi cậu mới lê gót ngọc tới! Em là người vĩ đại, em là người phi thường, căn phòng nhỏ này của chúng ta không đủ chỗ để chứa nổi em đâu...

- Chí Viễn!...

Úc Hoa không nhịn được nữa, nàng đi đến bên Chí Viễn, nắm lấy bàn tay chàng, nhìn chàng dịu dàng, nước mắt đoanh tròn, nàng nói bằng một giọng cầu khẩn, van xin:

- ... Anh sao vậy? Chí Viễn? Chuyện có đáng để phải giận dữ như thế này sao? Anh thử nghĩ xem, hai anh em anh, từ trước đến nay vẫn có tình cảm tốt với nhau thế kia, tại sao lại để một chuyện nhỏ nhặt như thế này mà lớn tiếng cãi nhau như vậy! Chí Tường vốn là sự kiêu hãnh của anh, niềm vui của anh...

Chí Viễn càng thêm xúc động:

- Sự kiêu hãnh của anh, niềm vui của anh! Úc Hoa, ngay cả em mà còn biết! Thế nhưng, nó có biết không? Chỉ e rằng, anh lấy nó làm niềm kiêu hãnh, làm niềm vui sống, còn nó, nó lại xem anh là một sự sỉ nhục, một sự bi ai của nó đấy thôi! Anh có tư cách gì mà can dự vào chuyện của nó? Anh có tư cách gì mà xen vào đời tư của nó?...

- Anh Hai!...

Chí Tường kêu lên, sự đau khổ, buồn rầu và bức bối làm cho chàng ngã quỵ. Chàng giải thích bằng một giọng cuống quýt, hoảng hốt:

- ... Em không có ý đó, anh đừng hiểu lầm em! Anh Hai, coi như em đã nói bậy! Anh đừng giận em, em xin lỗi anh được không?... Hay là, anh phạt em uống rượu vậy!

Chàng cắn cắn môi, cầm lấy chai rượu đưa lên miệng, tu một hơi vào cổ họng, buống bình như một đứa bé làm cho đã nư.

- Điên hết rồi! Tất cả đều điên hết rồi!...

Ông già giật lấy chai rượu trên tay của Chí Tường, đi đến bên hai người, ông ôm lấy mỗi người một bên. Người ông thấp nhỏ, đứng giữa hai người cao lớn, đầu ông chỉ ngang tới tai của hai anh em. Ông nói bằng một giọng tràn đầy tình thương yêu, thân ái, an ủi và thông thiết:

- ... Cả hai cháu đều là anh em thân thiết với nhau, bây giờ xa xứ sở quê hương, ở nơi xứ người nương tựa vào nhau, có chuyện gì đáng để cãi nhau đâu? Cho dù có lúc có bất đồng ý kiến, cũng là vì muốn cho người kia được tốt đẹp hơn, có phải vậy không? Thôi được rồi, hai cháu hãy nể mặt bác, cùng nhau giảng hòa đi vậy!

Chí Tường áo não ngồi phịch xuống ghế, đưa hai tay khổ sở ôm lấy mặt. Chí Viễn nhìn thấy thái độ của em như thế, lại nghe ông

già nói những lời khuyên cáo như đánh động vào tim, trái tim chàng bất giác thất lại, trong nhất thời, cảm xúc tràn đầy. Nghĩ đến những lời trách móc của mình đã nói với em ban nãy, cũng có những chỗ ngang ngược, bá đạo vô cùng, lại lo lắng cho em chưa ăn gì, đã uống bao nhiêu là rượu mạnh vào bụng, sẽ làm cho cơ thể hư hao. Trong lòng chàng rối rắm, bồn chồn, kể sao cho xiết niềm hối hận, rất muốn nói với em mình hai câu gì đó để giảng hòa, thế nhưng đã "lỡ leo lưng cọp", có muốn xuống cũng cảm thấy ngượng ngùng, bèn đứng đực mặt ra đó, bản thân nghĩ ngợi.

Trong nhất thời, trong phòng vô cùng yên lặng, một lúc sau, ông già mới vỗ vỗ hai tay vào nhau, kêu lên rằng:

- Úc Hoa! Làm thức ăn nóng lại đi con, chúng ta cùng nhau ăn cơm, dẹp rượu đi! Đêm nay, dù sao cũng là ngày chúc thọ cho ta mà!

Chí Tường ngẩng đầu lên, đôi mắt chàng đỏ ngầu, tròn mắt uơn ướn, chàng thấp giọng nói với ông già một câu:

- Xin lỗi bác, bác Cao!

Ông già nháy nháy mắt nhìn chàng, ra dấu:

- Bác ấy à? Bác không hề gì đâu...

Chí Tường ngược mắt lên nhìn Chí Viễn, nói âm ừ trong cổ họng:

- Xin lỗi anh, anh Hai!

Chí Viễn xông nhanh tới, đưa hai tay ra đặt lên vai Chí Tường, bóp mạnh vai chàng. Chàng định nói gì đó, thế nhưng, cổ họng chàng như nghẹn lại, nhìn vào mái tóc đen hơi quăn tự nhiên của em, nhìn vào đôi tròng mắt ướt ướt của em, đôi tròng mắt của chàng cũng bất giác ướt mềm. Rút cuộc, chàng cũng đã mở miệng nói được một câu:

- Tại anh không tốt, tại anh uống hơi nhiều rượu. Em đừng nên giận thằng anh lắm cảm này của em, đợi đến khi em được nghỉ hè, chúng ta sẽ đi Venice du lịch một chuyến cho thoải mái, đem tất cả những sự không vui vẻ bỏ quên hết cả, hử?...

Chàng quay sang Úc Hoa, nói thật dịu dàng:

- ... Úc Hoa, em đi làm món gì giả rượu cho Chí Tường ăn đi em, nó không hề biết uống rượu là gì mà!

Úc Hoa lặng lẽ đưa tay lên quệt đi giọt lệ còn đọng nơi đuôi mắt, nàng dạ nhanh một tiếng, sau đó, quay lưng thật nhanh vào nhà bếp sửa soạn thức ăn.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 14

Chí Tường chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui trong căn phòng nhỏ của Đan Lệ, nói bằng một giọng buồn bực và bất an:

- Tiểu Lệ Chi, anh phải nói với em một chuyện, mùa hè này có thể anh không cùng đi Thụy Sĩ với em được đâu!

Đan Lệ nửa nằm nửa ngồi trên giường, nàng nhướn đôi chân mày lên hỏi.

- Tại sao?

- Anh có việc, anh phải đi Venice một chuyến.

- Venice?

Đan Lệ từ trên giường ngồi rột dậy, cả khuôn mặt nàng sáng rực nét vui mừng, hăm hở, nàng nói bằng một giọng hăng hái:

- Anh đi Venice để làm gì? Để thu thập tài liệu cho bài luận án của anh chẳng? Em cùng đi với anh, em muốn đi Venice đã lâu lắm rồi, nếu như không phải vì xui xẻo gặp phải anh, có thể là em đã đi đến đó cả trăm lần rồi. Em nói cho anh nghe, Chí

Tường, mùa hè có đến ba tháng, em sẽ đi với anh đến Venice trước, rồi anh hãy đi với em đến Geneva, như vậy thì chúng ta không ai nợ ai, anh nói như thế có được không?

Chí Tường nhìn Đan Lệ chăm chú, chàng từ từ lắc nhẹ đầu:

- Không được, Tiểu Lệ Chi, em không thể cùng đi với anh đến Venice được.

- Tại sao?

Chàng ngập ngừng:

- Tại vì... tại vì... tại vì anh phải cùng đi với anh Hai của anh.

Nàng nhìn chàng, ánh mắt tràn đầy nét nghi ngờ:

- Sao vậy? Anh Hai anh không cho anh dẫn bạn gái theo sao?

Anh Hai anh là người cổ lỗ sĩ, là ông già lắm cảm hay sao?...

Nàng nhướn đôi chân mày lên, đôi con ngươi nàng vừa đen vừa sáng, nàng nói bằng một giọng cương quyết:

- ... Dù sao đi nữa, em cũng không cần biết anh đi với ai, em đi theo anh là cái chắc rồi, anh đi đâu là em đi theo đó, đừng nói là anh Hai của anh, cho dù anh dẫn theo bà nội già lụm cùm của anh, em cũng đi theo anh suốt!

Chí Tường nhíu đôi chân mày:

- Tiểu Lệ Chi, anh nói chuyện đàng hoàng, em không thể đi được.

- Chí Tường, em cũng nói chuyện đàng hoàng, em nhất định phải đi!

Đôi chân mày chàng càng nhíu chặt hơn nữa:

- Tiểu Lệ Chi! Em nghe anh nói đây, đi với anh không phải chỉ có một mình anh Hai, mà còn có hai cha con của một ông thợ đóng giày già họ Cao, ông ta là bạn tri giao đã lâu năm của anh Hai anh...

Sắc mặt của Đan lệ trở nên trắng bệch, nụ cười tắt đi trên đôi môi nàng. Nàng nhìn Chí Tường trừng trừng, nói:

- Em không có hứng nghe chuyện của ông già đóng giày, nói cho em nghe chuyện có liên quan đến cô con gái của ông ta, cô ta bao nhiêu tuổi rồi?

- Hai mươi ba!

- Đó là cô gái mà anh đã từng nhắc đến, cô gái rất Trung Quốc hóa đó phải không?

- Đúng vậy!

- Đẹp không?

- Đẹp!

Đan Lệ cắn nhẹ đôi môi, đứng ở đó, trầm tư nghĩ ngợi, có một khoảng thời gian rất dài, nàng chỉ đứng ở đó, nghĩ ngợi, không một động đậy. Sau đó, đột nhiên, nàng chạy ào tới trước mặt chàng như một cơn gió lốc, đưa tay ra kéo lấy cánh tay chàng, nhìn thẳng vào mắt chàng, đôi con mắt to của nàng nhìn chàng không chớp, nàng nói bằng một giọng nho nhỏ, khẳng định, cương quyết và rõ ràng:

- Được, em không đi. Thế nhưng, anh cũng không được đi!

Chàng kêu lên:

- Tiểu Lệ Chi! Em phải nói chuyện cho hợp lý một chút, em phải hiểu cho hoàn cảnh khổ sở của anh, anh không được tự do như em, anh không được hoàn toàn không bị câu thúc như em, anh có rất nhiều điều cấm kỵ, anh có rất nhiều sự khó khăn, cuộc đời của anh, không phải chỉ...

Chàng nuốt nước miếng, nói ra một cách khó khăn, khổ sở:

- ... có một mình em!

Sắc mặt của Đan Lệ càng trắng nhợt ra thêm:

- Anh đã từng nói, em là người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh!

Đôi chân mày của chàng giao lại một chỗ, tạo thành một điểm sậm ở giữa:

- Vậy sao? Nếu như anh đã từng nói như thế, thì nó cũng không được... thật lắm. Tiểu Lệ Chi, cuộc đời của anh không phải chỉ có một mình em, mà còn có anh Hai anh nữa!

- Em và anh Hai anh, ai là người quan trọng hơn trong cuộc đời anh?

Chí Tường suy nghĩ một lúc, chàng trả lời thẳng thắn:

- Anh gần như không thể trả lời câu hỏi này của em.

Đan Lệ nhón gót chân, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi chàng:

- Bây giờ, anh cũng không thể trả lời câu hỏi này nữa sao?

Nàng hỏi bằng một giọng nũng nịu. Lại nhón gót chân lên, hôn lên sống mũi chàng, hôn lên đôi gò má chàng, lên vành tai chàng, lên trán chàng... mỗi lần hôn một chỗ, nàng lại hỏi một câu:

- Bây giờ thì sao?

Chí Tường không kiềm lòng được, chàng vòng tay qua ôm choàng lấy nàng, thở dòn dập, nói:

- Ô, Tiểu Lệ Chi, em đừng nên dày vò anh như thế!

- Tình yêu của em, lại là sự dày vò cho anh hay sao?...

Nàng hỏi, thật sự cảm thấy bi ai, khổ sở, cúi nhẹ đôi mi cong xuống, nàng nhỏ giọng lắm lắm:

- ... Ngó bộ, bây giờ là lúc em nên trở về nhà rồi đây!

Chàng kêu lên:

- Tiểu Lệ Chi! Em đừng hiểu lầm!

Nàng đẩy phắt chàng ra, đứng lùi ra thật xa, thật xa, gương mặt trắng bệch của nàng ban nãy, bây giờ trở nên đỏ ửng, hơi thở dòn dập làm cho lồng ngực nàng phập phồng lên xuống:

- Hiểu lầm?... Anh đã hứa là mùa Hè này sẽ đi với em về

Geneva, bây giờ anh phải đi Venice! Đi với anh Hai của anh, đi với một người con gái khác đến Venice! Anh muốn em làm sao đây? Đưa cả hai tay lên trời hoan hô, tán thành hay sao? Anh nói với em, trong cuộc đời anh, em không bằng anh Hai của anh...

- Anh không hề nói như thế!

- Cái ý của anh không phải quá rõ ràng rồi sao? Nếu đã như vậy, thôi thì anh yêu anh Hai của anh cho rồi đi...

- Tiểu Lệ Chi! Em nói gì bậy bạ vậy?

- Em nói bậy? Em mà nói bậy à? Chưa bao giờ thấy có một người đàn ông nào, mở miệng ra là đem ông anh Hai của mình ra hù thiên hạ, anh là con ký sinh trùng của anh Hai anh! Rồi khỏi anh Hai anh, anh sẽ sống không nổi! Anh không có cái tôi của riêng mình, không có tinh thần độc lập, không có cá tính riêng của mình, không có khí phách nam nhi, anh là một loài chùm gởi, bò trên thân của anh Hai anh...

Chí Tường giận đến độ run rẩy cả người, chàng không dẫn được sự giận dữ đang ùn ùn bốc lên từ tận cùng sâu thẳm của tâm hồn, gương mặt chàng méo mó lại, giọng nói chàng khàn đục và nóng nảy, chàng quát lên:

- Tiểu Lệ Chi! Em dám nói bậy! Em còn nói bậy nữa à!... Em mà còn ở đó nói bậy thêm một câu nữa, thì giữa chúng ta coi như đoạn tuyệt tình nghĩa!

Đan Lệ vẫn cứ bướng bỉnh kêu lên:

- Em phải nói! Em muốn nói! Anh Hai anh đang mưu sát anh! Và anh, anh lại bằng lòng để mặc cho anh ấy mưu sát anh...

Chí Tường xông thẳng ra hướng cửa, vừa mới để tay lên chốt, định mở cửa xông thẳng ra ngoài, Đan Lệ đã chạy ào tới như một cơn gió lốc, nàng ôm chầm lấy chàng từ phía sau.

Chàng quay đầu lại, nhìn thấy ngay gương mặt của Đan Lệ, nước mắt đang tuôn tuôn chảy xuống gương mặt trắng mịn của nàng, đôi con ngươi đen lay láy, xuyên qua màn lệ mờ trào dâng như suối nguồn bất tận, đang nhìn chàng trân trối. Giọng nói của nàng nức nở, khỏ sâu và tuyệt vọng:

- Anh dám đi! Anh mà đi là em tự tử chết ngay cho xem!

Chàng đầu hàng rồi, chàng chịu thua rồi. Quay người lại, chàng ôm Đan Lệ thật chặt, thật chặt trong vòng tay, Đan Lệ vùi đầu vào ngực chàng, khóc đến co rúm cả người, vừa khóc, nàng vừa nói miên man, những lời lẽ thẳng thắn, nồng nàn, thổ lộ:

- Không phải em muốn mắng anh đâu! Em không thật tâm nói những lời đó đâu! Chỉ tại vì em yêu anh quá sức! Yêu anh đến phát điên lên được! Em không biết phải làm thế nào bây giờ? Em không có cách gì dành được anh từ ông anh Hai của anh, anh ấy lại không chịu có anh chung với em! Em phải làm sao bây giờ? Nếu như anh ấy là một người đàn bà, em còn có thể dành giựt với anh ấy được, đằng này anh ấy lại là anh của anh!... Em phải làm sao bây giờ? Anh nói cho em nghe, em phải làm sao bây giờ?

Nàng ngẩng gương mặt nhặt nhoe nước mắt lên nhìn chàng, một mảng tóc ngắn bị nước mắt thấm ướt, dính bết trên gò má, đôi mắt nàng nhìn chàng tràn đầy nét bi ai!

Nghe những lời trần tình nồng nàn, thẳng thắn đó của nàng, Chí

Tường cảm thấy trái tim mình như tan nát, chàng ôm nàng vào lòng thật chặt, hôn nàng, hôn nàng không ngừng, chàng muốn dùng tình yêu nồng thắm của mình làm dịu đi nỗi đau khổ và những dòng nước mắt của nàng.

Cuối cùng, chàng dìu nàng đến bên ghế salon, ngồi xuống, chàng vòng tay qua ôm choàng lấy nàng, nói rằng:

- Tiểu Lệ Chi! Để anh kể cho em nghe một số chuyện, một số chuyện có liên quan đến anh và anh Hai của anh!

Chàng bắt đầu nói với nàng, về những ngày tháng của thời thơ ấu, việc đi du học của Chí Viễn, tám năm anh em thư từ qua lại với nhau, lệ phí du học của chàng, anh em gặp mặt nhau, sự dấu diếm của Chí Viễn, sự phát giác của chàng, công việc ở ca kịch viện, và công việc làm thêm buổi chiều của Chí Viễn.... nói mãi cho đến tình hình hiện nay, sự kỳ vọng của anh Hai đối với mình, luôn cả sự có mặt của Úc Hoa. Đan Lệ ngồi nghe thật chăm chú, thật tỉ mỉ, thật yên lặng, nước mắt nàng dần dần khô đi, và ánh nhìn của nàng càng lúc càng đắm thắm, càng mê say! Nàng kêu lên bằng một giọng nồng nàn, thương xót:

- Ô, Chí Tường, em không hề biết rằng, hoàn cảnh của anh lại khổ sở đến như thế!

- Như vậy, em đã hiểu vì sao anh phải nghe theo sự sắp xếp của anh Hai rồi chứ?

Nàng nhìn chàng thật sâu, thật sâu, nói bằng một giọng thật dè

dặt:

- Chí Tường, anh biết rằng, nhà em giàu lắm! Em có thể giúp anh...

Chàng dùng ngón tay đặt nhẹ lên đôi môi nàng, ngăn không cho nàng nói thêm nữa:

- Thà rằng anh dùng tiền của anh Hai anh, chứ không thể dùng tiền của em! Nếu muốn làm ký sinh trùng, ký sinh trên người anh Hai mình, dù sao vẫn hơn ký sinh trên người bạn gái!

Nàng kêu lên nho nhỏ, giọng kêu đầy hối tiếc, ăn năn:

- Ô, Chí Tường! Anh đừng nên bao giờ nhớ những lời đó của em! Em điên rồi, em không biết em đang nói gì!

Chàng nói:

- Thôi được, chúng ta hãy quên hết những lời nói đó! Thế nhưng, em có đồng ý là anh không đi Geneva chưa?

Nàng cúi đầu xuống, dùng ngón tay cuốn cong vạt áo, vân vê, mảy mò, một lúc sau, mới ngẩng đầu lên. Nàng nói:

- Không!

- Tiểu Lệ Chi!

Nàng nói bằng một giọng bình tĩnh:

- Nghe em nói, nếu như chuyện gì anh cũng nghe theo sự sắp xếp của anh Hai anh, như vậy, có phải là anh chuẩn bị bỏ rơi em, để

đi làm đám cưới với cái cô Cao Ưc Hoa kia chẳng?

- Em biết rằng đó là chuyện không thể xảy ra!

- Như vậy, tại sao anh lại đi Venice làm gì? Anh không đi, bọn họ cũng sẽ đi vậy, phải không? Và lại, mùa Hè đi Venice chơi chỉ là chuyện nhỏ, anh nói rằng anh muốn đi làm để kiếm tiền phụ giúp anh Hai anh, anh biết ngành nghề phát đạt nhất ở Geneva là gì không? Khách sạn và ngân hàng! Tại vì Geneva là nơi nghỉ mát lý tưởng, nên mỗi năm người ta đến nghỉ mát tràn đầy, các khách sạn đều thiếu người làm việc, có rất nhiều sinh viên Âu Châu lợi dụng thời gian nghỉ hè, tìm đến Geneva để làm việc. Tại sao anh không bỏ chuyến đi nghỉ hè ở Venice, đổi lại thành Geneva? Thứ nhất, anh có thể gặp mặt ba mẹ em, thứ hai, anh có thể tìm việc làm, thứ ba,...

Giọng nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu vo ve:

- ... Anh có thể tránh được cái cô gái rất Trung Quốc hóa đó!

Thật sự mà nói, Chí Tường, em sợ cô ta! Em không muốn người khác dành anh từ trên tay của em! Em cũng không muốn rời xa anh ngày nào!

Chàng đã bị thuyết phục, sự thật thì, chàng cũng nào có muốn rời xa Đan Lệ đâu? Nghe những lời nói đó của Đan Lệ, cũng không phải là không có lý, không ngờ Đan Lệ suốt ngày hí ha hí hờn, bô lô ba la như vậy, mà khi phân tích sự việc cũng có lớp lang thứ tự thế kia! Chàng chăm chú nhìn nàng, do dự, ngập ngừng!

Đan Lệ ngẩng đầu lên nhìn chàng, dùng tay ví cổ chàng, đôi con mắt to trong vắt của nàng long lanh tia nhìn van xin, cầu khẩn, cả khuôn mặt nàng, toát ra một sức quyến rũ không kháng cự được. Nàng nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, dịu dàng, êm ái, như mơ, như ru:

- Hứa với em đi! Đừng đi Venice! Em bảo đảm là sẽ tìm được việc làm cho anh ở Geneva! Hứa với em, Chí Tường! Nếu như anh yêu em, nếu như anh muốn có em! Đừng đi Venice!

Chàng không có cách gì chống cự lại những lời năn nỉ dịu dàng đó. Chàng hỏi:

- Thế nhưng, em bảo anh làm sao mở miệng nói cho anh Hai biết đây?

Đôi chân mày của Đan Lệ hơi nhướng lên, nàng nhìn chàng đắm thắm:

- Anh nhất định phải mở miệng hay sao? Anh làm chuyện gì cũng phải được sự cho phép mới có thể làm hay sao? Nếu như anh mở miệng, anh ấy không cho anh đi Geneva, thì anh sẽ làm sao đây?

Chàng nói bằng một giọng chậm chạp:

- Tiểu Lệ Chi! Em muốn anh đi mà không nói?

- Cũng có thể "nói", nhưng, nói một cách khéo léo hơn!

Chí Tường nhìn Đan Lệ chăm chú, đôi mắt nàng càng thêm dịu dàng, càng thêm ngọt ngào, càng thêm quyến rũ, càng thêm xinh

đẹp, đôi mi cong cong, dài dài của nàng hơi nhướn lên, đôi môi nàng nở một nụ cười e ấp, cầu khẩn, chờ đợi, nụ cười đó gần như tội nghiệp, hạ mình, làm cho người ta cảm thấy rung động, và cũng cảm thấy đau lòng. Chàng thở ra một hơi dài, nhẹ nhẹ, không kèm lòng được, chàng cúi đầu xuống tìm đôi môi nàng, quán quýt, đắm say:

- Ô, Tiểu Lệ Chi, em làm cho anh không có cách nào khác!

Anh... đầu hàng rồi!

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 15

Thế là, mùa Hè đã đến.

Hôm đó, Chí Viễn xông vào chiếc cửa chính của tiệm giày nhà họ Cao, chàng xông vào thật gấp rút, chàng xông vào gấp đến độ chuông cửa vang lên một loạt tiếng rung ting tong kịch liệt. Ông già Cao và Úc Hoa chưa kịp đi ra, chàng đã xông thẳng vào trong căn phòng ăn kiêm phòng làm việc nho nhỏ của họ.

Úc Hoa quần ngang người chiếc khăn sọc ca-rô màu hồng phấn bên ngoài chiếc váy dài xuống chân, bên trên nàng là chiếc áo trắng cổ tròn tay dài, nàng đang đứng bên cạnh chiếc bàn, xếp lại những quần áo và khăn trải giường vừa mới giặt xong. Ông già, vẫn chiếc khăn tạp dề bằng da quần ngang người, trên tay cầm cây dao nhỏ, đang cắt một miếng da thuộc.

Gương mặt Chí Viễn trắng bệch, hơi thở hào hển, thần sắc kích động mãnh liệt, chàng kêu lên oang oang:

- Úc Hoa, em xem!... Em xem! Làm sao mà Chí Tường lại có thể

làm chuyện như thế này được?...

Chàng quay sang ông già, kêu lên bằng một giọng phản nộ lẫn bi ai:

- Bác Cao, nó đã phụ lòng tất cả chúng ta!

Do bởi thân sắc của Chí Viễn, làm Úc Hoa cũng cảm thấy hoảng sợ, nàng hỏi một cách kinh ngạc:

- Sao vậy? Anh ấy làm gì vậy? Anh ấy mang họa rồi sao?

Chí Viễn nắm mạnh tay lên bàn một cái, xấp quần áo mới vừa xếp xong trên bàn bị tung lên rồi tuột hết xuống đất:

- Nó đi rồi! Nó đi rồi!... Nó bỏ đi mà không nói một tiếng nào!

Chàng nghiêng rặng nghiêng lợi, kêu lên một cách giận dữ, phản nộ, đôi chân mày giao chặt lại với nhau, đôi mắt đỏ ngầu.

Úc Hoa nhìn chàng, không hiểu:

- Đi rồi? Anh nói vậy là nghĩa gì? Anh ấy đi đâu? Về Đài Loan rồi à?

Chàng trợn trừng nhìn Úc Hoa, kêu lên thật to tiếng, làm như Úc Hoa cũng có trách nhiệm trong chuyện này:

- Em vẫn chưa biết à? Nó bỏ đi theo cái con bé không Đông không Tây ấy mà! Trong mắt nó không hề có thằng anh này, không có em, không có tất cả chúng ta! Tất cả lực lượng của mọi người chúng ta hợp lại đều không sao địch nổi con bé Châu Đan Lệ! Anh đã sắp xếp hết chương trình đi nghỉ hè, vạch đường đi nước bước, kế hoạch rõ ràng, ngày hôm qua còn đem chiếc xe cũ

nát của anh đi sửa lại cho đàng hoàng, chuẩn bị là sẽ lái xe đi dọc lên tới nước Pháp! Thế mà, nó... nó bỏ đi theo con bé ấy mất tiêu rồi!

Chàng nghiêng răng nghe trèo trẹo.

Ông già đi đến bên Chí Viễn:

- Làm sao cháu biết là nó đi theo với cô gái ấy?

Chí Viễn lôi ra từ trong túi áo một tờ giấy, đặt lên bàn:

- Xem xem đây này! Lúc này thức dậy cháu mới thấy!

Ông già và Úc Hoa cùng nhìn vào tờ giấy, trên đó viết rằng:

"Anh Hai:

Thành thật xin lỗi anh nhiều lắm, em cùng Đan Lệ đi Geneva rồi, em sẽ tìm một việc làm ở Geneva, trước khi nhập học niên khóa mới, nhất định là em sẽ trở về. Anh và Úc Hoa cứ giữ nguyên kế hoạch cũ, đi Venice chơi một chuyến nhé! Anh cần phải nghỉ ngơi một thời gian! Bệnh ho của anh cần phải được trị cho đàng hoàng, xin bảo trọng, đừng nổi giận! Tất cả những dụng tâm của anh, em đều hiểu cả, thế nhưng, đời người có rất nhiều lúc, nhiều việc đều không thể nào miễn cưỡng được, phải không anh Hai? Xin thay em gửi lời xin lỗi đến bác Cao và Úc Hoa. Chúc mọi người đi chơi vui vẻ!

Em, Chí Tường."

Úc Hoa đọc xong tờ giấy, nàng ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Chí Viễn, hỏi thật nhẹ:

- Anh vì cái này, mà giận đến độ như vậy sao?

Chí Viễn nói một cách giận dữ:

- Như vậy mà không đáng giận sao? Em nghĩ xem, Ưc Hoa đi Geneva tìm việc làm, ở Geneva có thể tìm được việc làm gì? Cái con bé nửa Đông nửa Tây Đan Lệ đó hẳn là người Thụy Sĩ! Tất cả mọi chuyện cũng là do con bé đó bày ra, anh dám cá đó là ý kiến của nó chứ không ai khác! Chí Tường là một người thật thà, làm sao chống lại được sự quyến rũ của loại con gái không đàng hoàng đứng đắn như thế...

Chàng càng nói càng tức, càng nói càng kích động:

- ... Anh đã sắp xếp sẵn mọi chuyện cho nó rồi, ngay cả bạn gái cũng đã tìm sẵn luôn cho nó nữa, nó không nghe, nó bướng bỉnh, nó không xem chúng ta ra gì cả! Cái con quỷ Châu Đan Lệ này!... Anh tuyệt đối không tin, con bé đó có thể bằng một góc của em đâu, Ưc Hoa!

Chàng lại đập mạnh nắm tay lên bàn một cái.

Ưc Hoa nhìn Chí Viễn trừng trừng, nghe đến câu này, hai giọt nước mắt thật to, từ trong khóe mắt nàng lập tức trào ra, chảy dọc dài xuống đôi gò má trắng nhợt của nàng, nhẹ nhàng rơi xuống hai vạt áo. Nhìn thấy Ưc Hoa như thế, trái tim Chí Viễn như chùng lại và cảm thấy ruột gan đau thắt, chàng bất giác đi

đến bên Úc Hoa, chụp lấy bàn tay nàng, chàng ử đôi bàn tay nàng trong bàn tay to lớn của mình, nói một cách vội vã, cuống quýt, như an ủi, như khích lệ, giọng chàng khàn đục, lạc đi:

- Đừng, Úc Hoa, em đừng nên buồn! Anh nói cho em nghe, anh sẽ nhúng tay can thiệp vào việc này! Anh sẽ cho Chí Tường một bài học! Em biết đó, Chí Tường còn trẻ, nên dễ bị quyến dụ, thế nào rồi nó cũng sẽ hồi tâm chuyển ý, anh bảo đảm với em, nhất định là nó sẽ nghĩ lại, nó sẽ hiểu ra, mất đi em, trừ phi nó là một thằng ngố!

Chàng không nói những lời này còn đỡ, nghe chàng nói như thế, Úc Hoa té ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, rút bàn tay của mình lại, đưa lên bịt mắt, bắt đầu khóc tức ta tức tưởi, khóc thật đau đớn, khóc thật tủi lòng. Chí Viễn đực mặt ra, ngẩn ngơ, cuống quýt. Ngẩng đầu lên, chàng nhìn sang ông Cao như cầu cứu, chàng kêu lên cuống cuồng:

- Bác Cao, làm sao bây giờ? Bác... bác khuyên cô ấy xem sao? Bác bảo cô ấy đừng khóc nữa mà!

Ông già nhìn Chí Viễn một cái thật sâu, lại nhìn nhìn vào dáng ngồi của con gái, miệng ông lẩm bầm lẩm bầm, không biết nói những gì. Sau đó, ông tự mình ôm lấy hộp đồ nghề lên, một mặt đi ra phía ngoài, một mặt nhỏ giọng nói:

- Chuyện của những người trẻ tuổi với nhau, có gì thì cũng tự giải quyết với nhau cho thỏa đáng, ông già này không giúp được

gì đâu!

Ông già đi ra ngoài rồi, trong phòng chỉ còn lại Chí Viễn và Ưc Hoa, Ưc Hoa không còn gì cầm ky, nàng gục đầu xuống bàn, vùi đầu vào hai cánh tay khóc sụt sùi, khóc như chưa bao giờ được khóc. Chí Viễn càng hoảng hơn nữa, càng cuống quýt hơn nữa, chàng đi tới đi lui trong phòng, trong lòng như có nguyên cả một vạc dầu sôi, đốt nóng trái tim chàng hừng hực. Cuối cùng, chàng đến đứng bên cạnh Ưc Hoa, dùng tay dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, nói thật nhẹ nhàng:

- Van em, xin em, đừng nên khóc nữa, được không? Lục phủ ngũ tạng của anh đã bị em khóc đến tan nát cả rồi. Anh xin lỗi em, được không?

Nàng lặng lẽ ngẩng đôi mắt vẫn còn vương đầy lệ, nhìn chàng.

Nàng hỏi bằng một giọng tức tưởi:

- Anh... xin lỗi?

Câu nói này có hơi tối nghĩa một chút, Chí Viễn vội vàng đính chính:

- Anh thay Chí Tường xin lỗi!

Ưc Hoa tuyệt vọng dương to đôi mắt, những giọt nước mắt mới vừa ngưng lại bắt đầu trào ra, nàng đưa tay lên bịt miệng, quay người chạy về phía phòng ngủ bên trong. Chí Viễn cuống quýt, chàng đưa tay ra kéo ngay nàng lại, dậm dậm chân, chàng nói một cách khổ sở:

- Sao kỳ vậy nè? Ưc Hoa, từ trước đến nay, lúc nào em cũng có thể kèm chế được mình kia mà, nếu biết trước là em sẽ như thế này, anh sẽ dấu biệt chuyện này đi cho rồi, nhưng mà... chuyện này làm sao có thể dấu được?

Chàng đưa tay lên gỡ gỡ đầu, dáng điệu bối rối.

Ưc Hoa đã đứng lại rồi, nàng cố gắng kèm chế mình, một lúc sau, rút cuộc nàng cũng đã không còn khóc nữa. Chí Viễn rút ra chiếc khăn tay, đưa cho nàng, nàng lặng lẽ lau khô những dòng lệ, đứng trước mặt Chí Viễn, cúi đầu xuống, nàng nói thật nhỏ tiếng:

- Xin lỗi anh, Chí Viễn, hôm nay em có hơi thất thường một chút!

Nhìn thấy nàng không khóc nữa, Chí Viễn mừng như bắt được vàng, chàng nói hấp tấp:

- Không sao đâu, đâu phải anh chưa từng thấy em khóc bao giờ. Còn nhớ không? Rất nhiều, rất nhiều năm về trước khi em hãy còn là một cô bé, có một lần, anh mua tặng cho em chiếc áo bằng tơ trắng như áo tiên nữ, em vui ghê lắm, mặc nó vào đi chơi, ai ngờ hôm đó trời mưa to, em bị té một cái, chiếc áo bị rách, bị dơ hết. Sau khi về nhà, em cũng khóc như thế này, khóc không chịu ngừng.

Nàng lại ngẩng đầu lên, nhìn chàng từ đôi mi cong, gương mặt của nàng sáng bừng lên, nàng hỏi:

- Anh vẫn còn nhớ?

- Làm sao mà không nhớ?

Nàng nói bằng một giọng thật nhẹ, thật nhỏ:

- Anh biết không? Cho tới bây giờ, em vẫn còn giữ chiếc áo đó, không phải... vì chiếc áo, mà là... vì người tặng áo.

Lòng ngực của Chí Viễn, như bị một vật gì nặng nề đập mạnh vào một cái, chàng nhảy nhồm lên, kêu lên bằng một giọng khàn đục và run rẩy:

- Úc Hoa, em không biết em đang nói gì?

Những giọt nước mắt mới lại chạy vòng quanh trong đôi tròng mắt, thanh âm của nàng càng thấp hơn nữa:

- Em biết. Tuy nhiên, từ đây về sau, em sẽ không nói nữa đâu.

Ngày trước, anh thường hay tặng quà cho em, cho dù là một sợi dây cột tóc, hay là chiếc kẹp cài đầu, em cũng đều giữ gìn chúng cẩn thận, như những bảo vật, thế nhưng, em không bao giờ ngờ rằng, có một ngày, anh lại... anh lại... anh lại...

Nàng không nói được thành lời nữa.

Chàng nghe đến ngẩn ngơ, ngây ngất, si cuồng:

- Anh lại thế nào?

- Anh lại xem em như một món quà mà mang tặng cho thằng em quý báu của anh...

Rút cuộc, nàng cũng đã thốt ra được hết những lời nói đó một cách phí sức, gương mặt trắng nhợt của nàng đỏ bừng lên vì những lời thổ lộ táo bạo của chính mình, nàng ngược mắt nhìn chàng, nước mắt long lanh trên đôi hàng mi cong vút, nàng nhìn chàng không chớp:

- ... Ban nãy em khóc, không phải vì Chí Tường đi Geneva, mà là vì... mà là vì... em đáng ghét đến thế sao? Anh nhất định phải đem em đi tặng cho người khác hay sao?

- Ưc Hoa!...

Chàng kêu lên một tiếng thật to, bàn tay đang nắm lấy cánh tay của nàng hơi kéo mạnh một chút, đầu của nàng lập tức tựa ngay vào lòng chàng. Trong khoảnh khắc đó, chàng thấy mình như đang chiếm giữ trong tay một báu vật vô giá, chàng ghì chặt đầu nàng, để cho áp sát vào lồng ngực chàng một cách say sưa, chàng nói bằng một giọng kích động, kinh ngạc, vui mừng, cuồng nhiệt và cũng không kém phần chua xót, náo nê:

- ...Ồ! Ưc Hoa, em không biết là em đang nói gì! Em thật sự không biết là em đang nói gì!

Ưc Hoa kêu lên liên tục, không ngừng không nghỉ:

- Em biết, em biết, em biết!

Một lúc sau, chàng mới mở miệng nói, giọng chàng khản hẳn đi:

- Chí Tường là một nghệ thuật gia, một thanh niên kiệt xuất, có nhiều tương lai, có nhiều cơ hội! Còn anh, anh là gì?...

Chàng dùng tay nâng lấy khuôn mặt nàng, để cho nàng đối diện với mình:

- Em nhìn cho kỹ, Úc Hoa, em hãy nhìn anh cho kỹ. Anh đã lớn tuổi rồi, giọng của anh bị hư rồi, anh chỉ là một thằng lao công nghèo hèn nhỏ bé mà thôi!

Úc Hoa nhìn chàng thật sâu, thật sát, thật chặt, thật gần:

- Em đã nhìn anh thật rõ từ lâu rồi! Từ năm em mười bốn tuổi, khi anh đứng ngay cánh cửa ngoài kia, xách đôi giày rách của anh đi vào tiệm cho đến nay, trái tim em chưa hề chứa đựng hình bóng của một người đàn ông nào khác! Anh nói em ngu, anh nói em khùng, em đều chịu cả. Trong trái tim em, anh vĩnh viễn là một người hoàn hảo!

- Úc Hoa!

Đôi chân mày nàng hơi chau lại, đôi mắt mang đầy nét u uẩn, nàng nói bằng một giọng u uất, khổ sầu:

- Em là một người có tính cả thẹn, em là một người sống với nội tâm, thế nhưng, em cũng có tự ái và lòng kiêu hãnh, em đã nhẫn nại, em đã đợi chờ, thế mà anh, anh đã bắt em phải nói ra cho được! Nói ra bất kể sự xấu hổ, nếu không, anh sẽ cứ đem em mà đẩy vào vòng tay của người khác! Ô, Chí Viễn! Anh thật là tàn nhẫn biết mấy!

Chàng không còn chịu đựng được những điều này, không còn
kèm chế được sự vui mừng và lòng hối hận. Những tình cảm
nồng nàn đè nén tự bao lâu nay, giống như dòng nước lũ phá vỡ
con đê ngăn cách, đổ tràn ào ạt như ngọn thác tuôn đổ lan tràn.
Chàng cúi đầu xuống, ôm chầm lấy nàng thật chặt, thật chặt. Đôi
môi chàng, cũng áp thật chặt trên đôi môi nàng. Trong giây phút
đó, không có trời, không có đất, không có vũ trụ, không có La
Mã, không có Chí Tường, không có Đan Lệ, không có Geneva...
trên thế giới này, chỉ có một mình nàng! "Nàng", người con gái
đã chiếm cứ một góc thật sâu thẳm tận đáy lòng chàng, trong
linh hồn chàng suốt chín năm nay!

Một lúc thật lâu sau, chàng buông nàng ra, gương mặt của nàng
lóng lánh ánh sáng xinh tươi, rực rỡ! Đáy mắt nàng long lanh
ngọn lửa nồng ấm, ngọt ngào! Chàng thở ra một hơi dài, thật dài.
- Anh có tư cách chiếm hữu phần hạnh phúc này không? Ước
Hoa? Anh không hề nằm mơ đấy chứ? Tất cả những thứ này đều
là sự thật cả sao?

Nàng nói bằng một giọng thật nhỏ:

- Kỳ lạ thật, đó cũng chính là câu hỏi mà em định hỏi anh đấy!

Chàng kêu lên thật to:

- Ô! Ước Hoa! Những ngày tháng qua, anh thật là ngu, anh thật là
dại biết mấy! Anh là thằng ngu si, điên độn nhất trên cõi đời này!
Cũng may mà Chí Tường bị cái con bé quý quái Đan Lệ kia làm

cho say mê, nếu không, anh sẽ tạo thành một niềm hối hận biết mấy cho vừa!

Nàng hỏi bằng một giọng thật nhẹ:

- Tại sao... nhất định phải đem em đây vào cho Chí Tường?

Chàng yên lặng giây lát:

- Anh nghĩ, đó là tại vì anh bị tự ti mặc cảm! Tất cả những gì anh bị mất đi, tất cả những điều anh không làm được, anh đều hy vọng Chí Tường có thể hoàn thành! Từ lúc Chí Tường đến đây, anh đã tìm được hình bóng của mình qua nó, như thể cái con người đã chết đi của anh bây giờ sống lại qua Chí Tường. Thế là, tất cả những gì tốt đẹp nhất, anh đều mong muốn cho hết cho Chí Tường, tất cả những gì anh yêu thương nhất, anh đều muốn tặng hết cho Chí Tường. Thật không may, em lại chính là cái "tốt đẹp nhất", và cũng chính là cái mà anh "thương yêu nhất"!

Chàng khẽ liếc nàng. Nàng nhìn chàng, lơ khốc lơ cười:

- Em thật sự không biết mình nên giận anh vì những câu nói này, hay là nên vui vì những câu nói này của anh?

Có tiếng động ở cửa, ông già vừa bước vào, vừa lăm bắm lăm bắm trong miệng. Hai người trẻ tuổi vội vàng rời nhau ra, gương mặt của Úc Hoa đỏ bừng như lửa, như ráng chiều rực rỡ, như màu má hồng đào. Ông già liếc hai người một cái, hỏi bằng một giọng băng quơ:

- Chí Viễn, cậu đã trị được những giọt nước mắt của con gái bác

chưa?

- Dạ!

Chí Viễn âm ừ trả lời. Ông già đi đến phía bên tường, lấy xuống một bó dây da, rồi lại quay người đi ra phía ngoài, đến bên cánh cửa, đột nhiên, ông quay đầu lại nói:

- Chí Viễn, con bé này của chúng ta, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ sống trong nhung lụa, công việc trong nhà, từ lớn tới nhỏ, nó đều làm được cả, cho dù cậu có dẫn nó về Đài Loan, nó cũng sẽ không làm mất mặt cậu đâu. Cậu... trúng số rồi đấy! Đừng nên xử tệ con bé nhà này nhé!

Chí Viễn đơ miệng cứng lưỡi, chưa kịp có phản ứng gì, ông già đã gật gật đầu nhìn hai người một cách ý nhị, bước đi ra ngoài. Sau đó, cả hai đều cùng nghe, một tiếng thở dài an ủi, như thể vừa trút được một gánh nặng của ông già vang lên phía bên ngoài.

Ở đây, Chí Viễn và Úc Hoa đưa mắt nhìn nhau, Chí Viễn đưa tay ra, kéo nàng vào lòng mình trở lại, đôi gò má nàng đỏ hồng như vừa say men rượu. Ngẩng đầu lên nhìn Chí Viễn, nàng đưa tay lên sờ soạn trên chiếc cằm chàng:

- Anh gây quá đi thôi, Chí Viễn. Đừng nên làm việc cực khổ quá như thế nữa, được không, anh? Anh phải yêu cơ thể mình một

chút chút! Coi như anh vì em vậy!

Câu nói này nhắc nhở Chí Viễn, chàng nói như vừa sực nhớ ra điều gì:

- Ui cha, hôm nay phải vào sở hủy bỏ những ngày phép mới được!

Ức Hoa sượng người lại, ngạc nhiên:

- Hủy bỏ những ngày phép?... Cho dù không có Chí Tường, chúng ta vẫn có thể đi du lịch được mà, phải không?

Chí Viễn nhìn nàng bằng đôi mắt thương xót, xin lỗi:

- Không lấy ngày nghỉ có thể tính như làm thêm giờ, lương sẽ lãnh cao hơn. Ức Hoa, ngày tháng của chúng ta còn dài, muốn đi du lịch, chúng ta còn biết bao nhiêu thì giờ, phải không? Thế nhưng, tiền học của Chí Tường, không có cách gì chờ đợi được, nhập học là phải đóng ngay thôi!

- Thế không phải anh ấy đi tìm việc làm sao?

Chí Viễn hỏi:

- Em thật sự tin rằng nó có thể tìm được việc làm ở Geneva hay sao? Huống chi, nó là một nghệ thuật gia, nghệ thuật gia bẩm sinh có tính hơi lang bang một chút, nó không chịu cực được đâu! Còn anh, anh đã quen rồi!

- Chí Viễn!...

Nàng ngập ngừng, muốn nói nhưng lại thôi. Chàng nói bằng một giọng dịu dàng nhưng bướng bỉnh:

- Đừng nên khuyên anh, được không cưng? Anh đã đem món quà vốn chuẩn bị tặng cho nó, món quà giá trị nhất, tốt đẹp nhất trần gian này, chiếm làm của riêng mình rồi, làm sao anh không đi làm để bù lại cho được?

Nàng thở ra một hơi dài, nhìn chàng bằng ánh mắt chẳng đặng đừng:

- Chí Viễn, anh thật là một người ngoan cố, Chí Tường chưa bao giờ nhìn thấy em là một người tốt đẹp nhất trên cõi đời này, anh ấy có hạnh phúc riêng, anh ấy có cô nàng Đan Lệ của anh ấy, anh hiểu không? Anh không hề chiếm đoạt gì của anh ấy cả, anh không cần phải có mặc cảm tội lỗi!

Chí Viễn nói một cách cố chấp:

- Nhưng anh vẫn có! Và lại, anh còn có tinh thần trách nhiệm, nếu như Chí Tường không thể học hành đến nơi đến chốn, công thành danh toại, thì không phải chỉ là sự thất bại của riêng nó, mà còn là sự thất bại của cả hai anh em anh! Ưc Hoa, hãy giúp anh! Giúp anh nâng đỡ nó! Chỉ khi nào nó thành công, thì anh mới có thể coi như... cũng thành công!

Ưc Hoa nhìn chàng trân trối, nhìn chàng bằng ánh mắt cảm động, chua xót và chan chứa tình thương yêu, tha thiết, cuối cùng, nàng gật gật đầu, nhẹ nhàng, lặng lẽ, tựa gương mặt mình vào ngực chàng, dăm thắm!

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 16

Chí Tường có thật sự tìm được công việc làm ở Geneva chẳng? Đúng như Chí Viễn đã dự đoán, Chí Tường không hề tìm được việc làm. Tuy nhiên, chàng không tìm được việc làm, không phải hoàn toàn vì công việc khó tìm. Trước nhất, Đan Lệ phải chịu một phần trách nhiệm, vì nàng không hề thật sự có ý tìm việc làm cho chàng, mà chỉ cốt ý làm sao cho chàng đến Geneva rồi tính sau. Thứ hai, là vì bản thân của xứ Thụy Sĩ, cái quốc gia có danh xưng "vườn hoa thế giới" này, đã hoàn toàn mê hoặc Chí Tường.

Vừa đến Geneva ngày đầu tiên, Chí Tường được Đan Lệ đưa vào ở một khách sạn thật sang trọng bên cạnh bờ hồ Geneva.

Nàng nói bằng một giọng tự nhiên, thoải mái:

- Đừng nên lo lắng về chi phí, ba em có phần hùn trong khách sạn này, bạn bè của gia đình em mỗi khi đến Geneva, đều được đưa đến ở khách sạn này, không mất tiền đâu! Người thường,

nếu đến ở đây, phải bốn chục Mỹ Kim một ngày đấy!

Chàng cảm thấy vô cùng bất an, và cũng cảm thấy không tự nhiên chút nào, thế nhưng, ở Gevena chàng không hề quen biết một ai, không ở cũng không được. Huống chi, Đan Lệ lại dùng ánh mắt vô cùng dễ thương nhìn chàng, dùng giọng nói thật ngọt ngào nói với chàng, dùng gương mặt thật dịu dàng tựa vào người chàng, không ngừng nói rằng:

- Anh yêu! Đừng gấp mà! Anh yêu! Đừng giận mà! Anh yêu! Đừng nên khó khăn như thế mà! Anh yêu! Anh cứ ở đây đã, rồi từ từ tìm việc làm! Anh yêu! Trước khi tìm việc làm, anh phải đi chơi với em vài hôm trước đã chứ!

Chí Tường nói:

- Chuyện đầu tiên, anh cần phải đi thăm cha mẹ em trước nhất! Tất cả những chuyện khác, chúng ta từ từ tính sau!

Đan Lệ nói thật ngoan ngoãn:

- Được rồi! Tối ngày mai anh đến nhà em! Em lái xe đến rước anh đi!

Chàng kinh ngạc:

- Em biết lái xe à?

- Lái xe, cưỡi ngựa, trượt tuyết, trượt băng... thứ nào em cũng biết! Môn nào em cũng hay, chỉ có một điều là học chữ không giỏi thôi! Anh đừng ngạc nhiên làm gì! Lúc ở La Mã, em đã định mua một chiếc xe rồi, thế nhưng, em lại sợ anh nói rằng em khoe

khoang, nên không dám mua đấy thôi! Ồ!... Vì anh, cả tính tình em cũng thay đổi luôn, em nghĩ, chắc là cái số em thiếu nợ anh thật!

Nàng thở ra một hơi dài, nói bằng một giọng nghiêm trang, không chút đùa giỡn.

Thế là, buổi tối hôm sau, Chí Tường rút cuộc cũng đã gặp mặt vợ chồng ông Đức. Hiển nhiên, Đan Lê đã tốn nhiều công sức trong việc thuyết phục cha mẹ mình. Thái độ của vợ chồng ông Đức vô cùng hiền hòa, ngôn ngữ thân mật, hoàn toàn ra ngoài sự dự liệu của Chí Tường, họ không hề ra vẻ mình là bậc trưởng thượng, cũng không hề có thái độ khinh người. Trong căn phòng khách sang trọng đó, họ cười nói tự nhiên, thoải mái, không hề có một chút ý làm khó, làm dễ gì người bạn trai của con gái mình.

Sự thật thì, cảm giác đầu tiên của ông Đức khi vừa nhìn thấy Chí Tường, là ông đã thích ngay người thanh niên trẻ tuổi này, vóc người dong dỏng cao, dáng dấp khỏe mạnh, mày sậm, mắt to, sống mũi thẳng đứng, nhìn bề ngoài, là một thanh niên đẹp trai! Ánh mắt của con gái cũng không tệ lắm! Lại cộng thêm thái độ của Chí Tường vô cùng lễ phép, nói năng lễ độ, đàng hoàng.

Không giống như những người bạn trai trước đây của Đan Lê thường có thái độ xác xược của bọn trẻ tuổi thời đại, không hề biết kính trọng người trên kẻ trước, cũng không giống như Đan

Lệ đã diễn tả, là "con mọt sách", "con mọt họa", "con mọt điều khắc" v.v... Anh chàng trẻ tuổi này không hề "mọt" chút xíu nào cả, cũng không hề cứng nhắc, ông cụ non gì hết, mà đối đáp trôi chảy, rõ ràng và thoải mái.

Sớm muộn gì con gái mình cũng sẽ phải yêu, ông Đức hiểu rõ chuyện này. Thế nhưng, kết quả của tình yêu có phải là hôn nhân hay không, thì lại là một điều rất khó đoán trước được. Thanh niên thời đại ngày nay biến đổi rất nhanh, thanh niên thời đại ngày nay cũng không có tinh thần trách nhiệm, thanh niên thời đại ngày nay lại càng là những người xem nhân gian như một trò đùa. Đối với họ, "tình yêu" cũng là một thứ trò chơi. Thế nhưng, ông Đức biết rằng, lần này Đan Lệ không hề "chơi", chẳng những không hề "chơi", mà con bé còn đã bị lún vào thật sâu. Chàng trẻ tuổi này có thể làm cho con bé ở La Mã suốt mấy tháng trời, hẳn là phải có điều đặc biệt của hắn. Huống chi, Đan Lệ vừa về đến nhà đã nói với ông bà rằng:

- Ba, mẹ! Nếu như ba mẹ làm khó, làm dễ gì anh ấy, hoặc là tạo điều phiền phức cho anh ấy, là con... con tự tử chết liền đó!

Từ lúc còn nhỏ, con bé đã biết cách bắt chẹt cha mẹ để đạt được mục đích, thế nhưng, vì bọn con trai, mà dùng đi dùng lại hai chữ nghiêm trọng như "tự tử", lại là lần đầu tiên.

Bây giờ, nhìn thấy chàng trẻ tuổi này, lại nói chuyện với hắn, ông Đức đã cảm nhận được nguyên nhân vì sao mà hắn lại có thể

chinh phục được Đan Lệ, thế nhưng, anh chàng cũng làm cho đôi cha mẹ này cảm thấy kinh ngạc và bối rối.

Ông Đức nói:

- Cháu muốn tìm công việc làm ở Geneva à? Chẳng lẽ Đan Lệ không có nói với cháu, ở đây rất khó tìm việc làm hay sao? Đừng thấy Thụy Sĩ là một nước trung lập vĩnh viễn, dù sao đi nữa, họ cũng không ưa người Đông Phương lắm đâu!

Chí Tường liếc mắt nhìn Đan Lệ một cái, Đan Lệ đã thụt vào phía sau lưng mẹ nàng.

- Đan Lệ nói, ở đây tìm việc làm rất dễ!

Ngó bộ, con bé Đan Lệ đã gạt cho chàng trẻ tuổi này đến Thụy Sĩ đây mà! Ông Đức đã hiểu ra rồi, ông gật gật đầu, nói một cách chậm rãi:

- Không gấp lắm đâu, hãy để Đan Lệ dẫn cháu đi thăm Geneva vài hôm cho biết đã, công việc có thể từ từ tìm cũng được, bác nghĩ, trong ngân hàng của bác có thể có chỗ cho cháu làm được đấy, cháu có biết kế toán không?

- Dạ không?

- Thế đánh máy thì sao?

- Dạ cũng không?

Đan Lệ xen vào:

- Ba! Anh ấy trừ vẽ và điêu khắc ra, không hề biết gì khác, ba tìm cho anh ấy công việc nào có vẽ và điêu khắc!

Chí Tường xen vào rất nhanh:

- Xin bác đừng bận tâm làm gì! Những gì cháu học hoàn toàn không liên quan đến người bác cần, cháu không muốn bác vì Đan Lệ, mà sắp xếp cho cháu một công việc làm để lãnh lương mà không phải làm gì. Cháu nghĩ, tự cháu có thể giải quyết vấn đề này. Hôm nay cháu đến đây, không phải là để tìm việc làm. Mà đến để thăm hai bác. Do đó, đối với việc tìm việc làm, tốt nhất là chúng ta đừng nên bàn đến làm gì! Cháu nhìn thấy bên cạnh bờ hồ, có rất nhiều quán café bên đường, cùng lắm, thì cháu cũng có thể làm công việc chạy bàn vậy!

Đan Lệ không nhin được, nàng nói xen vào bằng một giọng thật nhỏ, thật nhẹ:

- Anh còn có thể làm công việc rửa chén nữa chứ!

Chí Tường trừng mắt nhìn Đan Lệ, mỉm cười nói:

- Sao mà trước mặt hai bác, em cũng không nường tay cho người ta một chút nào hết vậy!

Ông Đức mỉm cười nhìn Chí Tường:

- Đó chính là nỗi bi ai của những người học nghệ thuật, cháu biết ngày xưa bác học gì không? Ngày xưa bác học Văn học Anh quốc ở Cambridge, lấy xong cái bằng Tiến sĩ, rút cuộc bác đi làm thương mại, đổi nghề, chiếm một chân trong ngành ngân hàng. Nghệ thuật, văn học, âm nhạc, đều giống như nhau, đều là những danh từ nghe rất hay, rất kêu, thế nhưng cũng rất không thực

dụng. Bác nói có hơi thẳng thắn một chút, Chí Tường, cháu đừng phiền nhé!

- Dạ thưa bác, cháu không phiền đâu! Cháu học nghệ thuật, không phải là vì muốn nổi danh, cũng không phải để kiếm cơm, mà là vì sự say mê cuồng nhiệt! Cháu yêu nghệ thuật một cách điên cuồng, nó giống như một phần trong huyết mạch của cháu!

- Thế nhưng, đời sống là một điều rất hiện thực, có một ngày, cái vấn đề hiện thực đó sẽ đè nặng lên vai cháu. Thí dụ, sau khi cháu ra trường, cháu dự định sẽ làm gì?

- Có thể cháu sẽ học chuyên thêm về điêu khắc.

- Tốt lắm, sau đó thì sao?

- Thì cháu sẽ làm về họa, về điêu khắc. Về Đài Loan, đem tất cả những gì cháu học được, truyền lại cho thế hệ trẻ tiếp nối.

Ông Đức ngó người ra. Câu trả lời đó, không hề là câu ông chọn trong một ngàn câu trả lời có thể đưa ra. Ông nhìn Chí Tường trùng trùng, ngẩn ngơ ở đó. Bà Đức thì hơi có chút bối rối, lo lắng, bằng trực giác của một người mẹ, bà biết rằng Đan Lê đã rất thành tâm trong mối tình với chàng trai trẻ này. Thế nhưng chàng trai trẻ này, lại muốn đi đến một nơi chốn rất xa xôi trên bản đồ thế giới.

Bà hỏi:

- Chí Tường, cháu yêu Đài Loan lắm sao?

Chí Tường nói thật thẳng thắn:

- Ở đó là nhà của cháu! Nhà là gì? Nhà là nơi chốn mà bất luận mình có rời bỏ bao lâu đi nữa, nhưng vẫn mong muốn được trở về. Và lại, có thể là từ nhỏ, cháu đã được hấp thụ một nền giáo dục khác hẳn với xứ Tây Phương này, cháu cứ nghĩ rằng, cháu không thể nào quên nguồn quên cội được!

Ông Đức hơi bị chấn động một chút, ông hỏi bằng một giọng thâm trầm:

- Những lời nói của cháu có hàm chứa ý nghĩa gì đặc biệt không?

- Thưa bác, bác đừng nên quá nhạy cảm, cháu biết là bác đã nhập tịch Thụy Sĩ, cháu nghĩ, mỗi người, ai cũng có tự do và suy nghĩ của riêng mình, bác có cái nhìn của bác, cháu không dễ gì hiểu nổi. Có thể, bác nghĩ rằng, ngoài Thụy Sĩ ra, trên thế giới này không có một chỗ nào là đất lành, sự thật thì, theo cái nhìn của cháu, Thụy Sĩ cũng chưa hẳn là đất lành đâu! Cháu đến từ vùng đất Đài Loan, thật sự mà nói, trước khi xuất ngoại, đối với Đài Loan, cháu cũng có một số những bất mãn, nhưng bây giờ? Cháu chỉ có thể nói với bác rằng, cháu nhớ nơi chốn đó, cháu yêu nơi chốn đó, không những yêu những ưu điểm của nó, mà cũng yêu luôn những khuyết điểm của nó! Tại vì, chỉ có ở đó, cháu mới cảm thấy đó là xứ sở của mình!

Ông Đức nhìn chàng trùng trùng, ngồi ở đó bắt đầu thật sự suy nghĩ đến xuất thần.

Lần gặp gỡ đó, không thể nói là rất thuận lợi, nhưng cũng không

có gì là không thuận lợi. Đối với Chí Tường, chàng không hề có tình nói để lấy lòng vợ chồng ông Đức, chàng chỉ biểu hiện đúng y theo con người của chàng. Đối với ông Đức thì sao? Sau hôm đó, Đan Lệ nói với Chí Tường như thế này:

- Anh Tường, những lời nói của anh, báo hại ba mẹ em cãi nhau suốt hết một đêm! Bàn luận suốt hết một đêm!

- Sao vậy?

- Ba nói rằng anh rất ngông, rất ngạo mạn, thế nhưng, những lời anh nói không phải là không có lý. Mẹ nói rằng, anh chỉ biết nói cho kêu, chưa trưởng thành, chính chắn. Ba chủ trương để cho em và anh tự do phát triển, mẹ chủ trương đưa em đi Úc Châu ở tạm một thời gian, để khỏi liên lạc với anh nữa. Ba nói, con gái đã đến lúc yêu, cho dù có đưa nó đến Phi Châu cũng chẳng ích lợi gì, mẹ nói, con gái yêu phải cái thằng nghèo khổ này, thế nào cũng có một ngày bỏ chúng ta mà đi mất biệt. Bà không thấy Phi Châu và Đài Loan có gì khác nhau. Ba nói mẹ có cái nhìn thiên cận, biết đâu chừng thằng nhỏ này sẽ rất có tương lai. Mẹ nói đầu óc ba lú lẫn rồi, để chúng nó tự do như thế chẳng khác nào bỏ mặc cho hạnh phúc suốt đời của con gái! Ba nói...

Nàng thở ra một hơi dài:

- Ui cha ơi, tóm lại là, ba nói thế này, thì mẹ nói thế kia, ba nói thế kia, thì mẹ nói thế này...

Chí Tường không nhìn được, chàng phì cười:

- Kết quả ra sao?

Đan Lệ đưa ngón tay chỉ vào chót mũi chàng:

- Kết quả ấy à, nếu như anh không phải là người tốt, thì là người xấu, nếu như không phải là anh có tương lai, thì là không có tương lai! Nếu như không phải là anh và em có kết quả chung cuộc, thì là không có kết quả...

- Như vậy không phải là nói chuyện huề vốn hay sao?

- Thì bản chất của nó là như thế mà! Những cuộc tranh cãi như thế vốn không thể nào có được một kết luận nào cả! Có phải là ông tòa ngồi xử án đâu!...

Nàng ôm lấy cánh tay chàng lúc lắc:

- ... Chúng ta đi ra hồ cho thiên nga ăn đi anh! Chúng ta đi ra ngoài bờ hồ dạo chơi một lát đi anh! Anh xem này, xem em chuẩn bị những thứ gì cho anh đây!

Nàng lấy ra một xấp giấy vẽ trắng và một hộp bút than.

Đôi mắt của Chí Tường sáng rực lên, chàng kêu:

- Ô! Tiểu Lệ Chi! Em quả thực là một thiên tài!

Đan Lệ nhướng cao đôi chân mày, nói:

- Thụy Sĩ nổi tiếng là vườn hoa thế giới, anh đã đến đây rồi, làm sao mà có thể không vẽ cho được?

Thế là, những ngày tháng tiếp theo sau đó, vẽ hồ, vẽ hoa, vẽ thiên nga, vẽ lâu đài, vẽ núi, vẽ du thuyền, vẽ lầu chuông, vẽ khe suối, vẽ cầu gỗ, vẽ tháp kỷ niệm... thời gian trôi qua theo từng bản vẽ, từng ngày rồi từng ngày.

Khi Chí Tường giật mình cảnh giác rằng những ngày nghỉ hè đã sắp hết, mà "công việc làm" của mình vẫn chưa hề thấy có tăm hơi gì, Đan Lệ lại dùng giọng nói dễ thương, dịu ngọt của nàng, nói với chàng rằng:

- Dù sao thì mùa hè cũng đã sắp hết rồi, anh có tìm được việc làm cũng không còn làm được mấy ngày! Hay là chúng ta lên núi vài hôm đi đã!

- Lên núi?

- Cả một khu gần đây, anh đều đã đi chơi hết rồi, bây giờ chúng ta lên núi, có thể trượt tuyết, có thể ngồi xe treo, từ đầu núi này đi sang đầu núi nọ, bảo đảm là anh sẽ thích thú không thể tả được! Ở trên đỉnh núi nhìn xuống, anh mới thấy hết cái đẹp thực sự của Thụy Sĩ.

Chàng bị những lời nói của nàng làm cho động lòng, thế là, chàng theo nàng lên núi.

Trên núi, họ ở một hơi rất nhiều ngày, nét hùng vĩ của núi, và tuyết, một màn tuyết trắng xóa, mang mang, Chí Tường hoàn toàn bị mê hoặc, hoàn toàn bị đắm chìm. Huống chi, bên cạnh chàng lại có một Đan Lệ, lúc nào cũng kiều diễm, xinh tươi, lời

nói luôn luôn dịu dàng, ngọt lịm! Nàng dạy chàng trượt tuyết, khi chàng bị té nhào, mặt mũi dính đầy tuyết trắng, nàng cười vang lên, trời cũng vang vang, đất cũng vang vang, cả một vùng núi tuyết trắng xóa cũng vang vang! Trong những tháng ngày vui vẻ, không nhuốm chút bụi trần gian đó, đôi khi, chàng cũng có nghĩ đến Chí Viễn, nghĩ đến Chí Viễn đang khuân vác từng chiếc trụ gỗ to oằn lưng nơi ca kịch viện, nghĩ đến Chí Viễn đang gánh từng gánh đất đá nặng oằn vai nơi công xưởng... thế nhưng, đôi chân mày chàng chỉ cần nhú nhẹ lại một chút, là Đan Lệ đã vội vàng để ngay đôi môi mình lên nếp nhăn đó. Thế là, chàng lại quên đi Chí Viễn, quên đi La Mã, hay có thể, cưỡng bách mình "quên" đi những thứ đó!

Những ngày tháng vui chơi và yêu đương cuồng nhiệt, trôi qua một cách dễ dàng, nhanh chóng. Không lâu sau, những chiếc lá trên cây ngô đồng trong công viên Gevena đã ngả sang màu vàng úa, trái ngô đồng rớt đầy trên đất. Chí Tường và Đan Lệ bắt đầu xuống núi, hoan lạc vẫn tràn trề trong trái tim căng đầy nhựa sống của Chí Tường.

Sau đó, vào một buổi tối, khi chàng vừa bước ra khỏi cửa hotel, đang chuẩn bị đến gặp Đan Lệ, chàng hẹn Đan Lệ cùng nhau đi ăn tối ở một quán ăn Thụy Sĩ.

Thế nhưng, mới vừa khoa chân bước ra khỏi cánh cổng to của hotel, chàng đã gặp ngay một người, mặt mũi phong sương, mắt

môi tiều tụy, đứng tựa ngay bên chiếc cột trụ hàng trước cửa hotel, mặc chiếc áo khoác màu xám tro, trời đang lất phất rơi từng giọt mưa lí tí, chàng cứ để mặc cho những giọt mưa bám đầy trên đầu, trên áo mình, vai chàng đã bị nước mưa làm cho ướt đầm. Chàng đứng lặng lẽ ở đó, lặng lẽ nhìn Chí Tường chăm chăm! Đó là Chí Viễn! Tiều tụy, gầy gò, xanh xao và mệt mỏi! Chí Tường cảm thấy đầu óc mình như bị một trái bom nổ tung lên, xấu hổ, hối hận, đau khổ cùng tràn lên một lượt, chàng đứng ở đó, nhìn Chí Viễn chết trân. Có một lúc thật lâu, cả hai anh em chỉ đứng nhìn nhau như thế, sau đó, Chí Viễn đi đến bên chàng, nhẹ nhàng để tay lên cánh tay chàng.

- Chí Tường, niên học mới đã khai giảng ba hôm rồi! Anh tìm em khổ sở biết mấy, nếu như không có sự giúp đỡ của sứ quán, anh thật sự không biết phải đi đâu tìm em!... Thôi đi nhé! Đã đến lúc em phải theo anh về nhà rồi đây! Phải không?

Đôi mắt chàng nhìn em dịu dàng. Vô cùng dịu dàng, vô cùng bình lặng.

Chí Tường cắn chặt răng, trong khoảnh khắc đó, chàng cảm thấy xấu hổ đến muốn độn thổ. Không nói một tiếng nào, chàng lặng lẽ theo Chí Viễn đi ngay.

Trên chuyến xe lửa đi về La Mã, chàng gửi cho Đan Lệ một tấm postcard đơn giản, trên đó chỉ có vài hàng chữ vắn tắt:

"Đan Lệ:

"Anh đi rồi!

"Giữa anh Hai và em, rút cuộc rồi anh cũng đã chọn anh Hai! Tại vì, anh ấy đại diện cho chân lý và tình cảm thấm thiết của gia đình, anh đã may mắn biết mấy có được anh Hai, em đã bất hạnh biết mấy khi gặp phải anh!

"Đừng nên đến La Mã tìm anh nữa, dù sao đi nữa, chúng ta cũng thuộc về hai thế giới quá khác biệt, quá xa xôi! Hãy đi Úc! Hay đi Phi Châu vậy! Chúc lành cho em! Tiểu Lệ Chi!

"Chí Tường"

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 17

Thế là, Chí Tường trở lại những ngày tháng học trò, lại làm bạn với giấy vẽ, bút than, cọ lông, màu nước, dao khắc, đục đẽo mỗi ngày, chàng cố ý làm cho sinh hoạt mình bận rộn tới đa, chàng chọn học thật nhiều tín chỉ, chương trình học vốn phải hai năm mới hoàn tất, chàng tập trung vào học hết trong một năm. Chỉ có sự bận rộn, mới có thể làm cho chàng quên đi Đan Lệ, chỉ có họa và điêu khắc, mới có thể làm cho chàng tạm quên đi nỗi đau ngấm ngấm đang bị chôn sâu trong tận cùng sâu thẳm của trái tim. Thế nhưng, cho dù là như thế, chàng vẫn gầy sệt đi, tiêu tụy đi, trên gương mặt chàng, cũng biến mất đi nụ cười và nét sáng rực rỡ của những ngày tháng cũ.

Vào những đêm khuya, Chí Viễn thường hay bị tiếng cựa mình trăn trở của chàng làm cho giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra, Chí Viễn nghe tiếng chàng ú ớ trong mơ. Thế là, Chí Viễn ngồi dậy, đốt một điếu thuốc, những ngày tháng sau này, Chí Viễn thường

hay bị những trận đau bao tử làm cho cảm thấy khó chịu, buổi tối cũng rất khó ngủ say. Chàng ngồi đó, hút thuốc, nhìn thẳng em trai trong giấc ngủ buổi khuya, dưới ánh đèn yếu ớt hắt vào từ cửa sổ, gương mặt ngủ không yên giấc của Chí Tường hẳn rõ nét khổ đau, cô độc, những thứ đó làm cho Chí Viễn cảm thấy đau đớn từng sợi thần kinh, làm cho chàng ngồi suy nghĩ đến xuất thần. Chàng đã có được Úc Hoa, chàng phải làm gì để bù đắp lại khoảng trống tâm linh của Chí Tường đây? Những ý nghĩ đó, làm cho những cảm giác hồi hận chôn chứa trong chàng lại tràn lên, dày vò chàng, dẫn vặt chàng, dày vò, dẫn vặt đến độ chàng cảm thấy bao tử mình lại đau quặn cả lên.

Những khoảng thời gian khó ngủ trở lại như thế, chàng lại ngồi ở đó, đốt hết điều thuốc này sang điều thuốc khác, mùi thuốc lá tỏa đầy căn phòng nhỏ, cuối cùng, làm cho Chí Tường tỉnh giấc.

Chí Tường ngồi bật dậy, đưa tay mở đèn lên, kinh ngạc và lo lắng nhìn anh:

- Anh Hai, bao tử anh lại đau nữa rồi à?

Chàng vội vàng nói:

- Không! Không! Anh nghe em đang nằm mơ nói gì đó!

- Thế à?...

Chí Tường ngả đầu trở xuống gối, ngửa mặt lên trần, chéo những ngón tay vào nhau, gối phía dưới đầu, chàng trầm tư nhìn lên trần nhà:

- ... Đúng vậy, em đang nằm mơ.

- Mơ thấy những gì?

Chàng do dự:

- Mơ thấy... mơ thấy rất nhiều, rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều việc, những hình ảnh trong giấc mơ cứ chồng chất lên nhau, quện lấy nhau. Mơ thấy ba, thấy mẹ, mơ thấy những ngày tháng khi chúng ta còn bé, mơ thấy bác Cao và Ưc Hoa, mơ thấy giáo sư của em và điêu khắc, mơ thấy...

Giọng nói của chàng nhỏ hẫng đi, nuốt hẫng trở vào, trước mắt chàng hiện lên đôi mắt của Đan Lệ, nồng nàn, phần uất, giận dữ và cuồng nhiệt nhìn chàng, chàng nhắm nghiền mắt lại.

Chí Viễn hút vào một hơi thuốc thật dài, lặng lẽ đưa mắt nhìn chàng.

- Nghe nói, giáo sư của em đem bức tượng đồng "Thiếu nữ và ngựa", gửi đi tham gia vào cuộc triển lãm mùa thu năm nay phải không?

Chí Tường hơi rung động một chút:

- Làm sao anh biết được vậy?

Chí Viễn cười nói:

- Chuyện của em, làm sao mà anh không biết được? Sao em lại giấu anh thế? Muốn đợi đến khi đoạt giải, rồi mới cho anh biết để ngạc nhiên chẳng?

Chí Tường nói một cách thẳng thắn:

- Không, không phải vậy đâu! Em sợ là không đoạt được giải, sẽ làm cho anh thất vọng, nên không dám nói đó thôi!

Chí Viễn nói bằng một giọng sôi nổi:

- Em không nên không có lòng tự tin như thế chứ! Chí Tường! Tác phẩm điêu khắc đó của em vừa sống động, vừa tự nhiên, anh tin là nó sẽ đoạt giải!

Chí Tường cười, nụ cười mang đầy nét lo lắng:

- Thấy chưa! Anh đã bắt đầu ôm lấy hy vọng rồi đấy! Anh có biết ông giáo sư của em nói gì không? Ông ấy nói, với tác phẩm của một người Đông Phương, có được tư cách để tham gia vào cuộc triển lãm này, là đã không tệ lắm rồi! Những lời nói đó có ý là, em đừng nên ôm thêm một hy vọng nào khác!

- Thế nhưng, em vẫn ôm lấy hy vọng, phải không?

Chí Tường trầm ngâm giây lát:

- Đời sống con người, không phải dựa vào hai chữ "hy vọng" để mà sống hay sao?...

Giọng chàng thật nhỏ:

- .. Nếu như em nói em không hề ôm một hy vọng gì hết, há chẳng phải là giả dối lắm sao?... Anh Hai, cho em một điếu thuốc với!

Chàng đưa tay về phía Chí Viễn. Chí Viễn nắm lấy bàn tay chàng:

- Không, anh không cho em hút thuốc đâu! Thuốc lá sẽ ảnh

hưởng đến sức khỏe của em! Chí Tường!... Anh biết là em đang buồn phiền dữ lắm! Anh biết là em đang có tâm sự thật nhiều! Anh biết là em không vui về gì hết! Nói cho anh biết, anh phải làm thế nào để giúp em?

Giọng chàng thâm trầm, nồng nhiệt. Chí Tường nói một cách ảo não:

- Ô! Không có gì đâu! Có thể là tại vì cuộc triển lãm mùa Thu năm nay đây thôi!

Chí Viễn siết tay chàng một cái thật chặt:

- Đừng lo! Thế nào em cũng đoạt giải!... Em có bàn tay của một nghệ sĩ! Bàn tay tiêu chuẩn của một nghệ thuật gia! Thế nào em cũng đoạt giải!

Chàng ngắm soi bàn tay của Chí Tường. Chí Tường rút bàn tay mình lại.

- Anh Hai! Anh còn ngó hơn em nữa, em nhắm mắt lại mà nằm mơ, còn anh, anh mở mắt ra mà nằm mơ!...

Chàng vói tay tắt đèn:

- ... Ngủ đi anh! Được không? Mỗi lần anh ngủ không đủ, bệnh đau bao tử lại phát đấy! Biết không cho em hút thuốc, tại sao lại không tự ngăn mình vậy? Ngó bộ, em phải để cho Úc Hoa trị anh mới được!

Ức Hoa! Trong lòng Chí Viễn lại dâng lên một niềm hối hận.

Chàng nói một cách dè dặt:

- Chí Tường! Không phải em vì chuyện Ức Hoa mà...

Chí Tường ngắt lời chàng:

- Anh Hai! Ngày đầu tiên em đến La Mã, em đã biết ngay là trong lòng Ức Hoa chỉ có một mình anh! Đừng nói chuyện nữa!

Chúng ta ngủ đi thôi!

Chí Viễn không nói gì nữa, trong bóng đêm, chàng nghe tiếng thở lên xuống không đều của Chí Tường, biết rằng Chí Tường cũng ngủ không được. Thằng nhỏ có tâm sự, Chí Viễn biết rõ, tuyệt đối không phải chỉ vì cuộc triển lãm mùa Thu năm nay mà thôi! Như vậy, là vì cái con bé không Đông, không Tây đó chứ gì! Chàng lắc lắc đầu, bắt buộc mình không nghĩ gì đến cô gái đó nữa! Không sao đâu, chỉ cần Chí Tường đoạt giải! Cái "giải" đó chắc chắn sẽ trị được đủ thứ bệnh tật khổ đau! Chỉ cần Chí Tường đoạt được giải! Chàng bắt đầu cảm thấy hăng hái hẳn lên, nghĩ đến tác phẩm "Thiếu nữ và ngựa". Tác phẩm điêu khắc đó, vừa đẹp vừa sống động, đó là một kiệt tác nghệ thuật, chỉ cần các nhà phê bình có chút con mắt nghệ thuật, nhất định là nó sẽ đoạt giải, như vậy, Chí Tường sẽ là người Trung Hoa đầu tiên đoạt giải trong giới nghệ thuật! Nhắm mắt lại, chàng ngủ thiếp đi, đêm đó, chàng cũng nằm mơ, trong giấc mơ của chàng, giải thưởng bay đầy trời, huy chương, giấy khen, cờ gấm và cúp bạc!

Tháng mười một, tin tức đưa về, Chí Tường bị lọt sổ! Tác phẩm đó chẳng những không đoạt được giải, mà không có cả tư cách được "tuyển chọn" tranh giải, nó chẳng những lọt sổ, mà còn lọt sổ một cách thật thê thảm! Không có một ai nhắc đến nó, không có một ai coi trọng nó. Khi ông giáo sư đưa lại tác phẩm "Thiếu nữ và ngựa" cho Chí Tường, ông chỉ nói vắn tắt một câu:

- Đừng nản lòng! Hãy tiếp tục cố gắng! Giải thưởng không tiêu biểu được gì cả!

Không tiêu biểu được gì sao? Đối với Chí Tường mà nói, đó lại là tiêu biểu cho sự "thất bại". Ngồi trong căn phòng nhỏ, chàng mở gói thuốc lá của Chí Viễn, đốt lên một điếu, ngồi ở đó buồn bực thở mây, nhả khói. Chí Viễn nóng nảy đi tới đi lui khắp cả phòng. Mắng cả cuộc triển lãm, mắng ban giám khảo, mắng các bình luận gia nghệ thuật, mắng báo chí... mắng nguyên cả một thành phố La Mã "kỳ thị chủng tộc"! Cuối cùng, chàng để tay mình đè thật nặng lên vai Chí Tường:

- Đàn ông con trai, nam nhi chi chí, có thể co, có thể dãn! Một chút thất bại nho nhỏ như thế chẳng lẽ đã đánh ngã em được rồi sao? Hãy đứng dậy! Tiếp tục vẽ! Tiếp tục khắc! Tiếp tục đem tác phẩm của mình ra cho họ xem! Chí Tường, em có thiên tài, em có khả năng, em có sự đam mê! Em sẽ thành công! Nhất định là em sẽ thành công! Đừng nên tỏ ra ủ rũ như thế! Đừng nên để cho một cuộc triển lãm mùa Thu làm cho hùng tâm tráng chí của em

bị hủy diệt đi như thế! Anh nói cho em nghe, triển lãm mùa Thu không được giải, em lại tham dự vào giải mùa Đông, mùa Đông không được, em lại tham gia vào mùa Xuân, mùa Xuân không được, em lại tham gia vào mùa Hè! Em cứ tiếp tục tham gia, tiếp tục vẽ, tiếp tục điêu khắc! Thế nào cũng có một ngày, em sẽ được coi trọng! Hãy hăng hái lên! Vui vẻ lên! Chí Tường!

Chí Tường vùi đầu mình vào hai lòng bàn tay, những ngón tay của chàng lùa vào trong mái tóc rối tung.

Một lúc thật lâu sau, chàng mới ngẩng đầu lên, gương mặt chàng tiều tụy đến độ làm cho người nhìn cảm thấy đau lòng, chàng nói bằng một giọng trầm lặng, đều đều:

- Anh Hai! Anh đừng nên mắng giới nghệ thuật ở La Mã, hôm nay em đã đi xem những tác phẩm đoạt giải và được tuyển chọn, tất cả những tác phẩm đó quả thật là không tầm thường! Em đau khổ, không phải là vì không đoạt được giải, mà là vì chính bản thân tác phẩm của em, tác phẩm của em còn cách họ quá xa, quá xa. Tác phẩm của em, chỉ được vẻ đẹp bề ngoài, chỉ được những nét khắc công phu, tỉ mỉ. Em đã tìm ra được khuyết điểm của mình từ lâu, những tác phẩm của em thiếu mất cái "hồn" trong đó, không có sự biểu hiện của cái "lực" trong đó! Thế nhưng em, em lại không biết làm sao mới có thể đem tất cả những cái thiếu sót đó để vào trong tác phẩm của mình! Đó chính là nỗi bi ai to lớn nhất của em!

Chí Viễn nhìn chăm chăm vào Chí Tường, thật sâu, thật sâu:

- Chí Tường, thời gian còn nhiều lắm! Em mới đến La Mã có hơn một năm, em muốn được như thế nào? Không có một nghệ thuật gia nào không phải trả giá cho sự thành công của họ! Nếu như em biết được khuuyệt điểm của mình ở đâu, đó chính là sự thành công của em rồi vậy!

Chí Tường ngẩng đầu lên nhìn Chí Viễn, ánh mắt chàng thành khẩn, giọng nói chàng thiết tha:

- Anh Hai, trước khi thanh quản của anh bị hư, anh đã có từng nghi ngờ giá trị của mình không? Ý em muốn nói là, từ nhỏ, chúng ta đã được khen tặng là những đứa trẻ ưu tú, được mọi người xưng tụng là thiên tài, đến khi anh thực sự nhìn thấy thế giới bên ngoài này, nhìn thấy được bao nhiêu là những nhân vật thành công vượt bậc kia, anh có cảm thấy là mình quá nhỏ bé chẳng?

Chí Viễn đón lấy ánh mắt của Chí Tường, yên lặng không nói, chàng trầm ngâm, suy nghĩ. Một lúc thật lâu, chàng mới đi đến bên Chí Tường, ngồi xuống đối diện với chàng, từ tốn, chậm rãi và rõ ràng, chàng cất tiếng nói:

- Anh hiểu rất rõ cảm giác của em. Ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn! Bây giờ chúng ta không còn phải là những đứa trẻ ở trung học đi thi đoạt giải của trường nữa, chúng ta phải mở to mắt ra nhìn người khác, và nhìn cả chính mình,

càng nhìn càng cảm thấy sợ hãi. Anh hiểu, Chí Tường. Em hỏi anh có từng nghi ngờ giá trị của chính mình, vâng, anh cũng đã từng nghi ngờ. Thế nhưng, Chí Tường, nghi ngờ không có nghĩa là phủ định, em có thể nghi ngờ mình, nhưng em không thể tự phủ định mình! "Nghi ngờ" còn có cơ hội để đi tìm câu giải đáp, "phủ định" là chối bỏ mình, lật đổ mình! Chí Tường, em có thể cố gắng đi tìm câu giải đáp, thế nhưng, đừng nên bao giờ phủ định!

Chí Tường nhìn Chí Viễn, ánh mắt chàng từ từ dâng lên một ánh sáng huyền hoặc, lóng lánh. Sau đó, chàng nói bằng một giọng cảm xúc, tôn sùng:

- Anh Hai! Anh đã từng làm em cảm động, làm em rơi lệ, làm em kính phục, thế nhưng chưa có giây phút nào, anh làm cho em cảm thấy an ủi như bây giờ!

Chí Viễn cười lên, ánh mắt chàng ươn ướt, không nói thêm một tiếng nào, mà chỉ để bàn tay mình lên vai Chí Tường nắm lại, khích lệ, cổ vũ, hiểu biết, cái nắm vai thật chặt, thật mạnh mẽ.

xxxxxxx

Chí Tường lại vui đầu vào công việc điêu khắc của mình, Chí Viễn lại vui đầu vào công việc khuôn vác của mình. Ngoài mặt, mọi việc đã trở lại bình thường, phẳng lặng, thế nhưng, Chí Viễn

lại thể nghiệm được một điều rất sâu xa, Chí Tường đang mắc phải chứng bệnh ưu phiền thật trầm trọng, mà chứng bệnh này, chàng hoặc Ưc Hoa, hoặc ông Cao, không một ai có thể trị liệu được, thậm chí, cả hoạt họa và điêu khắc, cũng không thể nào trị liệu được cho Chí Tường.

Sau đó, có một buổi hoàng hôn, Chí Viễn vừa từ công xưởng tan sở trở về nhà, trong lòng chàng vẫn còn đang nghĩ về Chí Tường, dừng chiếc xe cũ nát của mình trước cửa, chàng chui ra khỏi xe, móc túi lấy ra xâu chìa khóa, leo lên mấy bậc thang gỗ kêu kẻo kệt lên phòng mình, lập tức, chàng ngó người ra.

Có một thiếu nữ thân hình nhỏ nhắn, đang ngồi trước cửa phòng chàng, hai tay ôm gối, nàng ngồi đó, không nhúc nhích, không động đậy, mái tóc ngắn, chiếc mũi nho nhỏ, xinh xinh, đôi môi mỏng mỏng - giống tác phẩm điêu khắc của Chí Tường, nàng mặc chiếc áo sơ mi nhung màu tía đỏ, chiếc váy đầm cùng màu, bên ngoài khoác chiếc áo lá nhỏ màu trắng tinh, trên vai khoác chiếc áo choàng màu trắng, thật xuất sắc, thật mỹ miều! Chí Viễn hơi sững người lại, đứng ở đó, trong lòng chàng đã mơ hồ hiểu được, ở La Mã, không dễ dàng gì gặp được con gái Đông Phương!

Nàng con gái đó đã từ từ ngẩng đầu lên, nàng vẫn ngồi bất động

ở đó, thế nhưng, ánh mắt nàng nhìn trừng trừng vào Chí Viễn không chớp. Chí Viễn bất giác cảm thấy lòng mình rung động, nàng con gái này, gương mặt trắng mịn, mắt sáng mày thanh, trên gương mặt nàng, không có một chút son phấn, và cũng không có một chút sắc máu, hình như nàng đang bị bệnh, sắc mặt nàng trắng nhợt như thể đang bị bệnh, thế nhưng, ánh mắt của nàng nhìn chàng, lại sắc nhọn như một lưỡi dao, lóng lánh sắc lạnh căm, nhìn chàng trừng trừng.

- Anh chính là Trần Chí Viễn, phải không?

Nàng cất tiếng hỏi, giọng nàng lạnh như băng, gương mặt không một chút biểu lộ tình cảm.

Chàng cũng nhìn trả lại nàng trừng trừng, trả lời:

- Đúng vậy, chắc hẳn, cô là Châu Đan Lệ! Cô đến đây tìm tôi?

Hay là đến để tìm Chí Tường?

- Tôi đến tìm anh.

Chàng hơi ngớ ra, dứt chìa khóa vào mở cửa:

- Tìm tôi?... Vào đây nói chuyện một chút đi, được không?

Đan Lệ từ từ, chậm chạp đứng dậy, từ từ, chậm chạp đi vào nhà, nàng đứng ngay giữa nhà, chiếc áo khoác trên vai rớt xuống sàn nhà, thế nhưng nàng không chú ý đến, mà chỉ đứng ở đó như một bức tượng hóa thạch. Chí Viễn cúi người xuống nhặt chiếc áo lên, để trên chiếc ghế salon, trong lòng hơi có chút hoang mang, lo lắng, chàng chưa bao giờ biết cách ứng phó với đàn bà con

gái. Nhất là, người con gái này! Thần sắc cô ta trông thật kỳ dị, sắc mặt cô ta lại rất nghiêm nghị.

Chàng hỏi:

- Cô uống gì? Café?

- Miễn đi! Tôi chỉ nói vài câu, nói xong là đi ngay!

Nàng trả lời ngắn gọn, ánh mắt nhìn chàng vẫn chứa đầy nét sắc lạnh như băng.

Chàng bất giác đứng dừng lại, nhìn trừng trừng vào nàng.

Nàng lại bắt đầu cất tiếng nói, thanh âm như thoát ra từ một dòng suối sâu đổ ra từ nơi thâm sơn cùng cốc: trong trẻo, thanh thoát, nhưng cũng lạnh lẽo, giá băng:

- Tôi không bao giờ nghĩ rằng, có một ngày tôi sẽ phải đến tìm anh... Tôi là một kẻ chiến bại, lẽ ra không có tư cách để đứng ở đây nói chuyện với một người chiến thắng vĩ đại như anh! Thế nhưng, tôi không hiểu tại sao mình lại bị bại?...

Nàng hơi dừng lại một chút:

- ... Tôi đến đây, chỉ để hỏi anh một câu, ai đã cho anh cái quyền uy quá to lớn, để cho anh làm một tên đồ tể thế kia!

Chàng ngó người ra:

- Đồ tể?

Đan Lệ tiếp lời chàng, giọng nói lạnh băng đã trở sang thành sàu khô, tuyệt vọng:

- Đúng vậy, đồ tể!... Ai đã cho anh cái quyền, để cho anh chặt

đứt đi tình yêu giữa tôi và Chí Tường? Chẳng lẽ anh là một động vật có máu lạnh không tim, không gan, không phổi? Chẳng lẽ anh chưa bao giờ biết tình yêu là gì? Trần Chí Viễn...

Nàng gật gật đầu:

- ... Rồi có một ngày, anh cũng sẽ biết yêu, anh cũng sẽ gặp được một con gái bằng lòng sống cho anh, bằng lòng chết vì anh. Hy vọng rằng, khi anh gặp được người con gái đó, cũng sẽ có một tên đồ tể khác xuất hiện, đẩy người con gái đó ra khỏi vòng tay của anh...

Nàng hơi hắt hắt đầu lên, cố gắng kềm chế những giọt nước mắt. Một lọn tóc ngắn rơi trước trán nàng, phấp phồng lên xuống một cách thật tội nghiệp. Nàng nhướn cao đôi mi cong, tiếp tục hỏi:

- Anh là một người tàn nhẫn đến như thế sao? Tôi không hiểu, anh chỉ là anh Hai của anh ấy, tại sao anh lại không thể cùng sống chung hòa bình với tôi? Chúng ta nhất định phải giao chiến với nhau sao? Tôi đã làm gì trở ngại cho anh?

Chàng hít vào một hơi dài, những câu chất vấn mang đầy nét thống khổ của nàng làm cho chàng cảm thấy bối rối. Chàng trả lời bằng một giọng chống chế:

- Không phải cô là trở ngại gì cho tôi, mà là trở ngại cho Chí Tường! Nếu như cô yêu nó như thế, cô không nên để cho nó bỏ

học! Không nên để cho nó chìm đắm trong sự hưởng thụ, hoan lạc quá mức! Một người vợ hiền, hoặc một người yêu tốt, đều có trách nhiệm là phải khuyến khích người chồng, người yêu của mình phấn đấu, hướng thượng! Nhất là ở trường hợp của nó! Nó đến Âu Châu để đi học, chứ không phải đến để du lịch!

Nàng nhìn chàng trân trối, cái thần sắc bướng bỉnh, ngang ngạnh trong đáy mắt nàng dần dần mất đi, nét sâu khổ, ủ rũ lại càng lúc càng nặng nề hơn, nàng dùng răng cắn chặt lấy đôi môi, cắn đến thật chặt, thật chặt, một lúc sau, nàng mới cất tiếng nói, đôi môi nàng in hằn dấu răng thật sâu.

Nàng hỏi:

- Đó là nguyên nhân đấy à?... Anh có thể nói cho tôi biết, anh có thể dạy tôi, từ nhỏ đến lớn, tôi sống trong một môi trường, hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt, đối với hai chữ "phấn đấu", tôi gần như hiểu biết rất ít. Có thể tôi là một người rất vô tri, rất ấu trĩ, thế nhưng... thế nhưng...

Đôi môi nàng run rẩy, nước mắt cuối cùng cũng đã trào ra từ đôi mắt to xinh đẹp, nàng kêu lên:

- ... Tình yêu của tôi chân thật một trăm phần trăm! Tôi vui vì niềm vui của anh ấy! Tôi buồn vì nỗi buồn của anh ấy! Nếu như tôi không biết làm thế nào để khích lệ anh ấy, anh có thể dạy tôi, tại sao nhất định phải đẩy tôi vào địa ngục? Chẳng lẽ tôi vào địa ngục rồi, anh ấy sẽ có thể yên tâm mà phấn đấu hay sao?

Nàng lại hất đầu lên, quay người lại, nàng xông ra phía ngoài cửa, Chí Viễn đuổi theo, chụp tay nàng lại:

- Cô định đi đâu thế?

- Đi tự tử!

Chàng hoảng hốt chặn ngay trước mặt nàng, giọng chàng thô lỗ:

- Cô không được đi!

Nàng kêu lên phần nộ, giận dữ:

- Tại sao tôi lại không được đi? Anh là anh của anh ấy, anh có thể cản trở anh ấy! Anh có phải là anh của tôi đâu!

Chàng nhìn nàng thật sâu, giọng chàng trầm xuống:

- Thật không?... Sớm muộn gì cũng có một ngày, cô cũng sẽ phải gọi tôi bằng anh mà thôi, phải không?

Nàng há mồm cứng lưỡi, ngạc nhiên nhìn chàng không chớp, nước mắt vẫn còn vương nhẹ trên rèm mi, thế nhưng, gương mặt nàng đã bắt đầu phát ra những vằn sáng long lanh, vui sướng.

Chàng nhìn nàng, gật gật đầu, nói như tâm sự:

- Tôi luôn luôn khích lệ, cổ vũ nó hướng thượng, vươn lên, thế nhưng, tôi không thể nào trị được chứng bệnh ưu phiền của nó.

Đan Lệ, cô có muốn giúp tôi một tay trong chuyện này không?

Nàng phát ra một tiếng kêu vui buồn lẫn lộn thật thấp, thật nhỏ, quay đầu lại thật nhanh, lưng hướng về phía Chí Viễn, cả khuôn mặt nàng vùi sâu vào hai lòng bàn tay trắng muốt, run rẩy không

ngừng.

Thế là, hôm đó, khi Chí Tường tan học về đến nhà, chàng nhìn thấy ngay Chí Viễn đang đứng trước cửa nhà đợi mình:

- Anh có một món quà tặng cho em, Chí Tường!

Chàng nhìn anh, hồ nghi:

- Món quà?

Chí Viễn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra he hé, chàng nhìn vào trong, một nàng con gái đang đứng quay lưng ra cửa, nàng từ từ quay đầu lại, e ấp, then thùng, đôi mi cong vút như cười như khóc, ngược nhìn ra...

- Tiểu Lệ Chi!

Chàng kêu lên một tiếng thật to, xông vào phòng như một con lộc.

Chí Viễn đưa tay kéo sập cánh cửa lại, chàng nghe trong phòng phát ra một loạt tiếng kêu như cười, như khóc. Chàng nhẹ nhàng nhảy từng bước chân xuống những bậc thang kêu kèn kẹt, trông mắt chàng cay nóng, cổ họng ngứa ngáy, trái tim chàng vang lên một điệu nhạc. Chàng quyết định xin nghỉ làm một đêm, chàng phải đi tìm Úc Hoa, cùng nàng thưởng thức buổi hoàng hôn đầu tiên của La Mã.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 18

Sinh hoạt lại đi vào quỹ đạo. Đan Lệ dọn trở về khu chung cư nữ sinh, dĩ nhiên, hai vợ chồng ông Đức lại từ Gevena bay sang La Mã một lần nữa, lần này, cả hai người không những gặp Đan Lệ, mà còn gặp luôn cả Chí Tường. Ông Đức biết rất rõ rằng, con gái mình đã bị tình yêu làm cho mù quáng, không còn cách gì cứu gỡ được nữa, ông đành phải trịnh trọng gửi gắm nàng cho Chí Tường:

- Chí Tường, cho dù thế nào đi nữa, cháu cũng không phải là chàng rể mà bác chọn! Bác không biết phải nói với cháu như thế nào, Đan Lệ là một đứa trẻ được nuông chiều từ tấm bé, không hề biết trời cao đất dày, cũng không hề biết đến khổ sầu của nhân gian. Đúng ra, bác đưa nó từ HongKong sang Thụy Sĩ, là muốn cho nó thoát khỏi chốn đau khổ, không ngờ, nó lại gặp phải cháu!

Chí Tường hỏi:

- Cháu là đại diện cho sự đau khổ hay sao?

Ông Đức trả lời:

- Bác không biết cháu có phải hay không? Bác chỉ biết một điều là, từ khi Đan Lệ quen biết cháu, nó gần như làm bạn với nước mắt mỗi ngày. Ngày trước, nó chỉ biết cười, bây giờ, cháu tự mình nhìn nó đi!

Chí Tường nhìn Đan Lệ, đúng vậy, nàng đã thay đổi! Nàng không còn là cô gái nhỏ vui vẻ, phóng khoáng, cười nói huyên thiên, bất cần đời ở bảo tàng viện Borghese ngày trước nữa.

Nàng gầy sệt đi, tiêu tụy đi, xanh xao và mệt mỏi, chàng cảm trái tim mình đau đớn như bị ai bóp chặt lại, gương mặt chàng bắt giác biến sắc.

- Thừa bác, có thể cháu là đại diện cho sự đau khổ. Cháu không giống như bác, trên lưng cháu lúc nào cũng gánh một cột trụ to... Chàng nghĩ đến chiếc cột trụ to tướng oằn nặng trên vai Chí Viễn, cảm thấy rằng ông Đức tuyệt đối không thể nào hiểu được thí dụ này. Chàng hơi dừng lại, đổi đi cách nói:

- ... Cho dù cháu có là đại diện cho sự đau khổ hay không, xin bác tin ở cháu, cháu không hề bao giờ muốn đem sự đau khổ đến cho người khác, nhất là Đan Lệ! Nếu như Đan Lệ vì cháu mà gặp phải sự bất hạnh...

Đan Lệ này giờ vẫn theo dõi những câu nói của ông Đức và Chí Tường, lúc này, nàng nhào đến, đứng chắn giữa hai người,

gương mặt nàng mang đầy nét hoảng hốt, sợ hãi, đôi mắt nàng mở to ra, nhìn vào ông Đức bằng ánh mắt cầu khẩn, căng thẳng, nàng nói thật to tiếng:

- Ba! Ba nói ít đi vài câu dùm con, được không? Con nói cho ba nghe, nếu như Chí Tường là đại diện cho sự khổ đau, thì xa rời anh ấy là sự tuyệt vọng. Ba!...

Giọng nàng nhỏ xuống, thấp hẳn đi, như cầu khẩn, như van lơn:

- Ba hãy để yên cho tụi con đi mà! Khổ đau cũng được, hoan lạc cũng cam, tất cả đều là do tự con tìm lấy! Con không oán trách một ai cả! Ba! Ba làm ơn dùm con đi, con không dễ gì mới thuyết phục được anh Hai của anh ấy...

Ông Đức vừa kinh ngạc, vừa giận dữ:

- Con còn phải thuyết phục cả anh Hai của hấn nữa à! Ba xem, hấn ta đúng là một nhân vật quan trọng của thế giới đây mà!... Đây con gái sang một bên, ông thật sự bị chọc giận, trừng mắt nhìn Chí Tường, ông gằn giọng hỏi:

- ... Cậu có thể bảo đảm là con gái tôi sẽ hạnh phúc hay không?

Chí Tường cũng nhìn thẳng vào ông Đức, trả lời ngắn gọn:

- Dạ không! Cháu chỉ có thể bảo đảm là cháu yêu nàng! Hạnh phúc hay không, nàng phải tự mình cảm nhận lấy!

Ông Đức giận đến đỏ mặt:

- Yêu? Người nào cũng biết nói chữ yêu! Yêu! Chỉ là một chữ trông rỗng, ngoài yêu ra, cậu còn có thể cho nó gì khác nữa?

- Con người của cháu!

- Con người của cậu hay lắm sao?

- Con người của cháu đối với bác, đối với thế giới này, có thể không có gì hay ho, cháu chỉ là một chiếc lá giữa dòng, như trăm ngàn chiếc lá khác. Thế nhưng, đối với cháu hoặc với Đan Lệ, có thể, đó là toàn bộ!... Ngoài ra, cháu còn có một thứ khác có thể cho nàng, thế nhưng, chưa chắc gì bác đã coi trọng thứ đó!

Chàng nhìn ông Đức chăm chăm. Ông Đức hỏi:

- Thứ gì?

- Quốc tịch của cháu!

Ông Đức đột nhiên cảm thấy mình bị đánh ngã quỵ, bị chàng trẻ tuổi, miệng còn hôi sữa này đánh ngã nhào! Chàng trai trẻ này chỉ dùng có mấy chữ, đã đánh trúng ngay nhược điểm của ông. Ông cứ đứng đó, trừng mắt lên, không biết nói gì cho phải. Đan Lệ đã lẹ làng nhào tới, ôm choàng lấy cổ cha, nàng để gương mặt mịn màng của mình, áp sát vào gương mặt của cha, nói bằng một giọng thân mật, dễ thương, dịu dàng, nũng nịu với ông rằng:

- Thôi mà ba, ba đừng giận mà! Cái tính của Chí Tường là như thế đó, nói chuyện lúc nào cũng chửi người ta như vậy! Thôi đi ba, ba đừng nói nữa mà! Ba chộc cho anh ấy nổi sùng lên, anh ấy sẽ càng nói càng nổi nóng đấy! Thôi nhé ba, coi như con không

phải, con xin lỗi ba vậy!

Trời ạ! Nói như vậy là thế nào? Hắn ta còn bị chọc cho "nổi sùng" lên nữa chứ! Lại còn "nổi nóng" nữa chứ! Ông Đức vừa giận dữ, vừa buồn cười, lại vừa có cảm giác chằng đặng dừng. Nhìn vào gương mặt nửa như cuống quýt, nửa như van lơn, nửa như nũng nịu của Đan Lệ, ông biết rằng mọi chuyện coi như đã xong! Trái tim của con gái đã bị chàng trẻ tuổi này "Chụp bắt" mất tiêu rồi, làm cha mẹ có thể làm gì khác hơn được. Vả lại, khi ông đối diện với gương mặt bất khuất, tự hào của Chí Tường, sự tán thưởng và ưa thích của ông đối với chàng trai trẻ này lại tràn lan như nước vỡ bờ trong tận cùng trái tim. Cuối cùng, ông thở ra một hơi dài, đẩy nhẹ Đan Lệ vào vòng tay Chí Tường, ông nói:

- Thôi được! Chí Tường! Con đường của hai đứa còn dài lắm! Hy vọng là tình yêu của cháu và Đan Lệ, chịu đựng được sự thử thách của thời gian!...

Ông nhìn về phía con gái:

- ... Đan Lệ! Hãy nhớ, nếu như có bị ức hiếp, nhà, bao giờ cũng mở rộng vòng tay ra đón con trở về đây nhé!

Và như thế, Đan Lệ ở lại La Mã.

Những ngày tháng tiếp theo sau đó, về phương diện tình cảm, cả hai anh em đều đã có chỗ nương tựa, cả hai đều có người yêu.

Về phương diện sinh hoạt, thì lại gian khổ không thể tả.

Bài vở của Chí Tường càng lúc càng nặng nề, mỗi ngày chàng đều bận rộn đến nửa đêm, điêu khắc, hội họa, lý luận nghệ thuật... chàng gấp rút muốn học cho xong tất cả các tín chỉ, lấy cho được văn bằng tốt nghiệp trước khi mùa hè tới. Chí Viễn thì bận rộn đi làm, chàng có sự suy nghĩ của riêng mình, Chí Tường tốt nghiệp, cũng chưa thể xem là "thành công", cũng không thể kể là đã "hoàn tất việc học", chàng hy vọng Chí Tường có thể tiến thêm một bước, bằng cách học chuyên ngành về điêu khắc, La Mã có rất nhiều điêu khắc gia nổi tiếng, họ đều có thu nhập đê tử. Nếu như Chí Tường có được một danh sư chỉ giáo, chưa biết chừng nó sẽ có thành tựu rất lớn! Thế là, chàng càng lúc càng làm việc cật lực hơn! Sau tháng ba, mùa của ca kịch viện kết thúc, chàng bèn làm việc ở công xưởng từ sáng cho đến tối, từ tám giờ sáng làm cho đến sáu giờ chiều! Chí Tường bị sự làm việc "cật lực" đó của chàng làm cho nổi nóng, chàng kêu lên:

- Anh Hai! Anh mà còn làm việc "lấy chết" như vậy nữa, bắt đầu ngày mai, em sẽ nghỉ học! Lúc gần đây, sắc mặt của anh càng lúc càng vàng hoạc ra, bệnh đau bao tử cũng không trị, bệnh ho cũng không trị, vừa hút thuốc, lại vừa uống rượu, anh cứ như thế, lỡ ngã bệnh nằm xuống thì làm sao? Em nói cho anh nghe, nếu như anh không xin nghỉ phép, ngày mai em sẽ không đi học nữa!

Chí Viễn cười lên:

- Ha! Đúng là gần mực thì đen!

Chí Tường hỏi:

- Anh nói vậy là sao?

- Em bây giờ nói chuyện, cũng quen cái thói làm nư, giống y như Đan Lệ!

Chí Tường cũng cười. Đặt tay lên vai Chí Viễn, chàng nói bằng một giọng nghiêm trang:

- Đừng có giỡn, anh Hai! Anh làm việc ở công xưởng đó cũng cầm bằng như bán sức lao động, chẳng lẽ anh không thể kiếm một công việc như dạy học chẳng hạn hay sao?

Chí Viễn nói một cách thẳng thắn:

- Anh không có kinh nghiệm dạy học, mà họ cũng không dùng một thầy giáo người Đông Phương, nếu như anh không bán sức lao động của mình, anh chỉ có thể đi nhà hàng làm công, mà lương ở đó quá ít. Em biết đó, Chí Tường...

Giọng chàng thật dịu dàng:

- ... Tháng sau, ba sẽ làm lễ thượng thọ lục tuần, chúng ta làm thế nào cũng phải gửi một mớ tiền về cho ba mẹ nở mặt nở mày với người ta chứ, phải không? Cả hai đứa con trai đều đi hết trơn, ba mẹ chỉ có cái khoảnh khắc an ủi là lúc nhận được chi phiếu của chúng ta, biết rằng cả hai anh em ta đều không đến đói tẻ.

- Nếu như ba mẹ biết rằng, số tiền đó là do anh đổi lấy bằng sức lao động của chính mình, suốt ngày gánh đất gánh gạch...

Chí Viễn nhìn em nghiêm khắc, kêu lên bằng một giọng khàn

đọc:

- Chí Tường, em mà dám viết thư nhắc đến một chữ...

Chí Tường ngắt lời chàng:

- Dĩ nhiên là em không dám! Vì vậy, thư em viết về nhà cũng càng lúc càng ngắn đi. Thảo nào mà mẹ viết thư đến nói, ngày trước, có một mình Chí Viễn "đánh điện tín", bây giờ cả hai anh em cùng nhau "đánh điện tín" về nhà!...

Chàng chép miệng, thở ra:

- ... Cũng may, bây giờ đỡ rồi, chỉ còn không bao lâu nữa là em ra trường rồi, đợi khi em ra trường xong, anh chắc là không còn lý do gì để cản trở không cho em đi làm nữa chứ, lúc đó, cả hai anh em mình cùng nhau đi làm, để dành một mớ tiền, trả cho xong món nợ mà ba mẹ đã mượn cho mình đi du học, rồi về nhà là vừa rồi đây!

- Về nhà?...

Chí Viễn lẩm bẩm lặp lại hai chữ đó, như thể đó là hai chữ có ý nghĩa rất ảo diệu, sâu xa, gương mặt chàng hiển hiện lên nét mơ màng như đang nằm mộng.

Một lúc thật lâu sau, chàng mới nói:

- ... Chí Tường, tới chừng đó hai đứa chúng ta đừng nên cãi nhau, sau khi em ra trường rồi, vẫn chưa có thể đi làm được đâu! Em phải học bộ môn điêu khắc của em cho thật hoàn hảo! Vì vậy, anh đã suy nghĩ và sắp xếp xong cả rồi, tốt nghiệp ra trường

chưa thể kể là thành công! Chính em đã nói đó thôi, những tác phẩm điêu khắc của em thiếu sót rất nhiều thứ, anh đã dò hỏi và tìm hiểu, em có thể theo học với một nhà điêu khắc nổi tiếng về bộ môn điêu khắc...

Chí Tường kêu to lên:

- Anh Hai, anh điên rồi! Anh có biết học phí sẽ đắt đến ngần nào không? Anh có biết...

Chí Viễn nói:

- Anh biết! Anh đều biết cả! Thế nhưng, anh muốn em làm như thế, em có thiên tài, em có thể học được! Còn như anh ấy à? Em xem, các bắp thịt của anh vẫn còn rất săn chắc, cơ thể anh cũng còn rất khỏe mạnh, một chút công việc đó không là gì đối với anh đâu! Nếu như em kính trọng anh...

Chí Tường giận dữ la toáng lên:

- Kính trọng! Kính trọng! Em không thể để mặc cho anh sắp xếp mãi như thế! Em sẽ không bao giờ nghe theo những lý luận như anh đã nói nữa đâu! Nếu như em cứ tiếp tục "kính trọng" anh mãi như thế, thì chẳng khác nào em giết anh chết dần chết mòn! Em nói cho anh nghe, em sẽ không bao giờ nghe lời anh như thế nữa! Không bao giờ! Không bao giờ!

- Chí Tường! Em nói chuyện phải có lý một chút!

Chí Tường xúc động đến mặt mày đỏ bừng lên, sợi gân xanh trên trán chàng giật lia lịa:

- Có lý? Em có lý bao nhiêu đó đã đủ rồi! Người không có lý chính là anh, chứ không phải em! Anh Hai, đừng bắt buộc em làm như thế nữa, hai năm nay, em đã sống một cách vô cùng đau khổ, cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện anh nhẫn nhục đi làm cực khổ để nuôi em ăn học, là em cảm thấy mình sắp điên đến nơi! Anh Hai! Anh phải nghĩ đến mình một chút chứ! Anh lấy cái kiếng ra mà soi, tự nhìn lấy mình một tí đi, mặt vàng da bủng, hai con mắt lờ đờ...

Có tiếng cửa mở ra, Úc Hoa nhẹ nhàng đi vào, Chí Tường im bất miêng, thế nhưng, sự giận dữ và xúc động vẫn còn hiển hiện rõ trên gương mặt của chàng, Úc Hoa ngạc nhiên trở mắt hỏi:

- Chí Tường, hai anh em lại cãi nhau nữa đấy à?

Chí Tường không nhin được nữa, chàng la lên bưng bưng:

- Cãi nhau, đúng vậy, chúng tôi đang cãi nhau!... Úc Hoa, cô nói chuyện với anh Hai đi, cô nói chuyện cho rõ ràng với anh Hai! Nếu như anh ấy cứ ngoan cố như thế, nếu như anh ấy không biết tự yêu thương bản thân mình, tôi nói cho cô nghe!... Trước khi cô trở thành chị Hai của tôi, là cô đã mặc áo gai đội khăn tang khóc anh ấy rồi!

Nói xong, chàng xông ra khỏi phòng, đóng cánh cửa nghe đánh bình một tiếng.

Úc Hoa nhìn Chí Viễn:

- Chuyện gì vậy anh?

- Anh muốn sau khi ra trường, nó tiếp tục theo học chuyên ngành điêu khắc.

Úc Hoa đi đến bên cạnh Chí Viễn, nàng đưa tay ra ôm lấy đầu Chí Viễn, nhìn chàng thật tỉ mỉ, sau đó, nàng ngồi phịch xuống sàn nhà ngay bên cạnh Chí Viễn, để gương mặt mình tựa thật nhẹ vào gối chàng, nước mắt từ từ chảy ra từ đôi mắt đen lay láy của nàng, thấm ướt chiếc quần của chàng. Chàng vội vàng dùng tay ôm lấy đầu nàng, nói cuống quýt:

- Em sao vậy? Úc Hoa? Em đừng nên bị ảnh hưởng của Chí Tường, anh còn khỏe lắm, thật mà, anh còn khỏe vô cùng, lúc gần đây, anh không còn bị đau bao tử nữa, mà cũng không hề bị ho, thật mà, Úc Hoa!

Úc Hoa dùng tay ôm chặt lấy cánh tay chàng:

- Chí Viễn, em không muốn khuyên anh một điều gì cả, em chỉ muốn biết rằng... cái gánh nặng chình chịch này, anh sẽ gánh cho đến bao giờ mới xong?

Giọng nàng như nghẹn lại khi nói những câu chót. Chí Viễn dùng tay vòng lấy đầu Úc Hoa:

- Úc Hoa, bao nhiêu năm nay rồi, chẳng lẽ em không hiểu tính tình của anh sao?

Úc Hoa ngẩng đôi mắt đắm lệ lên nhìn chàng:

- Chính vì em hiểu anh quá rõ, nên em mới sợ...

- Sợ gì?

Nàng ôm lấy chàng thật chặt, như không muốn rời:

- Sợ... sợ những lời nói không may đó của Chí Tường!

Chí Viễn nói bằng một giọng giận dữ:

- Thật là tức cười! Tại sao em và nó lại trù ẻo anh chi vậy?

Úc Hoa nhìn chàng bằng đôi mắt van lơn:

- Vậy thì, anh hãy bỏ việc làm, nghỉ ngơi một thời gian đi, em và ba, cũng có dành dụm được một số tiền...

Chí Viễn nghiêm khắc ngắt lời nàng:

- Úc Hoa! Em xem anh là loại người gì vậy? Em nghĩ rằng anh sẽ bỏ việc làm, nghỉ ở nhà để dùng số tiền mồ hôi nước mắt đó của cha con em sao? Nếu như anh là loại đàn ông như thế, thì anh có còn xứng đáng để cho em yêu nữa hay không? Úc Hoa, đừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa hết, chuyện này chúng ta nói đến đây là chấm dứt! Đối với việc đi làm của anh, em đừng nên có thêm một ý kiến nào nữa hết! Em hiểu không?...

Chàng nhìn vào đôi mắt buồn bã và chan chứa thâm tình của Úc Hoa, bất giác không kềm lòng được, chàng ôm chầm lấy nàng vào lòng:

- ... Xin lỗi em, Úc Hoa, không phải anh cố ý muốn nói chuyện lớn tiếng với em. Yên tâm đi cưng! Thân hình anh còn rắn chắc vô cùng, anh sẽ không để cho em...

Chàng cười lên, nói đùa:

- ... trở thành quả phụ đâu!

Ức Hoa đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh lẽo chạy dài theo cột xương sống của mình, nàng rung mình đưa tay ra, vội vàng bùm lấy miệng chàng lại, gương mặt nàng trắng bệch đi. Chí Viễn cười cười, lắc lắc đầu, nói:

- Thật là kỳ! Em với Chí Tường nói bậy thì được, anh mới vừa nói một câu, là em đã chịu không nổi rồi!...

Chàng hôn nàng đầm thắm, đôi môi lướt qua má nàng, kề sát vào tai nàng, thì thầm:

- ... Yên tâm đi, anh sẽ vì em mà sống lâu trăm tuổi, sống đến khi cháu nội, cháu chắt của chúng ta lấy vợ lấy chồng kia!

Đôi mắt nàng vẫn còn chan chứa những giọt lệ buồn, thế nhưng, nàng cũng bị câu nói đó của chàng làm cho bật cười lên:

- Như vậy là bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Để anh tính xem, năm nay anh ba mươi bốn, nếu sang năm chúng ta lấy nhau, năm sau nữa là chúng ta có thể có con rồi, thằng con mình hai mươi tuổi sẽ có con, lúc đó là anh năm mươi sáu tuổi, cháu nội mình hai mươi tuổi có con, anh sẽ bảy mươi sáu tuổi, nếu cháu chắt mình cũng lấy vợ lúc hai mươi tuổi, anh sẽ...

Chàng làm ra giọng trệu trạo như ông già lụm cụm không còn răng, nói rằng:

- ... già này sẽ chín mười sáu tuổi! Bà nó ơi, bà nghĩ xem chúng ta sống đến chín mười sáu tuổi, đã đủ chưa vậy?
Úc Hoa không nhịn được nữa, nàng phì cười lên, xấu hổ vùi mặt mình vào lòng chàng, âu yếm.

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 19

Cuối cùng, cũng đã đến ngày đó, ngày Chí Tường tốt nghiệp ra trường!

Bao nhiêu là an ủi, bao nhiêu là hoan lạc, bao nhiêu là cuồng nhiệt! Khi Chí Tường cầm mảnh bằng tốt nghiệp trên tay, nghe một loạt tiếng chúc mừng vang lên, nhìn thấy đôi mắt rướm lệ của Chí Viễn nhìn chăm chú vào mình, và giọng kêu bằng tiếng Ý chứa đầy nước mắt, phát ra từ tận cùng tâm hồn của chàng vang lên:

- Licenziado!

Chữ này nếu dịch ra có nghĩa là "Thạc Sĩ", thật ra, ở Ý, trong ngành nghệ thuật, không hề có những học vị như "Thạc Sĩ", "Bác Sĩ"..., đó chỉ là một danh xưng mà thôi. Thế nhưng, muốn lấy được danh xưng như thế, cũng phải trả một cái giá không nhỏ! Đôi mắt của Chí Tường bắt giắc nóng lên, không phải vì chàng, mà là vì người anh lúc nào cũng mong em "vượt vũ môn

hóa rỗng" của chàng!

Buổi lễ tốt nghiệp ở học viện nghệ thuật rất đơn giản, có thể, vì bản thân của những người học nghệ thuật không thích bị lệ thuộc vào hình thức, do đó, ngoài việc lấy được mảnh giấy chứng chỉ ra, họ không có một nghi lễ long trọng nào khác. Thế nhưng, đêm đó, ở nhà ông Cao, thì lại đèn đuốc sáng choang, tiếng cười tiếng nói rộn rịp! Ưc Hoa nấu đầy một bàn thức ăn thức uống, khui một chai rượu nho, một chai rượu mạnh. Đây cũng là lần đầu tiên Đan Lệ chính thức đến thăm viếng nhà họ Cao.

Đan Lệ mặc một chiếc áo trắng bằng loại vải thô có bâu to, bâu áo và cổ tay áo thêu đầy hoa đủ màu đủ sắc, bên dưới là chiếc váy màu đỏ dài phết đất, tóc nàng cột sợi dây cài tóc cũng thêu đầy hoa, hai tai lủng lẳng từng vòng bông tai to tướng. Trông nàng có nét giống thiếu nữ Tây Ban Nha trong các vũ điệu trữ tình. Nàng cười, nàng hét, nàng uống rượu, không ngưng ngập và cũng không làm dáng, phóng khoáng và hoạt bát đến độ làm người nhìn phải ngẩn ngơ. Còn Ưc Hoa? nàng mặc chiếc áo sơ mi dài tay cổ lá sen màu xanh da trời, bên dưới là chiếc váy đầm sọc dài, vắn tóc dài xỏa vai, vắn lặng lẽ, dịu dàng. Nàng không nói chuyện nhiều, thế nhưng, lúc nào đôi mắt nàng cũng hướng về phía Chí Viễn, chan chứa tình yêu đầm thắm. Ông Cao vui vẻ uống hết cốc rượu này qua cốc rượu khác, uống đến say túy lúy, say chập chờn, một mặt uống, một mặt ông lặng lẽ quan sát hai

người con gái, ông không thể không thán phục sự thần kỳ của tạo hóa! Ngài tạo ra hai thiếu nữ hoàn toàn khác biệt nhau, tạo ra hai nét đẹp hoàn toàn trái ngược nhau, sau đó, đem họ phối hợp cho hai anh em xuất sắc nhất, ưu tú nhất!

Chí Tường bung ly rượu đầy ắp, đi vòng qua đứng trước mặt Chí Viễn, hai tay chàng nâng ly, gương mặt mang đầy nét kích động, đôi mắt chàng sáng hừng hực, chàng nói bằng một giọng nghẹn ngào:

- Anh Hai, em uống với anh một ly! Vì... tất cả và tất cả!

Chàng ngửa cổ lên, nốc một hơi cạn ly rượu. Chí Viễn đã chéch choáng hơi men, cầm lấy ly rượu của mình, chàng cũng nốc một hơi cạn sạch, chàng nói:

- Chí Tường, em không cần phải chuốc rượu cho anh, mà anh chuốc rượu cho em mới phải, em có biết hôm nay em đã hoàn thành chuyện gì không? Em đã hoàn thành kỳ vọng suốt mười năm nay của anh! Mười năm lưu lạc tha hương, mười năm trôi nổi xứ người... Chí Tường, nếu như không có em, cuộc đời của anh coi như bỏ rồi! Anh uống với em một ly!

Chàng lại nâng ly lên. Úc Hoa lặng lẽ nắm lấy cánh tay chàng, dịu dàng hỏi:

- Em thay anh uống được không? Anh đã uống nhiều lắm rồi!

Đôi mắt Chí Viễn ướt đầm nhìn Úc Hoa:

- Úc Hoa, đêm nay, em cho anh uống một bữa cho đã đi! Đời người có mấy khi được say tận tình đâu! Em biết không? Cái ngày vui vẻ hôm nay, anh chờ đợi đã mười năm rồi! Mười năm, một khoảng thời gian dài và chậm biết mấy! Làm sao mà anh lại không say cho được?

Chàng lại nốc cạn ly rượu. Đan Lệ tươi cười hơn hở, đứng dậy nói với Chí Viễn:

- Em cũng uống với anh một ly! Vì chúng ta hóa thù thành bạn!
Chí Viễn trừng mắt nhìn nàng:

- Em áy à? Nếu đã chịu chuốc rượu cho anh, Đan Lệ, em phải gọi anh bằng gì mới được!

Đan Lệ nói bằng một giọng hóm hỉnh:

- Như vậy, em gọi anh như thế này nhé: ông chân lý, ông chí tình chí nghĩa!

Chí Viễn ngó người ra, ngạc nhiên nói:

- Gọi cái gì mà kỳ vậy?

Đan Lệ chỉ Chí Tường:

- Anh hỏi anh ấy đấy! Anh ấy nói anh là chân lý, anh là sự chí tình chí nghĩa, còn em là ác quỷ, là sa tăng...

Chí Tường kêu lên:

- Tiểu Lệ Chi! Ai nói em là ác quỷ, là sa tăng hồi nào? Lại ở đó

nói bậy nữa rồi! Phải phạt rượu em mới được!

- Phạt rượu thì phạt rượu!...

Đan Lệ nói thật phóng khoáng, hào sảng, nàng nốc một hơi cạn sạch, đưa cái ly về phía Chí Tường cho chàng xem, nàng vừa cười vừa nói:

- ... Em mà uống say rồi thì anh xúi quẩy! Lần trước ở Gevena, em đi dự một buổi tiệc, mọi người chuốc rượu em đến say mềm, rút cuộc anh biết em đã làm gì không?

- Làm gì?

- Em hôn hết tất cả các đấng mày râu trong bàn tiệc!

Chí Tường suýt chút đã phun ra ngụm rượu vừa hợp vào miệng, chàng vội vàng chụp lấy ly rượu của Đan Lệ, nói liên tục:

- Thôi được rồi, được rồi! Em uống bao nhiêu đó đã đủ rồi!

Ông già cười khặc khặc:

- Chí Tường, sao cháu không để cho Đan Lệ say một bữa xem sao, già này, đã lâu lắm rồi không được ai hôn cả!

Đan Lệ nhướng cao đôi chân mày, hỏi bằng một giọng ngây thơ:

- Thật sao?... Vậy thì, cháu không say cũng phải hôn bác!...

Nàng phóng ngay đến bên ông già, đặt ngay lên má ông một cái hôn thật thân mật, thật thành khẩn, thật nồng nhiệt, nói bằng một giọng thật chân thành:

- Cháu vừa gặp bác đã thích ngay, bác hiền từ quá, thân thiết quá! So với ba cháu còn có phần hơn!

Ông già vui đến độ cười tít cả mắt, tay chân múa may:

- Úi dào! Sao mà người đã đẹp, mà miệng cũng ngọt như đường phèn thế kia! Thảo nào mà Chí Tường phát điên lên vì cháu! Chí Tường! Cháu có cặp mắt hay lắm đấy nhé!

Ông đưa tay đấm vào vai Chí Tường một cái. Chí Viễn cũng cười tùm tùm hỏi:

- Được rồi, Đan Lệ, thế còn anh thì sao?

Đan Lệ cười hi hi nói:

- Anh ấy à, anh thì không được! Anh là vật sở hữu của chị Ưc Hoa! Em chưa say đến độ như thế đâu!

- Như vậy thì, ly rượu này em có uống với anh hay không?

- Uống chứ!

Đan Lệ lại bung ly rượu lên. Chí Viễn nói:

- Khoan đã, cách xung hô chính thức giữa chúng ta vẫn chưa giải quyết, em nói thử nghe coi, em phải gọi anh bằng gì?

- Được rồi!...

Sắc mặt của Đan Lệ đã bị rượu làm cho ửng đỏ. Nàng cười hi hi đưa tay nâng ly rượu lên môi, một mặt uống cạn ly, một mặt yếu điệu cúi người xuống thi lễ với Chí Viễn, kêu lên bằng một giọng điệu thanh thoát:

- ... Anh Hai!

Gọi xong, nàng lại rót thêm một ly thật đầy, quay người lại đối diện với Ưc Hoa, nói thật to tiếng rằng:

- Uống rượu với anh Hai rồi, không thể không uống với chị Hai!
Chị Hai, chị cũng uống một ly nhé!

Lần này, đến phiên Úc Hoa đỏ mặt tía tai. Nàng không phải là loại người hào phóng và không câu nệ hình thức như Đan Lệ, vội vàng nhảy dựng người lên, nàng trốn không kịp, tay chân luống cuống, gần như không biết phải làm thế nào cho phải, gương mặt nàng đỏ bừng lan lên đến cả hai tai. Ông già nhìn thấy cảnh tượng đó, cười lên ha hả. Thế nhưng Đan Lệ không hề chịu buông tha, nàng vẫn tiếp tục gọi Úc Hoa bằng "chị Hai", "chị Hai", ngọt lịm, thân thiết:

- Sao vậy? Chị Hai, chị không nể mặt em chút nào hết vậy? Chị Hai, em mời chị ly rượu này, chị phải uống cho cạn ly với em chứ. Chị Hai, từ đây về sau, nếu như em có gì không biết, chị dạy em với nhé! Chị Hai, Chí Tường nói chị là người con gái tuy rằng sống ở xứ Tây Phương, nhưng vẫn giữ được rất nhiều nét Đông Phương, chị phải dạy bảo em mới được, chị Hai...

Chí Viễn nói thật lớn tiếng:

- Được rồi, Úc Hoa! Cô em dâu của anh đã thành tâm thành ý mời em ly rượu, em hãy uống đi, chẳng lẽ cái chức "chị Hai" đó của em không đủ vững hay sao? Mới hôm trước đây, chúng ta bàn luôn cả chuyện cháu chắt của mình cưới vợ nữa mà, bây giờ, sao em lại mắc cỡ chi vậy?

Gương mặt của Úc Hoa càng đỏ ửng hơn nữa, nàng kêu lên:

- Ô... ui cha! Chí Viễn, anh... anh... sao anh lại nói ra vậy?

Lần này, cả nhà đều cùng cười ồ lên. Cả căn nhà đầy ắp tiếng cười, đầy ắp tiếng nói, đầy ắp mùi rượu, đầy ắp niềm vui. Trong niềm vui tràn trề và tiếng cười rộn rã đó, mọi người đều uống hơi quá chén, mọi người đều chéch choáng hơi men. Sự thật thì, rượu không làm người say mà người đã tự say, trước khi uống rượu, mọi người nào đã không có hơi men! Ngày hôm nay vốn là một ngày vui vô cùng, vô cùng trọng đại!

Cho đến khi đêm khuya thanh vắng, ngay cả ông già cũng đã nửa say nửa tỉnh. Đan Lệ đột nhiên nổi hứng đề nghị mọi người cùng nhau lên chiếc cũ nát của Chí Viễn, đi thưởng ngoạn một vòng La Mã về đêm!

- Tất cả mọi người cùng đi, chúng ta lái xe thẳng đến khuôn viên Quốc Hội, cho nữ thần La Mã chiêm ngưỡng "Licenziado" của chúng ta!

Một câu đề nghị điên cuồng, lập tức được ngay sự hưởng ứng điên cuồng. Sức sống tràn trề trong con người của Đan Lệ, vốn có ảnh hưởng vô cùng to lớn với tất cả mọi người trong bọn, ngay cả ông già ít khi nào chịu ra đường, cũng bị Đan Lệ lôi đi tuốt.

Thế là, mọi người chen chúc vào chiếc xe cũ nát của Chí Viễn, chiếc xe cũ nát đó nhỏ xíu, chở có năm người mà cũng chật cứng như nêm. Chí Viễn rồ máy xe, đạp ga rồ rồ, chiếc xe rùng mình

lắc lư than thở, đầu xe xì đầy khói trắng, phát ra một loạt tiếng kêu như thể ho hen, như thể khịt mũi một lúc, thể nhưng vẫn đứng sừng một chỗ, không hề có ý gì tiến lên phía trước. Chí Viễn dùng tay đập mạnh vào tay lái, chân đạp mạnh ga, miệng kêu lên rằng:

- Chiếc xe này hẳn là cũng muốn uống ly rượu đây! Nó có cảm mạo thương hàn gì đâu, vậy mà cũng bày đặt ho hen, khịt mũi làm gì vậy?

Đan Lệ đưa tay ra ngoài cửa sổ xe, vừa vẫy vừa la lên ồm tỏi:

- Tiến lên! Xe cũ! Tiến lên! Xe cũ! Nhanh lên! Xe cũ!

Chiếc xe như thể nghe theo mệnh lệnh của nàng, đột nhiên nhảy dựng lên, lắc lư xông thẳng về phía trước. Thế là, nguyên cả một xe người hô hoán lên, la ầm lên, hoan hô, hoan hô, mamamia, mamamia!

Chiếc xe lướt qua từng con đường của thành phố La Mã, đi ngang qua Palatine Hill, đi ngang qua phế thành La Mã, đi ngang qua Via Condottii, đi ngang qua đấu trường Colosseum, đi ngang qua Piazza Venezia...

Chiếc xe phóng đi thật nhanh, cũng may là trời đã về khuya, trên đường, xe vắng người thừa. Chiếc xe hiển nhiên cũng chịu cộng tác một cách đắc lực, mỗi lần nó có vẻ dùng dằng muốn đình công, là Đan Lệ lại đưa tay lên kêu ầm ỹ:

- Ráng lên, ráng lên, xe cũ! Tiến lên, tiến lên, xe cũ! Hoan hô,

hoan hô, xe cũ!

Chiếc xe cũ nát hình như không dám không nghe lời, lại lắc lư, than thở, dùng dằng, vùng vẫy tiến lên phía trước! Thế là, Đan Lệ bắt đầu cất tiếng hát, nàng hát một bài hát của trẻ con lớp mẫu giáo "Xe lửa phi nhanh", thế nhưng, nàng sửa lời lại một chút:

- Xe cũ phi nhanh! Xe cũ phi nhanh!

Xuyên qua La Mã, vượt qua phế thành,

Mỗi ngày bốn ba ngàn vạn dặm!

Gần đến nhà rồi! Gần đến nhà rồi!

Mẹ ơi! Cha ơi! Vui biết bao!

Do bởi điệu nhạc của bài hát vô cùng đơn giản và dễ bắt chước, chỉ một lúc sau, cả một xe người đều đã cùng hát âm lên với Đan Lệ, "Xe cũ phi nhanh, xe cũ phi nhanh!". Và cứ như thế, chiếc xe cũ nát "phi thẳng" đến quảng trường Quốc Hội.

Một loạt tiếng thẳng xe rít vang lên gấp rút, chiếc xe cũ nát dừng lại, mọi người trên xe, la hét hoan hô ào ào nhảy xuống. Bọn họ khoa tay múa chân, nói chuyện um sùm với bức tượng nữ thần La Mã, Chí Viễn đẩy Chí Tường đến trước bức tượng, nói lên thật to:

- Hôm nay, chúng ta đến đây chiêm ngưỡng nàng! Ngày sau, hậu thế sẽ chiêm ngưỡng những tác phẩm điêu khắc của Chí Tường!...

Chàng nói bằng một giọng nhừa nhựa, say sưa, giải thích thật to:

- ... Chí Tường! Trần Chí Tường! Nàng có biết không? Đó là một cái tên Đông Phương, nàng có biết không?

Chí Tường loạng choạng đưa tay ra kéo Chí Viễn, chàng tự cho rằng mình không hề say, thế nhưng không hiểu vì sao chàng cứ hả miệng ra cười toe toét, chàng cười mãi, cười mãi không thôi:

- Anh Hai, anh say rồi! Anh Hai, anh đừng kêu nữa! Đó chỉ là tượng đá, không nghe được tiếng của anh đâu!

- Nàng nghe được chứ! Nàng là thần mà, làm sao nàng nghe không được!

Chí Viễn cãi lại, tiếp tục nói chuyện với bức tượng, tiếp tục đưa tay quơ quào, la hét. Đan Lệ cười rũ rượi, vui đầu mình vào lòng Chí Tường. Úc Hoa là người uống ít rượu nhất, là người tỉnh táo nhất trong bọn, nàng không ngừng chạy đến kéo tay Chí Viễn, Chí Viễn quay mòng mòng như cần trục xe lăn, không ngừng kêu la:

- Michaelangelo! Michaelangelo! Ông là bậc thầy, ông là danh sư của ngành điêu khắc, ông cũng nên đến đây làm quen với thằng em trai của tôi, nữ thần La Mã, các vị anh hùng vô danh, Ceasar đại đế, vua Nile, Bernini... tất cả mọi người hãy đến đây, đêm nay, Trần Chí Viễn này bày tiệc, mời tất cả mọi người! Trần Chí Viễn này dọn một tiệc rượu cho thằng em trai, tất cả mọi người hãy đến đây! Đến đây...

Úc Hoa ôm lấy cánh tay chàng, ôm lấy người chàng:

- Chí Viễn! Chí Viễn! Anh làm cảnh sát đến đây bây giờ! Anh làm cho mọi người trong thành phố thức dậy bây giờ!

Chí Viễn cười sặc sụa:

- Người trong thành phố? Ha ha! Những "người" ở đây, chỉ có chúng ta, ngoài chúng ta ra, chỉ có thần linh của La Mã, và những hồn ma bóng quế của La Mã, đêm nay, là đêm người, quỷ, thần cùng nhau họp lại hội nghị! Ha ha, Úc Hoa, em có biết không?...

Chàng nâng cằm nàng lên, đột nhiên không cười nữa, mà nói thật nghiêm trang:

- ... Những người hôm nay, là ma quỷ của ngày mai, là thần thánh của ngày sau, em hiểu không? Định luật của nhân loại là như thế đó! Như Trương Phi, như Quan Công, đều đi qua con đường như thế. Chúng ta, cũng sẽ đi qua con đường như thế...

Ông già ngồi trên những bậc thang dẫn lên tòa nhà nghị viện, từ nãy giờ ông cứ ở đó hát tới hát lui bài hát "Xe cũ phi nhanh", hiển nhiên là ông đã mê mẩn với bài hát này rồi.

- Xe cũ phi nhanh! Xe cũ phi nhanh!

Xuyên qua La Mã, vượt qua phế thành,

Mỗi ngày bốn ba ngàn vạn dặm!

Gần đến nhà rồi, gần đến nhà rồi!

Mẹ ơi! Cha ơi! Vui biết bao!

Đột nhiên, ông vùi mái tóc bạc phơ của mình vào hai cánh tay,

và bắt đầu cất tiếng khóc rung rức. Úc Hoa vội vàng buông Chí Viễn ra, chạy đến ôm lấy đầu cha. Nàng hỏi:

- Ba! Sao vậy ba?

Ông già đọc lên bằng một giọng mơ màng:

- Gần đến nhà rồi! Gần đến nhà rồi!... Ba muốn về nhà, ba muốn về nhà!

Úc Hoa vội vàng nói:

- Được rồi, ba, bây giờ chúng ta lái xe về nhà ngay đây! Ba đứng dậy đi, chúng ta về nhà!

Ông già khóc hu hu, nói xong rồi lại hát:

- Ba không nói nhà ở La Mã, ba muốn nói đến cái nhà thật sự của ba!... Xe cũ phi nhanh, xe cũ phi nhanh... Mỗi ngày bốn ba ngàn vạn dặm! Gần đến nhà rồi! Gần đến nhà rồi! Mẹ ơi! Cha ơi! Vui biết bao!...

Úc Hoa ngớ người ra, sững lại, nàng không biết phải làm như thế nào. Đúng ngay lúc đó, nàng nghe tiếng Chí Tường kêu rú lên:

- Anh Hai! Anh sao vậy?

Nàng quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Chí Viễn đang ngã về phía chiếc tượng đồng to tướng, nàng kêu rú lên, Chí Tường đã đưa tay ra ôm ngay Chí Viễn. Úc Hoa chạy nhào tới, cúi người xuống, nàng nhìn thấy gương mặt trắng bệch một cách thảm hại của Chí Viễn, đang nằm gọn trong lòng Chí Tường, chàng vẫn còn đang mỉm cười, miệng vẫn còn đang lẩm bầm:

- Chí Tường, em là một nghệ thuật gia vĩ đại!

Nói xong, đôi con mắt chàng nhắm nghiền lại. Úc Hoa kêu lên kinh hoàng:

- Chí Viễn! Chí Viễn! Chí Viễn! Anh say rồi? Hay là sao vậy?

Đan Lệ kéo tay Úc Hoa:

- Nhanh lên! Chúng ta đưa anh ấy đến bệnh viện! Anh ấy bệnh rồi! Để em lái xe cho! Nhanh lên!

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 20

Chí Viễn dần dần tỉnh lại.

Mở mắt ra, vật chàng nhìn thấy trước tiên, là chai nước biển đang treo lủng lẳng bên cạnh giường, đầu chàng hơi có chút hoang mang, có chút lộn xộn, đây là đâu nhỉ? Chàng hơi di động một chút, có một bàn tay dịu dàng đặt nhanh lên người chàng, tiếp theo đó, là đôi mắt to đen chứa đầy nét lo lắng, ưu tư, thương xót của Úc Hoa hiện ra trước mặt chàng. Chàng hơi nhúu mày, muốn di động một chút, thế nhưng, chàng cảm thấy cả người mình không có một chút sức lực nào cả. Chàng nhìn Úc Hoa, cất tiếng lẩm bẩm hỏi:

- Anh đang ở đâu đây?

- Trong bệnh viện!

Trong bệnh viện? Chàng quay đầu nhìn dáo dác, bức tường màu trắng, khăn trải giường màu trắng, màn cửa sổ màu trắng, trần nhà màu trắng, tất cả đều là một màu trắng toát. Cánh tay chàng

bị giữ chặt trên giường, chai nước biển treo lủng lẳng bên giường đang nhỏ từng giọt, từng giọt nước trong veo vào mạch máu tay chàng. Chàng xục xạo lại ký ức, ấn tượng cuối cùng chàng còn nhớ, là mình đang đứng diễn thuyết trước bức tượng nữ thần La Mã trong khuôn viên quốc hội Ý, sao bây giờ lại nằm trong bệnh viện thế này? Chàng nhìn Ưc Hoa, do dự, nghi ngờ, chàng ngập ngừng hỏi:

- Anh... sao vậy?

Bàn tay Ưc Hoa nắm chặt lấy tay chàng, nàng nói thật nhẹ:

- Anh bị bệnh. Bác sĩ nói rằng, anh phải nằm bệnh viện một thời gian.

- Nói bậy!

Chàng định ngồi dậy. Ưc Hoa lập tức ấn chàng nằm trở xuống:

- Đừng nhúc nhích, anh đang vô nước biển.

Chàng nhúu chặt đôi chân mày, cố gắng nhớ lại:

- Tại sao lại vô nước biển? Không phải chúng ta đang ăn mừng ngày Chí Tường tốt nghiệp ra trường sao? Không phải chúng ta đang ở ngay trước quảng trường quốc hội sao? Đúng rồi, anh nhớ là anh có uống hơi nhiều rượu một chút, không phải anh bệnh đâu, mà anh bị say đó!

Đôi mắt Ưc Hoa nhìn chàng buồn rười rượi, giọng nàng thật thấp:

- Anh bị bệnh rồi! Ăn mừng ngày Chí Tường tốt nghiệp ra

trường, đã là chuyện của ba ngày trước rồi!

Chàng mở to đôi mắt:

- Cái gì?

Nàng đưa tay vân vê tấm khăn trải giường, giọng nói nàng chứa đầy nước mắt:

- Anh nằm bệnh viện đã ba hôm rồi, suốt ba hôm liền, anh hôn mê không hề tỉnh lại.

Chàng hỏi bằng một giọng do dự:

- Anh... bị bệnh gì vậy?

- Bác sĩ vẫn còn đang thử nghiệm!

Chí Viễn nói bằng một giọng bất mãn:

- Vẫn còn đang thử nghiệm?... Nói một cách khác, bác sĩ không hề biết là anh đang bị bệnh gì? Anh nói cho em nghe...

Chàng lại định ngồi dậy, thế nhưng, cả người chàng cứ mềm nhũn ra, không nghe theo sự điều khiển. Trong lòng chàng hơi có chút cuống quýt, cái ký ức của nhiều năm xưa cũ lại hiện ra trước mắt chàng, núi lở, từng khối tuyết đổ ào xuống, chàng bị chôn dưới lớp tuyết dày... chàng lắc lắc đầu, lắc mất đi cái hình ảnh ghê rợn đó:

- ... Anh chỉ uống hơi nhiều rượu một chút thôi, chứ có gì đâu!

Úc Hoa nói:

- Không, anh không phải như thế! Bác sĩ đã khám ra rồi, anh bị chứng loét dạ dày, bác sĩ nói, nhất định là phải mổ mới hết được,

thể nhưng...

Nàng hơi do dự một chút, cuối cùng cũng bậm môi nói ra:

- ... Anh lại bị bệnh viêm gan, cần phải trị xong bệnh viêm gan của anh, mới có thể mổ cho anh được.

- Em nói là, anh bị viêm gan và bị luôn cả bệnh loét dạ dày!...

Úc Hoa lặng lẽ gật gật đầu.

- ... Như vậy, tại sao lúc này em lại nói là bác sĩ vẫn còn đang thử nghiệm?

Úc Hoa ngập ngừng:

- Tại vì... tại vì... bác sĩ vẫn còn đang thử nghiệm những cơ quan khác trong người anh!

Chàng thiếu não ngã phịch đầu lên gối, trong lòng ẩn hiện một mối lo ngại chập chờn, một tai nạn to lớn sắp úp chụp lên đầu chàng rồi đây! Cái đầu nặng chình chịch của chàng, tứ chi không nghe theo sự điều khiển, cái lồng ngực lúc nào cũng đau âm ỉ, và sự mệt mỏi, sự mệt mỏi không thể chống chọi lại được của chàng, tất cả những thứ đó hợp lại, đều như đang nhắc nhở cho chàng biết một sự thật, đúng vậy, chàng đã bị bệnh! Cho dù chàng có nhìn nhận hay không nhìn nhận, chàng cũng đã bị bệnh rồi! Nằm ở đó, không thể di động, không thể làm việc, như một vật phế thải! Chàng hít vào một hơi thật dài, nhìn thẳng vào Úc Hoa:

- Chí Tường đâu?

- Anh... Anh... Anh ấy đi tìm việc làm rồi!

Chàng lại định nổi nóng:

- Tìm việc làm?... Anh đã nói với nó...

Úc Hoa nhìn chàng bằng đôi mắt đau đớn, khẩn cầu, giọng nói nằng nỏ nhẹ, bi ai:

- Chí Viễn! Anh đừng nên bướng bỉnh như thế nữa, được không?

Bác sĩ nói... trong một thời gian ngắn, anh... anh... không thể nào xuất viện được. Chí Tường đã ra trường rồi, anh ấy rất dễ dàng tìm được việc làm có liên quan đến ngành nghề của anh ấy, anh hãy an tâm dưỡng bệnh, đừng nên lo lắng nữa, được không? Em van anh hãy an tâm dưỡng bệnh, vì em! Được không?

Chí Viễn chú ý nhìn vào đôi mắt long lanh ngấn lệ, van xin, sầu khổ của Úc Hoa, trái tim của chàng mềm nhũn đi, thở ra một hơi dài náo nuột, chàng nhắc cánh tay không bị vô nước biển của mình, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc nàng, cánh tay chàng có cảm giác như nặng ngàn cân, chỉ một chốc, cánh tay đó đã mềm rũ xuống. Chàng thì thầm:

- Yên tâm đi, Úc Hoa, anh sẽ khỏe lại rất nhanh!

Úc Hoa gật gật đầu, đôi mắt nàng long lanh ngấn lệ, không hiểu tại sao, chàng cảm thấy ánh mắt nàng tràn đầy nét bi ai, đau đớn và thăm sâu, thế nhưng, chàng cảm thấy cả người mình rũ rượi, không còn một chút sức lực để hỏi thêm chuyện gì nữa, sự mệt mỏi như một viên đá to lớn, úp chụp xuống mi mắt chàng, đôi

mắt chàng, lồng ngực chàng, tứ chi chàng, nhắm nghiền đôi mắt, chàng lại tiếp tục ngủ thật nhanh.

Không biết ngủ được bao lâu, ý thức của chàng lại bắt đầu hoạt động, trong trạng thái chập chờn, mông lung, chàng nghe có tiếng người đang thì thầm nói chuyện, chàng không mở mắt, nhưng đã nghe ra đó là thanh âm của Chí Tường, đang thấp giọng nói:

- ... tóm lại, là coi như đã nát bấy hết rồi, bệnh tình không phải chỉ một ngày một bữa đâu. Lỗi cũng tại tôi quá sơ xuất, lẽ ra phải bắt anh ấy đến bệnh viện từ lâu. Dù sao đi nữa, thì bây giờ cũng không thể mở được, phải đợi đến khi nào anh ấy...

Nhất định là mi mắt của Chí Viễn có hơi động dậy một chút, Chí Tường lập tức ngưng ngay. Chí Viễn mở mắt ra, nhìn thấy Chí Tường đứng ngay trước mặt mình, gương mặt trẻ trung và đẹp trai của chàng đang miễn cưỡng nở một nụ cười với mình. Bên cạnh chàng, là Đan Lệ tràn đầy sức sống tuổi thanh xuân, nàng đang mở to đôi mắt đen lay láy, nhìn chàng không chớp. Chàng nghĩ đến Đan Lệ véo von với bài hát "Xe cũ bay mau", tại sao hôm nay nàng không cười nữa? Không tỏ ra hoạt bát yêu đời nữa? Ánh mắt chàng lướt qua Đan Lệ, Ưc Hoa vẫn ngồi ở đó, nhưng gương mặt còn vương ngần lệ, đôi mắt nhìn chàng chứa

đầy nét ưu tư. Trong phòng, đèn đã được mở lên, bây giờ đã là buổi tối rồi.

Chí Tường cúi đầu xuống nhìn chàng, làm ra bộ vui vẻ nói:

- Anh Hai, bây giờ anh hết còn buồn nữa nhé! Ông trời bắt anh phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian đấy! Xem anh có còn làm tàng nữa không? Cho dù là người máy cũng phải nghỉ ngơi vô dầu lại chứ!

Chí Viễn miễn cưỡng nở một nụ cười, nhìn Chí Tường, chàng hỏi:

- Nghe nói em đang tìm việc làm, tìm được chưa?

- Được rồi!

- Làm gì vậy?

- Làm... làm phụ giảng ở trường của em, em nghĩ, như thế là tốt nhất, vừa có lương, lại không phải bỏ qua những gì mình đã học. Chí Viễn gật gật đầu, trong lòng chàng cảm thấy an ủi rất nhiều, chàng nói:

- Lương hẳn là không nhiều đâu nhỉ? Anh biết làm phụ giảng lương thấp lắm. Thế nhưng, không hề gì, có thể không rời xa cái ngành mình đã học là tốt lắm rồi.

- Em cũng nghĩ như thế, vả lại, giáo sư của em lại giới thiệu cho em kèm thêm hai đứa trẻ con của một người Mỹ, em dạy chúng nó về hội họa, coi như là thầy giáo dạy kèm, lương coi vậy mà còn cao hơn ở trường.

- Như vậy, em bận rộn dữ lắm rồi!

Chí Tường nói:

- Tuy rằng bận, nhưng không cực lắm! Chỉ có buổi tối phải đi dạy kèm, không được tự do mà thôi!

Chí Viễn nhìn chàng thật sâu, thật sâu:

- Bây giờ đang là mùa nghỉ hè, phụ giảng cũng có công việc làm hay sao?

- Bởi vậy cho nên không ai chịu làm phụ giảng, giáo sư và giảng sư đều đã đi nghỉ hè hết rồi, chỉ có phụ giảng là dù nghỉ hè cũng phải đi làm, phụ giảng ở Đài Loan cũng như vậy đó.

Chí Viễn thở ra một hơi dài, chàng mỉm miệng cười ái ngại:

- Thôi được rồi! Ngó bộ, em phải chịu khổ một thời gian rồi...

Chí Tường, nói cho anh nghe, tiền bệnh viện và thuốc men phải khoảng bao nhiêu?

Chí Tường mỉm cười, hỏi:

- Anh Hai, anh có thể bớt lo lại một chút dùm em được không?

Bây giờ, đến phiên em phải dùng cái câu của anh thường nói, em có thể gánh nổi!

Chí Viễn cười lên. Tuy rằng đang bệnh, thế nhưng chàng vẫn có hứng nói đùa:

- Chí Tường, anh xem, cả hai anh em chúng ta đều có số cực!

Không phải anh nuôi em, thì em phải nuôi anh! Lẽ ra, anh còn định cho em học thêm về ngành điêu khắc nữa kia!

- Anh Hai! Điều khắc có thể tự học, những gì em học đã đủ rồi, phần còn lại chỉ cần mình cố gắng học hỏi thêm mà thôi!

Chí Viễn nói thật thiết tha:

- Như vậy, đừng nên bỏ qua nhé! Bất cứ lúc nào, em cũng phải tự tôi luyện mình mới được!...

Quay sang Đan Lệ, chàng cười nói:

- ... Đan Lệ, sao hôm nay em yên lặng quá vậy?

Đan Lệ nhìn chàng chăm chú một hồi lâu, đột nhiên, nàng cúi đầu xuống, hôn lên gò má chàng một cái, đôi mắt đo đỏ nhìn chàng nói:

- Anh Hai, anh phải mạnh nhanh lên nhé!

- Lần đầu tiên, em gọi anh bằng anh Hai một cách vui vẻ thành tâm đấy nhé!

Chí Viễn vừa cười vừa nói, đưa tay ra nắm lấy bàn tay Ưc Hoa, chàng nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Được rồi! Ưc Hoa, mọi người hãy thẳng thắn nói cho anh biết, anh không muốn mình bị dấu diếm một điều gì, bệnh tình của anh nghiêm trọng lắm sao?

Mọi người đều ngẩng người ra, sững lại, một lúc sau, Ưc Hoa mới nói thật nhẹ:

- Không phải nghiêm trọng, mà chỉ là, anh phải nghỉ ngơi một thời gian rất lâu, rất lâu.

Chí Tường cắn cắn răng, nói:

- Anh Hai! Em nói cho anh nghe, bao tử anh đã bị loét rất nặng, cần phải mổ để cắt đi một nửa, thế nhưng, bây giờ không thể mổ được, vì gan anh bị bệnh, phổi anh cũng bị bệnh, tim anh cũng bị bệnh! Anh bị chứng thiếu máu và suy dinh dưỡng thật trầm trọng! Tóm lại, toàn thân anh đều bị bệnh! Anh hỏi nghiêm trọng hay không nghiêm trọng? Đúng vậy, rất nghiêm trọng! Em và bác sĩ đã nghiên cứu bệnh tình của anh, nghiên cứu rất lâu, rất lâu! Ngoại trừ khi trong lòng anh loại bỏ hết tất cả những ý niệm tạp nhạp, an tâm tịnh dưỡng, nằm ở bệnh viện chích thuốc, uống thuốc, sáu tháng sau, có thể nghĩ đến việc mổ cho anh, nếu không, anh sẽ cứ phải nằm bệnh viện mãi thôi!

Chí Viễn mở to đôi mắt, nhìn vào Chí Tường, một lúc thật lâu sau, cả hai đều không ai nói một tiếng nào, mà chỉ nhìn nhau như thế. Sau đó, Chí Viễn gật gật đầu, nhắm đôi mắt lại, chàng nói thật nhẹ:

- Được lắm, anh hiểu rồi, anh muốn ngủ một chút!

Chí Tường và Đan Lệ đi ra khỏi phòng bệnh, vừa ra khỏi phòng bệnh, Chí Tường đau khổ đứng tựa người vào tường, ngẩng đầu lên trời, yên lặng không nói. Đan Lệ ôm lấy chàng, áp gò má nàng vào vai chàng, nàng nói:

- Chí Tường, hãy để cho em giúp anh! Em về nhà hỏi mượn tiền ba!

Chí Tường nói:

- Không được! Nếu như em yêu anh, em không được nhắc đến chuyện về nhà mượn tiền nữa! Vĩnh viễn không bao giờ! Anh nói cho em nghe! Hai anh em anh không có một thứ gì trên cõi đời này cả, mà chỉ có niềm tự hào đó thôi! Anh sẽ chịu đựng nổi! Thật vậy! Anh sẽ chịu đựng nổi! Chỉ cần anh Hai cũng chịu đựng nổi!

Thế là, Chí Viễn tiếp tục nằm ở bệnh viện. Chích thuốc, uống thuốc, vô nước biển... số lượng thuốc rót vào người chàng mỗi ngày nhiều đến độ kinh hồn, Chí Viễn không cần phải hỏi, cũng biết rằng phí tổn thuốc men và bệnh viện cũng lên đến con số khả quan. Ước Hoa mỗi ngày đều đến bệnh viện với chàng, mỗi lần đến đều đem theo một món soup, khi thì soup gà, khi thì soup bò... cùng những thức ăn mà chàng vẫn thích. Ông già cũng gần như đến mỗi ngày, mỗi lần đến, ông đều sò nắn vào hai bên xương chỏm vai của chàng, xuống một câu kết luận:

- Hình như khỏe hơn một chút rồi đó, sắc mặt thấy cũng đỡ nhiều!

Chàng không hề thấy mình khỏe hơn một chút nào, trong bệnh viện, chàng càng ở càng thấy mình tiêu cực hơn, càng ở càng thấy mình khổ sở hơn, chàng cảm thấy mình như con thú bị giam trong lồng kín mít. Mỗi ngày nằm trên giường, những ngày tháng vô tích sự làm cho chàng muốn điên người lên, theo với từng ngày trôi đi, tính tình chàng trở nên nóng nảy và dễ nổi

giận. Chàng trách thức ăn của Úc Hoa nấu không được ngon, trách ông già gạt chàng, cứ nói chàng khỏe hơn một chút, trách Chí Tường mỗi lần đến thăm chàng chỉ để cho có lệ, ngồi chưa nóng đít đã lo đi.

Chàng la lên bằng một giọng phản nộ:

- Anh nói cho em nghe nhé, Úc Hoa! Trong lòng Chí Tường không hề có thằng anh của nó là anh đây! Nó chỉ biết có tình yêu của nó thôi, tất cả thời giờ nó có, nó đều dành cho Đan Lệ! Nó không hề có kiên nhẫn ngồi xuống nói chuyện với thằng anh nó lâu một chút! Nó là một đứa vô tâm! Mà cũng không hề có chí khí! Ra trường đã bao lâu rồi, nó có có làm được một tác phẩm điêu khắc nào nữa không? Anh thì tại vì bị bệnh, chứ còn nó, nó như thế nào? Nó là một đứa vô tâm, vô tánh, không biết lo lắng gì cho tương lai của mình!

Úc Hoa dùng tay đẩy chàng nằm nhẹ nhẹ trở xuống gối, nước mắt từ từ chảy dọc dài xuống hai bên má, nàng nói nhẹ nhẹ:

- Đừng nên trách Chí Tường anh ạ, chú ấy bận quá đấy thôi!

- Bận! Bận! Làm phụ giáo thì có bận được bao nhiêu?...

Chí Viễn la toáng lên, nhìn thấy nước mắt của Úc Hoa, chàng bèn chuyển mục tiêu:

- ... Tại sao em lại có nhiều nước mắt thế? Em có thể nào không

khóc được không? Đợi đến khi nào anh chết rồi em khóc cũng chưa muộn mà!...

Ức Hoa quay người, xoay lưng lại phía chàng, lặng lẽ lau nước mắt. Thế là, Chí Viễn lại đưa tay ra kéo nàng vào lòng, ôm lấy nàng thật chặt, chàng nói bằng một giọng thật thông khổ:

- Tha thứ cho anh, Ức Hoa! Anh sắp điên lên rồi! Ở trong bệnh viện mãi như thế này, anh thật sự muốn điên lên rồi! Ức Hoa, lỗi tại anh, em đừng khóc nữa!

Ức Hoa áp gương mặt mình thật chặt vào trước ngực chàng, nàng nói lầm bầm:

- Em không khóc đâu, chỉ cần anh cố gắng tịnh dưỡng, em không khóc, em sẽ học theo hai anh em anh, em không khóc!

Hai anh em? Trong lòng Chí Viễn cảm thấy hơi rúng động.

xxxxxxx

Buổi tối hôm đó, Chí Tường và Đan Lệ cùng đến một lượt. Hiên nhiên, Ức Hoa đã nói với chàng là Chí Viễn đang trách móc, giận dữ về chàng, vừa bước chân vào cửa phòng, chàng đã cất tiếng xin lỗi ngay:

- Anh Hai, xin lỗi anh, em lại đến trễ quá. Mấy đứa học trò của em cứ nhùng nhằng nắm em ở lại, hết đòi học vẽ tranh, lại đòi học điêu khắc...

Lửa giận của Chí Viễn lại nổi lên bùng bùng:

- Điều khắc?... Anh bệnh hết mấy tháng nay, không thể đốc thúc em học tập, cố gắng, thế là em không cần phải cố gắng nữa, phải không? Điều khắc? Em nói thử cho anh nghe coi, mấy tháng nay, em đã sáng tác được những gì?

Chí Tường cười giả lả:

- Anh Hai! Không phải em không muốn sáng tác, mà là vì em không có hứng...

Chí Viễn ngồi bật dậy trên giường, la toáng lên:

- Không có hứng!... Nhưng mà, em lại có hứng cùng với Đan Lệ ngấm trăng, nói chuyện tình yêu chứ gì?

Đan Lệ bước lên phía trước một bước, nàng cũng la toáng lên không nhịn được:

- Anh Hai! Anh đừng có muốn nói là cứ nói càng như thế! Anh không hề biết gì hết! Anh đổ tội oan cho người khác! Thời gian Chí Tường gặp mặt anh còn nhiều hơn gặp em, em muốn gặp được anh ấy còn khó hơn lên trời, từ trước đến giờ, địa vị của anh Hai trong trái tim anh ấy bao giờ cũng hơn hẳn em...

Chí Tường đưa tay ra kéo Đan Lệ về phía sau:

- Tiểu Lệ Chi! Em nói ít đi vài câu không được sao? Em không biết là anh Hai đang bệnh sao?

Giọng nói của Đan Lệ chứa đầy nước mắt:

- Chẳng lẽ bệnh rồi có quyền muốn la lối, rầy rà ai cũng được

hay sao? Anh ấy bệnh là bệnh về thể xác, không lý nào cũng ảnh hưởng đến cái đầu hay sao? Em xem anh ấy...

Chí Tường nghiêm khắc nạt ngang nàng:

- Tiểu Lệ Chi! Im ngay!

Đan Lệ ngẩng người ra. Nàng đứng chết trân ở đó, nhìn trừng trừng vào Chí Tường, sau đó, dậm mạnh chân một cái, nàng quay người xông ra hướng cửa, vừa đi vừa khóc:

- Em mệt mỏi lắm rồi! Em không muốn dành giựt anh với anh Hai của anh nữa!

Chí Tường nghiêm khắc và bướng bỉnh:

- Tiểu Lệ Chi! Em dám bỏ đi! Nếu như em dám làm nư mà bỏ đi vào lúc này, thì giữa chúng ta coi như cũng hết!

Đan Lệ sững người lại, đứng chết cứng ngay ở cửa, còn đang do dự, Úc Hoa đã nhanh nhẹn chạy đến, đưa tay kéo nàng vào lòng, kêu lên an ủi:

- Đan Lệ! Coi như em nể mặt chị mà ở lại vậy! Gặp phải hai anh em nhà này, là cái số của hai đứa mình! Chẳng lẽ em lại thật sự nỡ nhẫn tâm bỏ đi hay sao?

Đan Lệ vui đầu vào lòng Úc Hoa.

Ở đây, Chí Viễn kinh ngạc nhìn Chí Tường:

- Anh không hiểu, tại sao cô ấy lại giận dữ như vậy chứ?

Chí Tường đi đến gần Chí Viễn, ngồi lên thành giường:

- Anh Hai! Anh đừng giận nàng, mấy lúc gần đây, tâm tình của mọi người đều không được ổn định! Anh Hai!...

Chàng vỗ vỗ vào tay Chí Viễn, an ủi:

- Anh an tâm đi, em sẽ cố gắng sáng tác, em không bao giờ bỏ những gì em đã học đâu!

Chí Viễn đưa tay chụp lấy bàn tay của Chí Tường:

- Chí Tường! Em đừng nên phụ lòng anh! Em là một nghệ thuật gia, em có đôi bàn tay của một nghệ thuật gia...

Chàng lật bàn tay của Chí Tường ra nhìn, trong khoảnh khắc đó, chàng ngó người ra.

Đó là đôi bàn tay của một nghệ thuật gia chăng? Đôi bàn tay đó, chứa đầy những lớp da dày cộm và sần sùi, những lông tay thô to, lòng bàn tay chằng chịt những vết đứt và máu bầm, bàn tay đó thô nhám còn hơn cả bàn tay của chàng! Đồng thời, những đầu móng tay đều bị nứt nẻ, nó đã làm những gì? Chí Viễn kinh hoàng ngẩng đầu lên, nhìn Chí Tường trân trời, không một chớp mắt. Trong lòng chàng đã hiểu ra, thế nhưng lại không dám tin, chàng chép miệng lẩm bầm, giọng chàng đau đớn, bi thương:

- Bàn tay của em có còn là bàn tay của một nghệ thuật gia nữa không?

Đan Lệ nhào người sang, lúc này, nàng mới nói bằng một giọng uất ức, trầm thấp:

- Bây giờ, chắc là anh đã hiểu rồi chứ gì, anh ấy có đi làm phụ giảng ngày nào đâu? Có bao giờ nhận học trò dạy tư đâu? Trong khoảng thời gian gấp rút như thế này, anh bảo anh ấy đi tìm việc làm ở đâu bây giờ? Huống chi, anh cũng biết đó, ở Âu Châu này, đắt nhất là sức lao động! Do đó, anh ấy đã nhận lấy việc làm của anh! Mà còn làm cực hơn thế nữa! Buổi chiều anh mới đi đến xưởng làm, anh ấy từ sáng sớm đã đi rồi, từ tám giờ sáng làm đến sáu giờ chiều, buổi tối, lại đến ca kịch viện vác phong, dựng cảnh! Anh ấy làm việc như con trâu, mới đủ tiền mà cang đáng tiền thuốc men cho anh! Anh ấy không hề lãng phí một phút nào cho em cả!

Chí Viễn nhìn trừng trừng vào Chí Tường, nước mắt tràn lên, dâng đầy đôi tròng mắt chàng, làm mờ đi ánh nhìn của chàng, một thoáng chua xót nghẹn ngào, làm chàng không nói được nên lời. Chí Tường nắm chặt lấy bàn tay của anh, tròng mắt chàng cũng ướt đẫm, thế nhưng, trên môi chàng lại nở một nụ cười, một lúc lâu sau, chàng mới nói:

- Anh Hai! Anh không thể trở thành một nhà thanh nhạc nổi tiếng, có thể, em cũng không thể trở thành một nghệ thuật gia nổi tiếng! Thế nhưng, ở xứ người, ở nơi xa xôi này, dù sao chúng ta cũng đã sáng tạo ra được một thứ: chúng ta đã sáng tạo ra được tình yêu!

Cúi đầu xuống, chàng nhìn thấy bàn tay của mình, đôi bàn tay đó

thô nhám và dày cộm những lớp da sần sùi, chàng cũng nhìn
thấy bàn tay của Chí Viễn, cũng thô nhám và dày cộm sần sùi!
Cả hai đôi bàn tay giao vào nhau, cùng thô nhám, sần sùi! Cả hai
đôi bàn tay cùng tạo dựng nên một tình yêu giữa người và người!
Một tia sáng lóe lên trong óc chàng, một cảm hứng nổi dậy trong
lòng chàng, chàng sẽ dùng nghệ thuật điêu khắc, sáng tạo ra hai
đôi bàn tay này!

QUỲNH DAO

Thương người xa xứ

CHƯƠNG 21

Đêm khuya thanh vắng.

Chí Tường ở trong căn nhà nhỏ của chàng, miệt mài nhào nặn những khối đất sét mềm mại, chàng làm ra hình mẫu thô sơ của một bàn tay, hai bàn tay, ba bàn tay, bốn bàn tay, những đốt ngón tay thô kệch, những vết tích chằng chịt trong lòng bàn tay, những lần nứt rám khô trên mu bàn tay... hơi ngẩng người ra một chút, đột nhiên, chàng nhớ đến bàn tay của ông già Cao, lòng bàn tay đã bị màu da thuộc, nhuộm đều không phai, mu bàn tay chứa đầy những lớp da nhăn nheo và nổi gân chằng chịt, những ngón tay tuy rằng già nua, cằn cỗi, nhưng vẫn còn tràn đầy sức sống! Chàng bỏ công việc sang một bên, cất cao giọng kêu lên:

- Tiểu Lệ Chi!

Đan Lệ đang nằm co quắp trên chiếc ghế salon dài, đứng ra, nàng đang nằm tựa vào đó, nói chuyện với Chí Tường, thế nhưng, Chí Tường chỉ lo cắm đầu vào đóng đất sét, không hề chú ý gì đến

những lời nói của nàng, nàng cảm thấy vô vị quá, mệt mỏi quá, thế là, nàng nằm co quắp ở đó, ngủ thiếp đi!

Nghe tiếng gọi của Chí Tường, nàng giật mình tỉnh dậy trong giấc mơ. Nàng đang nằm mơ, trong giấc mơ, cha mẹ nàng đang chảy nước mắt, khuyên nàng trở về, trở về trong vòng tay ấm áp, bảo bọc của cha mẹ, tại sao lại phải ở đây để chịu cực, chịu khổ như thế này? Tại sao lại phải ở đây để chịu đựng sự dày vò của hai anh em có tính tình "khó chịu", "bướng bỉnh", "cứng đầu, cứng cổ" như thế này! Thế là, nàng vừa khóc vừa chạy đến với mẹ, chạy đến với cha, chạy đến thành phố Gevena, khu đất có danh xưng "vườn hoa thế giới"! Còn đang cảm đầu cảm cổ chạy đi, chạy đi... tiếng kêu "Tiểu Lệ Chi" của Chí Tường như một tiếng sét đánh ngang tai, nàng giật mình tỉnh mộng, cả người toát đầy mồ hôi lạnh, từ trên bộ ghế salon nhảy dựng lên, nàng chới với đưa tay về phía Chí Tường, kinh hoàng kêu lên:

- Chí Tường! Em không muốn rời xa anh! Em không muốn! Cho dù có phải chịu cực, chịu khổ để ở với anh, em cũng cam lòng nhận chịu! Chí Tường, đừng nên để ba mẹ bắt em trở về, em là của anh! Em là của anh!

Chí Tường ngạc nhiên, trừng mắt nhìn vào đôi bàn tay đang hướng về phía mình, đôi bàn tay dịu dàng, mềm mại, trắng muốt, thon dài, thế nhưng, đôi bàn tay mềm yếu đó, sao lại có một sức kêu gọi, quyến rũ mạnh mẽ đến như thế! Chàng bước tới bên

nàng, đôi con mắt ngây dại, nhìn trừng trừng vào nàng, chàng nắm chặt lấy những ngón tay ngọc ngà, quý báu đó, cúi đầu xuống, chàng nhìn chăm chú vào đôi bàn tay nàng, nhìn thật tỉ mỉ, chăm chú, với một tâm tình xúc động không thể giải thích được, chàng nhìn như nghiên cứu đôi bàn tay nàng. Đan Lệ hoàn toàn tỉnh hẳn rồi, nàng hoang mang đưa mắt nhìn Chí Tường, khẽ nhúu đôi chân mày, nàng cất tiếng hỏi:

- Chí Tường! Anh đang làm gì vậy?

Chí Tường ngẩng đầu lên, sắc mặt chàng ửng đỏ, đôi mắt long lanh, cả gương mặt chàng tràn đầy ánh sáng của sự xúc động, phấn khởi và hăng hái, nồng nàn. Chàng nhìn nàng trừng trừng, sau đó, ôm nàng thật chặt vào lòng, chàng hôn nàng:

- Tiểu Lệ Chi! Em có biết, tất cả những thành công, tình yêu, vận mệnh, sức mạnh... của nhân loại nằm ở đâu không? Đều nằm trong bàn tay của chúng ta! Tiểu Lệ Chi!...

Chàng dùng đôi bàn tay to lớn, bết đầy đất sét của mình, ôm gọn đôi bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo, mịn màng của nàng, nói tiếp:

- ... Tiểu Lệ Chi, từ đây về sau, em sẽ không còn phải lo sợ, không còn phải nghi ngờ, em ở trong tay anh, anh cũng ở trong tay em, vận mệnh của chúng ta, ở trong bàn tay của hai đứa chúng ta! Vận mệnh của một đám người chúng ta, ở trong bàn

tay của chính chúng ta!... Tiểu Lệ Chi! Anh yêu em!

Chàng lại hôn nàng, thành khẩn và nghiêm trang.

Đôi tròng mắt của Đan Lệ chứa đầy nước mắt, nàng không thể nghiệm được hết ý nghĩa của những lời nói của Chí Tường, thế nhưng, sự phấn khởi của chàng, sự xúc động của chàng đã lây sang nàng, cùng cái ánh sáng và sức sống thật sự toát ra từ người chàng trong khi sáng tạo đã lây sang nàng. Nàng vò vò mái tóc rối bời của chàng, chiếc cằm lồm chồm mớ râu chưa cạo của chàng, và những ngón tay thô kệch của chàng, nàng hôn lên trán chàng một nụ hôn nồng nàn, sâu đậm. Đẩy chiếc mềm đắp trên người sang một bên, nàng nói:

- Em nghĩ, đêm nay chắc là anh sẽ không ngủ đâu, tốt nhất là em đi làm cho anh một bình café thật nóng!

Nàng đứng dậy, đi pha café. Còn chàng? Chàng lại trở về với hai đôi bàn tay vừa nhào nặn ban nãy. Một ý niệm mới đang nhanh chóng thành hình trong óc chàng. Chàng cảm cái hình tượng mới phôi thai đó, bóp nát đi, rồi lại bắt đầu nhào nặn cái mới.

Đan Lệ đưa lên một ly café nóng hổi, thơm phưng phức để trên bàn chàng, chàng nhìn mà không thấy, vẫn tiếp tục làm việc như diên, như dại. Đan Lệ đưa mắt nhìn vào đồng đất sét không có gì gọi là xuất sắc, gần như thật xấu xí đó, trong lòng nàng mơ hồ nghĩ ngợi, có thể, từ đây về sau, đó sẽ là đời sống của nàng. Đất sét, điêu khắc, sự cuồng nhiệt, một người chồng không biết trời

biết đất khi làm việc... cho dù mình đi ngang qua chàng, cũng chưa chắc gì chàng đã nhìn thấy mình. Thế nhưng, trong tận cùng sâu thẳm của tâm hồn chàng, mình lại là căn nguyên, nguồn cội của tất cả sức mạnh của chàng. Nghĩ đến đây, đột nhiên nàng cảm thấy, tất cả những sự ấu trĩ của nàng trước đây, đã bỏ đi thật xa, thật xa. Một con người trưởng thành, đôi mới, một "cái tôi" hoàn toàn mới mẽ đã hình thành ngay trong khoảnh khắc đó.

Nàng ôm chiếc mền ngồi trên bộ ghế salon, nhìn chàng trần trối, nhìn chàng như ngây như dại, người đàn ông này! Chưa chắc gì sẽ trở thành một nghệ thuật gia vĩ đại, chưa chắc gì chàng sẽ nổi tiếng khắp cùng thế giới! Thế nhưng, người đàn ông này, đã tạo dựng nên toàn bộ thế giới của nàng! Tựa người vào nệm ghế salon, nàng mang theo một tâm tình gần như thỏa mãn, thoải mái, dần dần đi vào giấc mộng, giấc mộng lần này, không có Geneva, không có vườn hoa thế giới, chỉ có bàn tay của Chí Tường, đang nắm chặt lấy tay nàng, đôi bàn tay cho nàng sức sống, cho nàng hơi ấm, cho nàng tình yêu, cho nàng hạnh phúc! Ngủ một giấc thức dậy, mặt trời đã lên đầy cửa sổ, ánh sáng chan hòa khắp mọi nơi trong phòng, nàng ngồi dậy, một tờ giấy rớt ra từ người nàng, nàng cúi người nhặt lên, trên đó là nét chữ viết thật nhanh của Chí Tường:

"Tiểu Lệ Chi:

"Anh đi làm đây! Em ngủ thật ngon, thật đẹp. Em yêu! Em

không biết là em đã đem đến cho anh biết bao nhiêu niềm hoan lạc và sức sống trong cuộc đời!

"Chí Tường"

Nàng đọc mảnh giấy đó, đọc đi rồi đọc lại, đôi tròng mắt nàng vương đầy ngân lệ. Sau đó, nàng nhảy dựng lên, chạy đến bên bàn, nhìn vào thành tích làm việc suốt đêm của chàng. Trong khoảnh khắc đó, nàng ngẩn ngơ cả người.

Ở giữa bàn, là một hình tượng bằng đất sét còn đang ở dạng phôi thai. Đó là một tác phẩm vô cùng kỳ lạ, một tác phẩm không thể tưởng tượng nổi! Đó là năm đôi bàn tay của người!

Bàn tay đàn ông, ông già, đàn bà, tất cả là mười bàn tay, tất cả đều đưa thẳng lên trời cao, mạnh mẽ và tràn đầy sức sống, hình như đang kêu gọi gì đó với trời cao, mà cũng như đang muốn chụp bắt gì đó trên khoảng trời xanh bao la, rộng lớn, càng như thể một hành động thị uy, kêu gọi: thế giới này ở trong tay chúng tôi! Thế giới này ở trong tay chúng tôi! Thế giới này ở trong tay chúng tôi!

Đan Lệ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn, thành khẩn, xúc động, nàng nhìn trừng trừng vào những bàn tay trước mặt, không một chớp mắt, trong khoảnh khắc đó, nàng đã hiểu ra được rất nhiều, rất nhiều, những bàn tay này, là của Chí Viễn, của Chí Tường, của ông già, của Úc Hoa, và của cả nàng. Nàng rung rung lệ nhìn vào tác phẩm còn phôi thai đó, nghĩ đến những lời

Chí Tường nói với nàng ban tối:

- Tiểu Lệ Chi, em có biết tất cả những sự thành công, tình yêu, vận mệnh, sức mạnh... của nhân loại, đều nằm ở đâu không? Đều ở trong bàn tay của chúng ta!

Đó chính là bàn tay của chúng ta! Bàn tay của nhân loại! Nàng lặng lẽ nhìn vào tác phẩm đó của Chí Tường, cái tâm tình xúc động đó của nàng, đang từ từ lan rộng ra từ tận cùng thâm sâu của tâm hồn nàng, dần dần thăng hoa thành một thứ tâm tình gần như tôn kính và sùng bái!

xxxxxxx

Rất nhiều ngày tiếp theo sau đó, Chí Tường cuồng nhiệt tập trung tinh thần vào những đôi "tay" đó, làm xong hình mẫu phôi thai, chàng bắt đầu đúc tượng, chàng vẫn nghĩ rằng chỉ có tượng bằng đồng, mới có thể diễn tả đủ cái "sức mạnh" và "nét sống" cuộn cuộn trong những đôi bàn tay đó. Chàng làm việc suốt ngày suốt đêm, không ngừng không nghỉ, khi mùa Xuân bắt đầu đến, chàng cũng đã hoàn thành tác phẩm đó của mình! Những bàn tay đó, có đôi thô kệch, có đôi mịn màng, có đôi già nua, có đôi tươi trẻ, nhưng tất cả, đều mang đầy sức kêu gọi của đời sống, đưa thẳng lên trời xanh bát ngát.

Cùng lúc với sự hoàn thành tác phẩm này của Chí Tường, Chí Viễn cũng đối diện với sự thử thách của đời sống. Hôm đó, bác sĩ mời Chí Tường và Ưc Hoa cùng vào gặp ông, thảo luận bằng

một giọng thành khẩn và nghiêm trọng:

- Tôi cần phải làm thủ thuật thật nhanh cho ông ấy, bao tử của ông ấy đã ảnh hưởng qua đến đường ruột, nếu như không mổ ngay, e rằng sẽ không còn cơ cứu vãn. Thế nhưng, với tình trạng sức khỏe hiện tại của ông ấy, như một chiếc võ trống, tuy rằng chúng ta đã cố gắng điều dưỡng cho ông ấy hết sức mình, nhưng vẫn không thể bù đắp được những sự thiếu sót của ông ấy trong bao lâu nay, phần lá phổi của ông ấy coi như đã tạm chế ngự được, thế nhưng, phần tim lại quá bất bết, trước mắt đây, nếu như làm thủ thuật, cũng có thể tạo nên kết quả tệ hại nhất!

Chí Tường hít vào một hơi dài, chàng hỏi:

- Ý của bác sĩ muốn nói là, không làm thủ thuật giải phẫu, anh ấy sẽ chết dần chết mòn, như một ngọn đèn từ từ cạn dầu hết tim. Còn như làm thủ thuật giải phẫu, sẽ có hai kết quả, một là từ đây sẽ hết bệnh, còn một là... sẽ đi luôn.

Bác sĩ nói:

- Đúng vậy! Do đó, gia đình tốt nhất là nên có một quyết định, giải phẫu, hay không giải phẫu!

Chí Tường và Ưc Hoa đưa mắt nhìn nhau một cái, ánh mắt của Ưc Hoa long lanh ngấn lệ, thế nhưng, nàng gật nhẹ đầu với Chí Tường. Chí Tường nghĩ đến hơn nửa năm nay, Chí Viễn nằm trên giường bệnh như một con thú bị giam lỏng, cùng cái ý chí càng lúc càng tiêu cực của chàng. Chàng lắc lắc đầu, cương

quyết nói với bác sĩ:

- Thay vì để cho anh ấy nằm chờ chết dần dần, thà rằng chúng ta đánh một canh bạc vậy! Thưa bác sĩ, ông hãy chuẩn bị giải phẫu cho anh ấy đi!

Hôm đó, khi Úc Hoa đến bên giường bệnh của Chí Viễn, tuy rằng nàng đã cố gắng che dấu hết sức, thế nhưng, nàng vẫn không thể nào che được vết tích đã khóc của mình.

Chí Viễn nhìn nàng thật sâu, thật sâu, quan sát nàng thật kỹ, thật kỹ, sau đó, chàng ngẩng đầu lên nhìn Chí Tường, Đan Lệ, cùng ông già đang đứng một bên. Hôm nay là ngày gì vậy? Mọi người đều tập hợp ở đây để thăm chàng cùng một lúc?

Ánh mắt chàng nhìn mọi người soi mói, sắc nhọn, chàng nói:

- Được rồi, nói đi! Mọi người có chuyện gì muốn nói với tôi phải không?

Chí Tường mở miệng:

- Anh Hai! Bác sĩ đã quyết định, tuần sau sẽ mổ cho anh!

Chàng cười vui vẻ, hỏi:

- Vậy à? Vậy thì tốt lắm! Rút cuộc cũng đã được mổ rồi, cái nhà thương quý này mà ở lâu thêm nữa, anh không chết cũng bị bệnh thần kinh!

Úc Hoa nhìn chàng, lặng lẽ đưa tay đặt lên vai chàng:

- Chí Viễn!

Nàng ngập ngừng, do dự kêu lên, muốn nói nhưng lại thôi.

Chí Viễn hỏi:

- Gì vậy em?

Úc Hoa ấp a ấp úng, nói không nên lời:

- Em đang... em đang nghĩ... em đang nghĩ...

Chí Viễn nhú mày hỏi:

- Em đang nghĩ gì?

- Em đang nghĩ...

Đột nhiên nàng buột miệng nói:

- ... Chúng ta làm đám cưới đi anh!

Chí Viễn giật nảy mình, kinh hoảng:

- Làm đám cưới? Em muốn nói là, trước khi anh làm thủ thuật giải phẫu, chúng ta làm đám cưới hay sao?

Úc Hoa cúi đầu xuống, yên lặng không nói.

Chí Viễn đưa mắt nhìn hết mọi người, đột nhiên, chàng nộ khí xung thiên. Đấm mạnh tay lên giường, chàng kêu lên thật to tiếng:

- Úc Hoa! Em muốn làm đám cưới với anh? Em muốn lấy anh ngay bây giờ? Em là con bé ngổ nhất thế gian này, em có biết không? Em đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi! Em xem ciné nhiều quá rồi! Chỉ có trong tiểu thuyết hay là trong ciné, mới có những cô gái đi lấy người yêu sắp chết đến nơi! Bây giờ em muốn làm đám cưới? Em nghĩ rằng anh sẽ qua không khỏi cuộc giải phẫu này, phải không? Em nghĩ rằng anh sẽ chết ngay, phải không?

Em đã chuẩn bị làm góa phụ của anh rồi, phải không? Em muốn giống như Chí Tường đã nói, đôi khăn tang thờ chồng phải không?

Úc Hoa không còn kèm chế được, nàng khóc òa lên:

- Chí Viễn! Anh đừng nên nói những lời xui xẻo như vậy!

Chí Viễn tiếp tục kêu lên, gương mặt chàng đỏ bừng vì kích động:

- Xui xẻo? Anh không cần biết xui xẻo hay may mắn! Anh không phải là một người mê tín! Anh nói cho em nghe, Úc Hoa!...

Chàng đưa tay ra nắm lấy phần áo trước ngực của Úc Hoa, bắt buộc nàng phải ngẩng đầu lên, chàng nhìn thẳng vào đôi mắt của Úc Hoa. Cất giọng nói từng tiếng một, quả quyết, dứt khoát và khẳng định:

- Anh muốn lấy em! Nhất định là anh sẽ lấy em! Nhưng không phải bây giờ, không phải trên giường bệnh, mà là sau khi giải phẫu xong! Anh muốn em có một người chồng khỏe mạnh, anh muốn em là một cô dâu vui vẻ, hạnh phúc! Anh sẽ sống lâu đến trăm tuổi, anh sẽ cùng với em tham dự và làm chủ hôn cho hôn lễ của đám cháu chắt của mình! Anh không hề nói giỡn với em đâu! Anh sẽ làm đám cưới với em! Lễ cưới sẽ làm ở giáo đường, dưới ánh mặt trời, chứ không phải ở trên giường bệnh!...

Ngẩng đầu lên, chàng dùng ánh mắt vô cùng quả quyết, đảo một

vòng quanh phòng:

- Tất cả mọi người ở đây đều là chứng nhân cho anh! Chí Tường, em có tin anh Hai em không?

Chí Tường trả lời bằng một giọng xúc động, tôn sùng:

- Lúc nào em cũng tin anh!

Chí Viễn nói:

- Chí Tường, em hãy đi tìm bác sĩ, giải thích cho họ nghe! Tử thần không thể đánh ngã anh đâu! Anh sẽ sống một cách mạnh khỏe! Anh sẽ đứng dưới ánh nắng mặt trời, đón cô dâu mới của anh!

Chí Tường gật đầu, tất cả mọi người đều ngó ra ở đó, nhìn gương mặt của Chí Viễn, gương mặt đó toát ra nguồn ánh sáng long lanh của đời sống, đôi mắt đó phát ra những tia sáng tràn đầy sức sống và sự tự tin! Chí Tường đối diện với gương mặt đó, trong lòng chàng dâng lên một cảm giác dạt dào: cái sức sống như thế sẽ không thể chết được! Cái sức sống như thế sẽ trở thành bất tử! Tuy rằng chàng chỉ là một chiếc lá giữa dòng đời trôi nổi, tuy rằng chàng phiêu bạt nơi đất khách quê người, tuy rằng cả cuộc đời chàng đã vùng vẫy, đấu tranh, đầy dẫy những gian nan và chua xót, thế nhưng, cái sức sống như thế sẽ trở thành bất tử! Vĩnh viễn không bao giờ chết! Đột nhiên, trong

lòng Chí Tường tràn đầy sự tự tin và an ủi, Chí Viễn sẽ sống sau cuộc giải phẫu!

xxxxxxx

Hai tháng sau, câu chuyện của chúng ta kết thúc bằng một hôn lễ trang trọng.

Nếu như bạn đã từng đi Âu Châu, nếu như bạn đã từng đi La Mã, nhất định là bạn sẽ không quên đến tham quan loại giáo đường nho nhỏ thế này: tường làm bằng những viên đá thật to chồng chất lên nhau, bên trên bò đầy nhánh dây leo xanh rì những lá, nở ra từng chùm hoa màu tím ngát. Những khung cửa sổ ngũ sắc của giáo đường, đón lấy ánh nắng mặt trời, lấp lánh những tia sáng rực rỡ, trắng lệt. Trước cửa giáo đường, trên những bậc tam cấp dẫn lối đi vào, đóng đầy rêu phong xanh rì, như một lớp thảm xanh mượt mịn. Trong vườn hoa, từng khóm, từng khóm cây um tùm, nở đầy những loại hoa khoe sắc khác nhau: lan hồ điệp, uất kim hương, hồng, tường vi... Phía bên trong giáo đường, ánh nắng mặt trời, xuyên qua những khung cửa sổ ngũ sắc, chiếu vào căn phòng to rộng, tĩnh lặng và trang trọng. Tiếng đàn phong cầm cũ kỹ, tấu lên nhạc khúc mừng ngày hôn lễ, vang vọng mang mang đầy cả giáo đường. Dưới khung cảnh nên thơ đó, với sự chúc mừng của thân nhân, bè bạn, với phép làm lễ của ông cha, một đôi tân lang và tân giai nhân, đã hoàn thành buổi lễ tươi đẹp nhất của một đời người.

Đó không phải là một hôn lễ truyền thống của Trung Hoa, không có thổi kèn, không có kiệu hoa, không có bàn tiệc, thế nhưng, buổi hôn lễ này lại có sự trang nghiêm và long trọng riêng của nó. Sau khi buổi lễ hoàn tất, đôi vợ chồng mới cưới, đứng trong vườn hoa, đứng dưới ánh nắng mặt trời sáng láng, không ai có thể cảm nhận nổi, cái cảm giác vui mừng và bồi hồi thương cảm của cả hai người trong khoảnh khắc đó.

- Em phải hôn cô dâu!

Đan Lệ kêu lên, nhào tới hôn lấy hôn để hai bên má của Úc Hoa.

- Anh phải hôn chuẩn cô dâu!

Chí Viễn cũng kêu lên, kéo lấy Đan Lệ, hôn lấy hôn để hai bên má của nàng.

Ông già cười hả miệng, híp mắt, tay trái ông kéo lấy Chí Tường, tay phải ông kéo lấy Đan Lệ, hỏi:

- Thật vậy! Bao giờ thì hai cháu làm đám cưới đây?

Chí Tường nói:

- Cháu và Đan Lệ đã bàn với nhau rồi, anh Hai đã làm đám cưới ở La Mã, cháu và Tiểu Lệ Chi, nên về làm đám cưới ở nhà. Bác cũng về luôn nhé, bác Cao, bác là người chứng hôn nhân của tụi cháu.

Đôi mắt ông già sáng rực lên:

- Về nhà? Bác cũng đi nữa à?

Chí Tường đưa mắt nhìn về phía chân trời xa thẳm:

- Đúng vậy, ở phần biển bên kia. Cha mẹ của tụi cháu, vẫn còn ở đó chờ tụi cháu trở về!

- Cha mẹ của Đan Lệ sẽ tham dự lễ cưới của hai cháu hay không?

Gương mặt của Đan Lệ sáng rực niềm vui, đôi mắt nàng long lanh sự tự tin:

- Cha mẹ cháu thế nào cũng đi! Nhất định là ông bà sẽ đi! Tại vì nếu không cháu sẽ ăn vạ!

Mọi người cười ồ lên vui vẻ. Trong tiếng cười chan hòa niềm vui sướng đó, Chí Tường lặng lẽ kéo Chí Viễn sang một bên, thấp giọng nói rằng:

- Anh Hai, em có một món quà tặng cho anh ngày cưới!

Chàng rút ra từ trong túi áo một tờ giấy báo đã được cắt gọn, nhét vào tay Chí Viễn. Chí Viễn nhìn vào, trên báo có một bức ảnh, trong bức ảnh là hình của một tác phẩm điêu khắc, mang tên: "Tay"! Mười đôi bàn tay đưa thẳng lên trời, như đang kêu gào, như đang tìm kiếm, như đang thị uy! Có già, có trẻ, có thô kệch, có mịn màng! Bên cạnh bức ảnh, là một đoạn văn giới thiệu ngắn gọn:

"Mùa triển lãm nghệ thuật năm nay, có một tác phẩm được sự chú ý rất nhiều của giới thưởng ngoạn, đó là tác phẩm của một điêu khắc gia trẻ tuổi người Đông phương. Tác phẩm này có tên là "Tay", là một tác phẩm điêu khắc bằng đồng, chứa đầy sức

sống và niềm tin, tình cảm và tư tưởng, đây là một tác phẩm rất đặc biệt! Cho dù giải thưởng cuộc triển lãm nghệ thuật năm nay, có lọt vào tay điêu khắc gia trẻ tuổi này hay không? Chúng tôi vẫn cảm thấy đây là một tác phẩm cần được giới thiệu đến mọi người, cần được khen tặng, cần được hoan hô!"

Chí Viễn ngẩng đầu lên, gương mặt chàng sáng lên, ánh mắt phát ra những tia sáng long lanh, chụp ngay tay lên vai Chí Tường, chàng vừa xúc động, vừa chua xót, nghẹn ngào, vừa cảm thấy vui sướng, vừa cảm thấy an ủi muôn phần:

- Chí Tường, anh rời nhà đi đã hơn mười năm, cuối cùng bây giờ mới cảm thấy, cho dù có trở về, cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ khi gặp lại mọi người. Chí Tường, rút cuộc em cũng tìm được cái mà em đã thiếu, chúng ta cũng nên về rồi đó!

Đan Lệ ở đằng kia kêu to lên:

- Chí Tường! Hai anh em nhà anh sao vậy? Hôm nay là ngày đám cưới của chị Úc Hoa, sao anh lại kéo chú rể sang một bên nói chuyện tâm tình như vậy? Em xem, hai anh em nhà anh đối với nhau...

- Vĩnh viễn quan trọng hơn hai đứa chúng ta!

Úc Hoa đột nhiên nói xen vào, khác hẳn với sự trầm lặng thường ngày. Sau đó, cùng Đan Lệ nhìn nhau, phá ra cười thật to.

Nghe tiếng cười của hai cô gái, cả hai anh em bên kia cũng cùng nhau cười lên, ông già cũng cười lên. Đi ra phía ngoài vườn hoa

của giáo đường, chiếc xe nhỏ cũ nát bây giờ là xe hoa, có một bó hoa và hai dây dây giăng trước đầu xe, trông cũng đẹp chán. Chí Tường ngồi vào tay lái, mọi người lục tục chui vào xe, Đan Lê quơ tay kêu to lên:

- Đô dô! Xe cũ! Tiến lên! Xe cũ! Ráng lên! Xe cũ!

Chiếc xe cũ dùng dằng, lắc lư, gầm gừ, hậm hực một lúc, sau đó hực lên một tiếng thật to, xông thẳng tới phía trước. Tất cả mọi người trong xe đều hoan hô lên ầm ĩ, chiếc voan trắng trên đầu của Úc Hoa phát phới tung bay. Ông già mở miệng, hát nghêu ngao lên:

- Xe cũ phi nhanh! Xe cũ phi nhanh!

Thế là, tất cả mọi người cùng hoà theo:

- Xuyên qua La Mã, vượt qua phế thành!

Mỗi ngày bốn ba ngàn vạn dặm!

Gần đến nhà rồi! Gần đến nhà rồi!

Cha ơi! Mẹ ơi! Vui biết bao!

Hết

25/2/1976